

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Alba

Alba
MURAT BENGİSU
roman/bilimkurgu
194 sayfa

Kapak Tasarımı: Beste Bengisu

KAFEKÜLTÜR Yayıncılık © 2019
www.kafekultur.com
iletisim@kafekultur.com

KAFEKÜLTÜR Yayıncılık
İslambey Cd. 44/13 34050 Eyüp İstanbul
0212 615 22 99

ISBN 978-605-5229-03-0

Baskı: Ceylan Matbaa Ahmet Uçar
Maltepe Mah D. Paşa Cd.
Güven İş Merkezi No:83 317-318-319
Zeytinburnu İSTANBUL Tel: 0212 613 10 79

Alba

MURAT BENGİSU

kafekültür

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MURAT BENGİSU 1963 yılında Almanya’da doğdu. Füsun Erdoğanlar Bengisu ile evli. İlk evliliğinden iki kızı var: Başak Sıla ve Beste Gizem. Dokuz Eylül Üniversitesi Makine Mühendisliği’nden mezun olup ABD’de Malzeme Mühendisliği dalında Yüksek Lisans ve Doktora yaptı. 1993-1999 yılları arasında Tofaş Otomobil Fabrikası’nda mühendis olarak çeşitli konularda çalıştı. 1999-2006 yılları arasında Kıbrıs’ta Doğu Akdeniz Üniversitesi ve 2006-2008 yılları arasında Yaşar Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü’nde çalıştı. 2008’den bu yana İzmir Ekonomi Üniversitesi Endüstriyel Tasarım Bölümü’nde öğretim görevlisi ve Tasarım Çalışmaları Ana Bilim Dalı Başkanı olarak çalışıyor.

Çeşitli mühendislik derslerinin yanında yenilik yönetimi, tasarım mühendisliği, araştırma yöntemleri, ileri malzemeler gibi konularda lisans, yüksek lisans ve doktora dersleri veriyor. Malzeme (seramikler, camlar, metal alaşımlar, doğal polimerler, akıllı malzemeler), teknoloji yönetimi, uzgörü, görme engellilerin çalışma hayatı gibi geniş bir yelpazede araştırmaları, ulusal ve uluslararası yayınları, makale ve bilimsel kitapları bulunuyor.

Çocukluğundan beri bilimkurguyu çok seviyor. Bu alanda yazılmış birçok kitap okudu ve film izledi.

Eserler/Çeviriler

Yeni Çağa Özlem – bilimkurgu roman (2007)

Körler Gezegeni (Stephen Kuusisto) – çeviri (2009)

Sabah Güneşi – bilimkurgu öykü (Gölge e-dergi, 2011)

<http://people.ieu.edu.tr/tr/muratbengisu>

1

Uzay gemisi Hawking solucandeliliğindeki uzun, mide bulandırıcı, göz karartıcı ve klasik fizik kurallarıyla açıklanması olanaksız kestirme yolculuğundan sonra uzay boşluğunda madde-antimadde tepkimeli iticiler yardımıyla ışık hızına yakın hızlarda olmasına rağmen oldukça sakin bir şekilde ilerliyordu. Keşif takımının önderi Rainer Berg, önünde yüzen üç boyutlu görüntüde *Cygnus A* gökadasında izledikleri rotanın yakınlarındaki gezegenlerle ilgili çeşitli çizelgeleri inceliyordu. Keşif takımındaki üç erkek arasında orta boyu ve gücünü belli etmeyen fiziği ile ilk bakışta dikkatleri çekmese de Birleşik Uzay Kurumu'ndaki başarılı geçmişi, kıvrak zekâsı ve güçlü teknik bilgisiyle takım önderliğini üstlenmişti. İri kulakları, çıkıntılı âdemelması, etli dudakları, minik yuvarlak burnu ile oldukça sıradan bir görünüşü vardı; yakışıklı sayılmazdı. Gri-mavi gözlerinin kenarlarındaki belli belirsiz çizgiler, onun 40 yılı geride bıraktığını gösteren az sayıdaki belirtilerden biriydi. Kısa ipeksi sakalını sıvazlayarak saydam bir akıl küpünün başında tartışan Volga ve Diego'ya baktı ve işaret parmağının ucuyla yumuşak görüntüde bir noktaya dokundu. Dokunduğu noktayı parmağına yapışan bir örümcek ağı gibi hafifçe kendine çektiğinde o bölge büyüdü ve bir güneş sistemi ortaya çıktı. “Şu anda Delta 13 sisteminin yakınlarından geçiyoruz. Bakın bu *GJ1214b* tipi bir gezegen. Yü-

zeyi tamamen sudan oluşuyor, atmosferi bol miktarda su buharı içeriyor. Ama herhangi bir canlı izi yok.” Volga ve Diego saydam küpün başından kalkıp Rainer’in yanına geldiler. Volga Polgarova, 32 yaşında, iri yapılı, uzun boylu, topluca, kalın kemikli, iri göğüslü bir kadındı. Sert yüz hatları ve pürüzsüz kar beyazı teni, doğup büyüdüğü karlı Rus yaylalarını hatırlatıyordu.

Diego Silva önünde yavaş yavaş dönen koyu mavi gezegene baktı. “Burada mutlaka balık vardır, biraz durup olta atsak olmaz mı?” dedi ve sırttı. Pırıl pırıl bembeyaz dişleri, sütlü kahverengi yüzünde, bağımsızlığını ilan etmiş bir ada gibi ışıltıyordu. Tunç renkli gözleri bu yüze yakışıyordu. İki metreye varan boyu, kasla örülmüş sağlam yapısı, büyük ve güçlü elleriyle ilk bakışta ürkütücü bir hava verse de konuştuğunda bu adamın iyi niyetli ve çocuksu olduğu hemen göze çarpıyordu.

Volga, Diego’nun omzuna elini koydu. “Balık avlayacağım derken seni dev bir balık avlarsa hiç şaşırmam!” Rainer oturduğu yerden Diego ve Volga’ya umutsuz bir bakış fırlattı. “Değerli uzman görüşleriniz için çok teşekkür ederim arkadaşlar. Cam küpte virüslerin evrimini incelemeniz yarım kaldı sanırım. Ben size engel olmayayım.”

Diego bozuntuya vermeden Rainer’in yanına oturdu. “Sorun değil, virüsler bekleyebilir. Rotamızda herhangi bir engel görünüyor mu sen onu söyle bize.”

Rainer hesaplanan rotayı gösterdi. “Tamamen boşluktan oluşan bir rotadan gidiyoruz. Uzun bir süre ne

bir güneş sistemi, ne bir kara delik, ne de bir göktaşı göreceğiz.”

Volga, “Oldukça sakın ve sıkıcı bir rota belirlemiştiniz,” dedi.

Yakındaki bir denetim istasyonunda çalışan Sirena Ponteverde, başındaki beyin tarayıcı başlığı çıkarıp, “Bunu duydum ve seni çok ayıpladım!” diye seslendi. “Birkaç gün sıkılabilirsiniz, ama sonra bu sakinliği mumla arayacaksınız, çünkü daha önce benzeri görülmemiş bir bölgeden geçeceğiz. Bu bölgeyi belgelemek için hepiniz bana yardım edeceksiniz.”

Volga, “O zaman yaşasın boşluk!” dedi ve eğilerek tiyatro oyunlarına yaraşan bir selam verdi.

Sirena gülümsedi ve uzun, siyah, düz saçlarını eliyle arkaya attı. 30 yaşındaydı, ama çok daha genç duruyordu. Kol ve bacak kasları, üzerine yapışmış ince üniformadan kendini belli ediyordu. Keskin yüz hatları, düz burnu, ela gözleri ve buğday teniyle çarpıcı bir Akdeniz güzeliydi.

Keşif takımının geri kalan iki üyesi Liu Xiang ve Ses Kızılkanat bu sırada spor bölmesinde etkileşimli bir spor-oyun oynuyorlardı. Ses’in oyundaki rolü kiralık bir katildi. Liu eski Sovyetler Birliği’nin aradığı ve yok etmeye çalıştığı gizli bir örgüt üyesiydi ve Ses’ten kaçıyordu. İkisinde de karşdakine yumruk atıldığında etki eden birer zehir muştası vardı. Sadece hızlı koşmak yetmiyordu. Etkileşimli koridorlardan, köprülerden, dolambaçlardan, bahçelerden geçerken çevik olmak ve kıvrak bir zekâyâ sahip olmak gerekiyordu. Her an avcı-av konumuna düşebilirdi.

Ses önündeki tünelin ucundan geçen bir karaltı gördü ve hızla tünelin içinden sürünerek karşıya geçti. Fakat başını çıkarıp baktığında geçen kişinin oyundaki etkisiz figüranlardan biri olduğunu anladı. Tünelden çıkıp gördüğü adamın tersi yönde hızla koşmaya başladı çünkü figüranın bir kandırmaca olduğunu biliyordu. Aniden yandaki tepenin üstünden bir adam atladı ve Ses'i yere devirdi. Bu, Liu'ydu. Boğuşmaya başladılar. Liu, çelimsiz ve ince yapısı ile Ses'in yanında kolay lokma gibi görünüyordu. Ses, güçlü fiziği ve yüksek atletik performansı ile keşif takımındaki spor karşılaşmalarında her zaman ilk üçe girebiliyordu. Buna karşın Liu çok zeki, hızlı düşünebilen, sabırlı bir adamdı ve çoğu kez bu oyunda öldürücü darbeyi vurarak Ses'i yenmişti.

Ses, bir takla atıp Liu'dan biraz uzaklaştı. Yeşil gözleri Liu'nun açık kahverengi, kurnaz gözlerine kilitlenmişti. Liu kendisine doğru gelmeye başladı. Ses, onun yürüyüşünde çok zor fark edilen bir ayrıntıyı yakaladı. Sol ayağı yere tam basmıyordu. Ayağı incinmiş ya da yaralanmış olmalıydı. Ses sol tarafa kaçır gibi yaparak büyük bir hızla yere çömeldi ve tek bacağıyla Liu'nun bacağına bir tekme attı. Liu acıyla inledi ve yere devrildi. Ses büyük bir çeviklikle iki metre kadar havaya fırladı, bir kaplan gibi Liu'nun üstüne atıldı ve yumruğunu ona doğru savurdu. Liu son anda kendinden beklenmeyen bir hızla yana kaçsa da muşta sağ omzunu sıyırdı. "Kahretsin, omzum!"

"Oyun bitti gizli örgüt üyesi Liu Xiang, bu sefer seni hakladım!"

İkisi de kıpkırmızıydı ve terden sıırıslıklaı olmuşlardı. Liu dudaklarını büzerek başını iki yana salladı. “Pöh!” Ses elini uzattı, ikisi el sıkıştılar.

Liu, “İlk fırsatta rövanşını yaparız,” dedi üzgün bir sesle.

Ses gururlu bir şekilde gülümsedi. “İyi bir rakiptin ama bu kez seni dize getirdim. Yeniden hazır olduğunda görüşürüz...”

Bölmenin kapısı açıldı. Diego sempatik bir ifade ile “Kim yendi bu sefer?” diye sordu. Liu, “Kız arkadaşın bu kez şanslıydı, beni alt etmeyi başardı. Ama unutma, son üç oyundur ben yeniyordum,” dedi ve çıktı.

Diego Ses’e sarıldı ve “Tebrikler çevik ve güçlü sevgilim,” dedi.

Ses, “Terliyim, hem de çok,” dedi ve Diego’yu öptü. “Hemen yıkanmalıyım, sonra görüşürüz” diyerek göz kırptı.

Diego, “Kabinde çok uzun kalıp suyumuzu tüketme,” dedi ve güldü.

Ses, “Çok komik,” diyerek biyo-vakum yıkanma kabinde gözden kayboldu. Soyunup kabine girdiğinde her yandan yuvarlak fırça başlıkları çıktı ve bedenini kapladı. Kuştüyü yumuşaklığındaki fırça başlıkları yavaşça dönerken Ses’in bedenindeki teri emiyor ve biyolojik temizlik yapıyordu. Fırçalar koltuk altlarını temizlerken genç kadın gıdıklandı ve hafifçe güldü. Ardından fırça başlıkları bir kez daha onun yumuşak teninde dolaşmaya başladı. Bu kez Ses’in her yanı yasemin kokulu bir parfüm ve incecik bir nemlendirici tabakası ile kaplanıyordu. Ses gözlerini kapatarak “İş-

te bu büyük bir keyif!" diye mırıldandı ve kendini fırçaların tatlı dokunuşuna bıraktı.

§

Yola çıktıklarından bu yana yedi ay geçmişti. Hawking uzayda büyük bir hızla yol alıyordu ama sabit hızda gittiği için uzay gemisinde bu hız hissedilmiyordu. Rainer günlük denetimleri yapıyor, rotayı ve kat edilen yolu inceliyor, hedefe yaklaşık kaç ay sonra varacaklarını hesaplamaya çalışıyor ve kendi hesaplamaları ile akıl küpününüküleri karşılaştırıyordu. Bir yandan da çocukluğunu düşünüyordu.

Rainer ailesi ile birlikte Kıbrıs ada-ülkesinde yaşıyordu. Burası Akdeniz ve çevresindeki yüzlerce küçük ülkeden biriydi. Her mevsim bol güneş alan Kıbrıs'ta güneşten fotosentez benzeri bir yöntemle enerji elde edilip bununla deniz suyundan içme suyu ve hidrojen üretiliyordu. Rainer'in annesi ve babası bir yandan Akdeniz balık türlerinin çoğalmasına yönelik bir projeyi yürütüyor, diğer yandan da küçük ölçekli yosun ve alg üretimi yapıyorlardı. Kamuoyunun büyük kısmının algıladığı gibi onlar da uzay yolculuğunu aşırı pahalı ve çevreye zarar verme riski olan bir macera olarak görüyordu. Ama Rainer bilimsel veriler kullanarak bu işin sadece insanlığa ve bilime değil, doğanın gelişimine de önemli katkıları olabileceğini göstermişti. Üstelik uzay gemileri çevreye zararı sınırlı olan hidrojen, güneş enerjisi ve çok büyük enerji gereken durumlarda da karşı madde teknolojileri kullanıyordu.

Rainer gençliğinde birçok kez âşık olmuş, çok sayıda genç kadınla ilişkisi olmuştu. Ancak bir türlü genlerini paylaşabileceği kadını bulamamıştı. İrina dışında. İrina ile gen bağı oluşturup uzun yıllar birlikte yaşamak isterdi doğrusu. O günlerde İrina'nın, insanın kanını kaynatan, oluk oluk aşk ve şehvet akıtan varlığı onu korkutmuştu. Oysa İrina kendisine çok yakındı, Rainer'i arzuluyordu, bir erkek olarak, bir eş olarak. O ıssız kumsalda martıların çığlıkları arasında nasıl da sevişmişlerdi... Deniz suyunun yosunlu kokusu, İrina'nın masmavi gözlerinin ortasında daha önce görmediği bir şekilde daralıp genişleyen, daralıp genişleyen göz bebekleri, dudaklarında az önce birlikte yedikleri böğürtlenlerin deniz tuzuyla karışmış tadı, içmedikleri halde başındaki garip sarhoşluk...

Rainer gençlik düşlerine dalmış, önündeki monitöre boş boş bakarken Volga'nın sesiyle kendine geldi.

"Garip bir şeyler oluyor. Yakınlarımızda çok sayıda göktaşı var. Sanki bir göktaşı kuşağının yakınından geçiyoruz gibi. Oysa uzay haritalarına göre bu bölgede böyle bir kuşak görünmüyor."

Rainer ayağa kalktı ve büyük ekrandaki görüntüleri inceledi. "Otopilottan çıkalım, ben Hawking'in yönetimini alıyorum. Volga, sen ikinci pilot olarak devredesin. Diego, konumumuz hakkında bilgi verir misin?" Diego saydam küpteki verileri inceledi. "Şu andaki konumumuz SY 18s 48d 21.60s – A 40° 12 05'.60". En yakınımızdaki yıldız sistemi 3 ışık günü uzaklıktaki Kızıl Sakal-1 sistemi." Sonra heyecanla Rainer'e döndü. "Etrafımızda göktaşlarından bir duvar örülmüş gibi. Sanki bir tüneldeyiz."

Rainer “Biraz yavaşlıyorum,” dedi. “Göktaşlarına çarparsak Hawking zarar görebilir. Onun dayanıklılığını sınamak istemiyorum”.

Bu sırada Liu, Sirena ve Ses de kumanda odasına gelmişlerdi.

Volga, “Burası gerçekten bir tünel gibi,” dedi. “Tünel kendi içinde bir sarmal oluşturuyor. Sanki bir sümük-lüböcek kabuğunun içine doğru yolculuk yapıyoruz. Sanırım önemli bir keşif yapmaktayız. Astronomide hiç böyle bir doğal oluşumdan bahsedildiğini duymamıştım.” Sonra aklına bir şey gelmiş gibi Sirena’ya baktı. “Sirena, yoksa bahsettiğin sıradışı bölge burası mıydı?”

Sirena “Hayır, ben de böyle bir oluşumla ilgili ne bir şey okudum ne de işittim,” diye yanıtladı. Sonra gözünde bir ışık pırıldadı. “Bir dakika! Anahtar sözcük *doğal oluşum*. Ya bu bir yapay oluşumsa?”

Sorularının yanıtını almakta çok gecikmediler. Tünelin sonuna varmışlardı. Burası göktaşlarının çevrelediği büyük bir uzay boşluğuydu. Etrafta yanmış uzay gemileri, içi boşalmış gemi enkazları ve her türlü uzay çöpü sürükleniyordu. Karşılarında büyük bir karaltı belirdi. Menevişlenmiş çelik gibi parlayan, göz alıcı, gotik tasarıma sahip gövdesiyle bir savaş gemisi yeni avlarını bekliyordu.

Diego, “Lanet olsun, uzay korsanları!” diye bağırdı. Savaş gemisinden top namlusuna benzer bir uzantı belirdi ve ateş etmeye başladı. Rainer başarılı birkaç manevra ile Hawking’i yara almaktan kurtardı.

Volga, “Geldiğimiz yere kaçalım,” dedi. Rainer kararlı bir sesle “Acele etme,” dedi. “Eminim orada da başka bir korsan gemisi bizi bekliyordur”.

Volga da korsan gemisine uyarı ateşi açtı. Karşılıklı birkaç kez ateş ettiler. Sonra bir süreliğine ateş kestiler. Volga “Tamam, o zaman korunmak için karşı çeperdeki göktaşlarının arkasına geçelim, yoksa burada çok kolay vurulacak bir hedef oluşturuyoruz,” dedi.

Rainer, “Tamam, sen yönetimi al, biz de buradan kurtulmak için bir plan oluşturalım,” dedi ve Hawking’in pilotluğunu Volga’ya bıraktı. Volga uzak bir noktaya kaçıp kıvrak hareketlerle bir dizi göktaşının ardında kayboldu. Korsan gemisi onlara doğru bir hamle yaptı fakat Hawking büyük bir göktaşının arkasına saklanmıştı.

Rainer ekip üyelerine döndü. “Hemen fikir istiyorum. Hawking bir savaş gemisi değil. Karşımızdaki çok donanımlı bir gemiye benzemiyor ama yine de çok fazla savaşıp yaralanma riskini göze alamayız.”

Ses heyecanla, “Benim aklıma bir fikir geldi bile,” dedi. “Çocukluğumuzda Evren Öyküleri adlı bir bilimkurgu film dizisi vardı, hatırlar mısınız? Orada uzay gemisi Atmaca, kalles Akrep Uygarlığı tarafından pusuya düşürülür. Atmacanın kaptanı *Fırtına* bu pusudan kurtulmak için dâhice bir fikir bulur. Atmacanın birçok hologramını oluşturur ve düşmanlarının kafasını karıştırır. Akrep gemileri hangi Atmacaya ateş edeceklerini bilemezler, o kargaşada esas Atmaca da hemen oradan toz olur.”

Rainer birkaç saniye düşündü. “Evet, bence de dâhice bir fikir. Hemen denesek iyi olur. Liu, bu işi çözebilir misin?”

Liu, “Evet, kolay bir çözümü var,” dedi. “Hologram oluşturan bir yazılımımız var zaten. Hawking’in hareketli bir hologramını oluşturup çok güçlü projektörlerle dışarıya gönderebilir ve birkaç yansıtıcı yardımıyla çoğaltabiliriz. Bunun için birkaç dakika dayanmamız gerekiyor.”

Rainer, “Dikkat edelim de bizi hemen bulmasınlar,” dedi.

Büyük bir hızla çalışıp ilk hologram denemesini göktaşlarının yakınında oluşturdular. Volga bir ısıklık çaldı. “Oldukça gerçekçi görünüyor.”

Rainer de tatmin olmuş görünüyordu. “Çok güzel, bu hologramları çoğaltabileceğimiz kadar çoğaltalım ki bizi tanıma şansları azalsın.”

Liu, “Elimizdeki projeksiyon gücü ile kırk kadar kopya oluşturabiliriz,” dedi.

Rainer, “Bu yeterli olur,” dedi. “Önce hologramları göktaşlarının dışına yansıtalım, sonra biz aralarına karışalım. Manyetik alanı oluşturun ve koruyucu ters kütleçekim kalkanını çalıştırın.”

Liu ve Volga “Anlaşıldı” deyip Rainer’in söylediklerini hemen uygulamaya koydular. Göktaşlarının oluşturduğu uzay boşluğunda şimdi çok sayıda Hawking oradan oraya hareket ediyordu. Korsan gemisi hemen ateş etmeye başladı. Bu kargaşadan yararlanan Hawking, kopyalarını da çevresine alarak tünelin girişine doğru kaçmaya başladı. Korsan gemisi onları izliyordu. Hologramlara açılan on-on iki el atıştan sonra

gerçek Hawking de vuruldu ama herhangi bir yara almadı. Rainer, “Kütleçekim kalkanı işe yarıyor,” dedi. Liu, “Biz de ateş edelim mi?” diye sordu.

Rainer, “Şimdi değil,” dedi. “Ateş edersek gerçek geminin bizimki olduğunu anlarlar”.

Korsan gemisi yine hologramları hedef alıp birkaç el daha ateş etti. Ses gülüyordu. “Planımız işe yarıyor, aklınla bin yaşa Kaptan Fırtına”. Ardından korsan gemisinin fırlattığı bir plazma roketi Hawking’i teğet geçti. Bunun ardından atılan roketlerin hepsi gerçek Hawking’i hedef almıştı. Roketlerden ikisi gemiye isabet etti. Liu panik içinde, “Yara aldık, gövdenin dış katmanı kendi kendini onarıyor ama iç katmanlardaki yapay sinirler zarar görürse daha fazla dayanamayız,” diye bağırdı.

Sirena Ses’e manidar bir şekilde gülümsedi. “Bizi buldular. Senin izlediğin film dizisini bu korsanlar da izlemiş anlaşılan”.

Ses, “Ben yapımcılara, çektiğiniz filmleri Dünya dışı uygarlıklara satmayın demiştim” diyerek Sirena’nın şakasına karşılık verdi.

Volga büyük bir sürüş becerisi ile göktaşlarının aralıklarına giriyor ve karşısına bir engel çıkana dek bulabildiği dar patikalardan uçuyordu. Bu şekilde daha fazla yara almaktan kurtuldular ve en sonunda yapay tünelin girişine ulaştılar. Herkes heyecandan ter içinde kalmıştı.

Diego uzaktaki bir noktaya işaret etti. “Haklıymışsın Rainer. İşte, orada bizi bekliyorlar.”

Gösterdiği noktada iki korsan gemisi daha vardı ve girişin her iki yanını tutmuşlardı. Gelen hologramları

görünce ateş etmeye başladılar. Volga korsan gemilerinin atış menziline yaklaştığında yine göktaşı yığınına daldı. Küçük bir göktaşı Hawking'in kanadına çarptı. Volga bir süre geminin denetimini yitirdiyse de sonra biraz hızını azaltıp dengesini sağladı. Ardından çevik hareketlerle tünelin uç kısmından uzay boşluğuna fırladı. Hologramlar hâlâ kendilerini izliyorlardı. Korsan gemileri de öyle.

Rainer Liu'ya "Şimdi her üç gemiye de sırayla birer plazma sütunu fırlatalım," dedi. "Bu kez onları güzelce yaralamamız gerekiyor ki bizi izlemesinler. Şu anda bizden ateş etmemizi beklemiyorlar. Hedefi tutturabilirsek hızla buradan kaçabiliriz."

Liu arka arkaya üç plazma sütunu oluşturup fırlattı. İlk ikisi hedefi tam ortadan vurdu. Üçüncü plazma sütunu hedefi iskaladı ve boşlukta kayboldu. Rainer, "Aynı gemiye iki atış daha, hemen," dedi. Liu bu kez üçüncü korsan gemisini de vurmaya başladı. Gerçekten de korsan gemileri önemli yaralar almışlardı ve Hawking'i izlemeye cesaret edemediler.

Volga bir sevinç çılgılığı attı. "Peşimizi bıraktılar!"

Rainer soğukkanlı bir ses tonuyla "Ne de olsa ağlarını örmüşler, bir sonraki böceğin bu ağlara takılmasını bekliyorlar," dedi.

§

Keşif takımı, uzay korsanlarıyla yaşadıkları tehlikeli karşılaşmadan sonra oldukça sakin günler geçirmişti. O gün de sakin bir gündü.

Hawking'in iç donanımı yolculuk sırasında yolcuların biyoryitmelerinin korunabilmesi için Dünya'daki gece, gündüz, hatta mevsim döngülerinin bile benzerlerini yaratmak üzere programlanmıştı. Akşamüstü saatleriydi. Liu ve Sirena bu saatlerde bitki çayı, yeşil çay, ya da yasemin çayı içer, bir tür mikrodalga fırında pişirdikleri bol gözenekli kuru meyve ve vitamin katkılı *mikitto*klarını yerlerdi. Rainer soğuk bir Belçika birası içerdi. Volga bazen ona, bazen de Ses ve Diego'ya eşlik ederdi.

Her zamanki gibi bu akşamüstü saatinde de bir araya gelmişler, bir yandan içeceklerini yudumlarken bir yandan da sağlıklı ve besleyici atıştırmalıklar yiyorlardı. Liu Sirena'ya, "Ne kadar yolumuz kaldı?" diye sordu.

Sirena şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Çocuk gibisin Liu. Nasıl bilebilirim ki? İki yüzyıl önce Dünya'daki felaketlerden kaçan birkaç uzay gemisi dolusu mace-raperestin izini sürüyoruz. Daha doğrusunu istersen onların torunlarının torunlarını arıyoruz."

Liu çayından bir yudum aldı. "Ama Dünya Dışı Uygarlık Araştırma Enstitüsü'nün raporuna bakılırsa Kronos Gökadası'nda bir yerlerden birtakım sinyaller geliyormuş. O veriler olmasa uzayın herhangi bir boş noktasında ne işimiz var ki?"

Sirena öfkelenmeye başlamıştı. "Liu, sen astronomi dersinde kız arkadaşına aşk mektupları mı yazıyordun Tanrı aşkına? Bir gökadanın kaç yüz bin ışık yılı çapında olduğu bilgisi bir kulağından girdiyse nerenden çıktı acaba?"

Liu alınmamıştı. Sırıtarak kendini savundu. “Tamam, tamam, o kadarını ben de biliyorum, hatta astronomi dersinden senden daha yüksek not aldığımı söylemem de yakışık almaz doğrusu. Seni sinirlendirmeyecekse, Kronos Gökadası’na daha kaç günlük yolumuz olduğunu sorabilir miyim peki?”

Sirena küçük öğrencisini uyaran bir öğretmen gibi parmağını salladı. “İşte şimdi aklı başında bir soru sordun. Yine de kolay bir yanıtı yok bunun, yolumuza çıkabilecek engelleri düşünmezsek yaklaşık 28 günlük bir yolculuktan sonra Kronos’un en dışındaki yıldızlara ulaşabiliriz.”

Liu, “Bir Şubat boyu yolumuz kalmış,” dedi.

Sirena başını merakla çevirdi. “Nasıl yani?”

“28 gün dediğinde aklıma Şubat ayı geldi. Sahi Şubat neden 28 çeker bileniniz var mı?”

Sarı, ipeksi sakallarını sıvazlayan Rainer gülümsedi. “Bildiğim kadarıyla bunun kesin bir yanıtı yok ama sanırım bir zamanlar Romalılar kullandıkları eski takvimdeki on aya iki ay daha eklediler, Ocak ve Şubat. Şubat yılın son ayıydı ve ona kalan 28 günle yetinmek zorundaydı. Fakat Şubat aynı zamanda Romalılar için arınma şöleninin yapıldığı aydı ve ismi de Arınma Tanrıçası Februus’tan geliyordu. Yani o kadar da bahtsız bir ay olarak düşünme Şubat’ı.”

Sirena, “Bütün bu aydınlatıcı bilgiler için teşekkürler Rainer,” dedi. “Zamanda sıçrama yapıp günümüze dönecek olursak, Kronos’a yaklaşırken bana veri toplama ve işleme konusunda yardımcı olursanız aradığımız gezegeni daha çabuk buluruz.”

Volga müzikçalarda çalan yüksek sesli derin-çığlık müziğini kıstı. “İşin zor yanı, nasıl bir sinyal aradığımızı bilmiyoruz. Belki aradığımız insanlar başka zeki varlıkların kendilerini rahatsız etmemeleri için kendi gezegenlerinde ürettikleri sinyalleri sönmümlüyorlardır.”

Sirena, “Bu çok masraflı ve oldukça da zor bir çaba olurdu,” dedi. “Üstelik böylesine karmaşık ve üstün bir teknolojiye sahip bir uygarlık herhangi bir saldırıya karşı kendini rahatlıkla savunabilecek düzeyde olurdu.”

Diego, “Haklısın” demekle yetindi ve çay bardağını çalkalayarak başına dikti.

Rainer, “Bizim görevimiz sadece Dünya’dan ayrılan insanların izini sürmek değil, biliyorsunuz,” dedi. “Eğer bu bölgesinde başka uygarlıklar varsa onlarla da iletişim kurmaya çalışacağız.”

Ses gülümsedi. “Bizi ateşte çevirme yapıp yemeyi de yeğleyebilirler.”

Diego, “Ben olsam önce seni yerdim,” dedi ve Ses’in bacağına okşadı.

Ses Diego’ya bir öpücük kondurdu. “Ben olsam seni yemezdim. Sırf kastan yapılmışsın, eminim etin sert olurdu.”

Rainer hafifçe öksürdü. “Kimsenin bizi yemesine izin vermeyeceğiz. Siz de iştahınızı başka bir zamana erteleyin lütfen.”

Liu ayağa kalktı ve “Ben kitap okumaya gidiyorum,” diye ilan etti. “28 gün öyle kolay kolay geçmez.”

Sirena, “Yarın verileri değerlendirmeye başlıyoruz arkadaşlar,” dedi. “Her an ilginç sinyallerle karşılaşa-

biliriz. İncelememiz gereken o kadar çok grafik, veri, analiz sonucu var ki sıkılacağınızı nasıl düşünebiliyorsunuz hayret ediyorum.”

§

Hawking, Kronos Gökadası'na doğru hesaplanan rotada sorunsuzca ilerliyordu. Volga ve Liu günlük ölçüm ve değerlendirmeleri yapıyorlar, bir yandan da sohbet ediyorlardı.

Volga, “Hiç kendinden bahsetmiyorsun Liu, bana biraz aileni, çocukluğunu filan anlatsana,” dedi.

Liu Volga'nın beklenmedik ilgisine şaşırmıştı. Biraz kızarak, “Aslında çok ilginç bir geçmişim olduğunu söyleyemem ama sıkılmayacaksan anlatayım,” dedi.

Volga Liu'yu gıdıkladı. “Hadi nazlanma da anlat.”

Liu kıkırdadı. “Tamam, tamam, izin verirsen anlatacağım, dursana yahu!”

Sonra derin bir nefes alıp anlatmaya başladı.

“Dokuz kuşak önceki atalarım Büyük Çöküş'ten sonra o zamanlar Çin diye bilinen dev ülkenin çok ücra bir köşesi olan Hengduan sıradağlarına kaçmışlar. Yine kendileri gibi binlerce soydaşlarının da o bölgeye akın ettiklerini gördüklerinden dağlarda buldukları büyük mağaralara sığınmış, mağara girişlerini içeriden kaya ve çalılıklarla kapatmışlar.”

Volga Liu'nun arkasına geçip sırtını ovmaya başladı.

“Bu olayları böylesine ayrıntılı olarak nasıl bilebilirsin? Hayal gücünle süslüyor musun yoksa Liu?”

Liu çekinerek onun elini okşadı. “Hiç olur mu? O zamanlar olan bitenleri ibret olsun diye Ulu Nine diye andığımız Wang Xu Lan'nin yazmış. Sonra bu

yazılanlar hep korunmuş, kuşaktan kuşağa tekrar tekrar yazılarak çoğaltılmış. Bütün sülalemizde bu anılar bulunur ve çocuklara küçükken okunur.”

Volga bu kez Liu’nun boynunu ve başını okşamaya başladı. “Ne yazık ki bizim atalarımızdan böyle anılar kalmadı. Sadece sözlü olarak anlatılan öyküler var ama onlar da destan gibi kahramanlık öyküleri. Süsle-ne süslelene inanılmaz, doğaüstü masallara dönüşmüşler.”

Liu Volga’nın okşamalarından cesaretlenip onu kendine çekti, gözlerine bakıp usulca dudaklarından öptü. Sonra fısıldar gibi konuşmaya devam etti.

“O mağaralarda yıllarca gizlenmişler. Yakınlarda hiç insan olmadığından emin olduklarında çıkıp aşırı yağış ve kuraklıklardan, asit yağmurlarından geriye ne kaldıysa, bitki kökleri, küçük canlılar, böcekler toplayıp yiyerek ve mağaradaki kaynak suyundan içerek hayatta kalmayı başarmışlar. Daha sonraki yıllarda ortalık iyice sakinleştğinde günyüzüne çıkıp kayalıkların arasındaki küçük toprak parçalarında yabani patates, dağ meyveleri, sakladıkları bir avuç pirinç ve bakliyat gibi şeylerle küçük çaplı tarıma başlamışlar. Onların çocukları büyüdükten sonra çevrelerini keşfetmeye, başka yerleşimleri gizlice gözetlemeye başlamışlar. Uzun süreli gözlemlerden sonra o insanlarla bağlantı kurmuşlar. Yeni kuşaklar diğer ailelerin ve küçük insan topluluklarının barışçıl olduğunu gördükçe cesaretlenmiş, daha uzak yerlerdeki insanlarla haberleşmeye başlamışlar. Tabi bütün insanlar barışçıl değil ama çoğunluk savaşın ne gibi sonuçlar doğurduğunu atalarından öğrendiği ve barışçıl bir gele-

ceğe inandığı için insanlık adına yeni bir umut olduğunu görmüşler. Senin de bildiğin gibi küçük ülkeler kurulmuş, antik Çin’de de olduğu gibi. Biz işte antik Çin coğrafyasındaki Yushu ülkesinde büyüdük. Annem, babam, babaannem, iki kardeşim, annem ve babamın birkaç akrabası, hep birlikte yaşıyorduk. Ben onların anlattığı öykülerle, masallarla, onların söylediği umut dolu şarkılarla büyüdüm.”

Volga Liu’nun üstündekileri usulca çıkarmaya başladı. Kendi üstündeki keşif takımı üniformasını da çıkardı. Liu’nun erkeklik organı az sonra yaşanacakları tahmin etmişçesine yerinden fırlamaya çalışıyordu. Liu Volga’nın menekşe renkli külot ve atletini çıkarmasına yardım etti. Volga onu elinden tuttu. “Haydi, benim odama gidelim, orada anlatmaya devam edersin.”

Liu Volga’nın omuzlarını ve göğüslerine kadar inen altın renkli saçlarını okşadı. “Olur. Gözlerini kapa ve anlatacaklarımı dikkatle dinle.”

2

**Evrensel Keşif Kurulu'nun 130. Kuruluş Yıldönümü
Bildirgesi
3 Ağustos 2579**

Dünya büyük çevresel felaketler ve savaşlardan, yıkımlardan sonra doğa ile barışık yeni bir yol izlemeyi seçti. Büyük Çöküş'ten sonra bu yol en doğal, en mantıklı ve en basit yol olarak karşımızda duruyordu. İnsanlık kapitalizmin ana koşulları olan sürekli ekonomik büyüme, hızlanarak artan tüketim, bitmek bilmeyen bir sermaye birikiminin Dünya'yı ve doğayı tükettiğini, geri dönülmez bir noktaya, bir uçuruma doğru sürüklediğini yüzyıllarca görmezden geldi. Paranın ve gücün çok büyük bölümünü elinde tutan az sayıdaki zengin sermaye sahibi kadın ve erkek, onların beslediği politikacılar ve medya, onların finanse ettiği sözde çevreciler ve bilim insanları, o sıralarda yaşanan büyük çevre felaketlerine ve dünyanın ölmekte olduğuna dair giderek belirginleşen işaretlere rağmen, kapitalizmin 22. yüzyıla dek daha da vahşi bir şekilde palazlanmasına yol açtı. İnsanların hırsını, bencilliğini, aklını kısa yoldan para yapmaktan başka bir şey için kullanmamasını bir yere kadar anlayabiliriz. Ama çelik, beton ve plastik yığınlarından oluşan dev kentlerden kalan küçücük yeşil adalara bir baksalardı. Evcil hayvanlardan başka bir hayvan türü kalmamıştı oralarda. Yedikleri son derece tatsız ve kokusuz sebze, meyve, et ya da balık dedikleri yiyecek-

lerde bir şeylerin eksikliğini hiç mi anlamamışlardı? Rengârenk, müzikal ve bol (tabi ki yapay) kokulu market raflarından aldıkları kusursuz görünümlü şeftalilerin, domateslerin, hıyarların, bamyaların, avokadoların, muzların, papaya ve ananasların, maydanoz, nane ve kekiklerin, patlıcan ve daha yüzlerce çeşit sebze ve meyvenin aslında neredeyse birbirleriyle aynı tatta olduğunu ya da bir zamanlar köylerde küçük bostanlarda hayvan gübresi kullanılan, zehirli tarım ilaçlarının ise hiç kullanılmadığı zamanlardaki ürünlerle, görüntüsü dışında uzaktan yakından hiç bir ilişkilerinin olmadığını bilmiyorlar mıydı? Belki bilmiyorlardı, bilme olasılıkları yoktu ama bilimsel araştırmalar, genetiği değiştirilmiş, hormon ve kimyasallarla verimsiz topraklarda ya da toprak bile kullanılmayan dev kulelerde yetiştirilen ürünlerin kanserden alerjiye, mide hastalıklarından sinir hastalıklarına, sindirim sistemi bozukluklarından kısırlığa kadar birçok hastalığın birincil nedeni olduğunu kimbilir kaç kez göstermişti ve bu tür yayınlara herkes bir şekilde ulaşabiliyordu. Dolayısıyla insanların yiyip içtikleriyle ilgili şeyler konusunda bir şeylerin ters gittiğini bilmemeleri söz konusu bile olamazdı.

Sanırsanız kimse umursamıyordu, kimse sorgulamıyor ve böyle şeyleri tartışmıyordu bile. Az sayıdaki bilim insanı, idealist, radikal çevreci, yeni çağcı, derin yeşilci, ütopyacı, parapsikoloji-mitoloji-astroloji fanatikleri, yeni din müritleri, doğa öğrencileri ve kapitalizm sonrası yavaş dünya ekonomisi kuramcıları (KSAY-DEK) dışında. Onları da dinleyen çok kişi yoktu sonuçta. 22. Yüzyılın başlarında insanlığın çevreyi ve

doğayı yok sayması sonucunda dünya çapında büyük deprem ve sel felaketleri yaşandı. Büyük kentlerde yüzbinlerce insan öldü, düşük rakımlı bölgelerde ve adalarda milyonlarca insan boğuldu ya da evsiz kaldı. Ardından kuraklık ve açlık dönemi geldi. Avrupa ve Asya'da uzun yıllar boyunca büyük kıtlıklar, işsizlik, anarşi boy gösterdi. Birçok yerel dükkân, market, besin depolanan ve üretilen her yer istila edildi, yağmalandı. Polis ve ordu duruma el koymaya çalışsa da başarılı olamadı, hükümetler istifa etti ve devletler iflas etti. Birçok yerde çeteler türedi, çapulculuk, yol kesme, insan kaçırma, fidyecilik gibi şeyler normal karşılanmaya başladı. Olumsuz koşullar iç savaşları tetikledi. 22. yüzyılın ikinci yarısında Avrupa ve Asya'daki iç savaşlar diğer kıtalara da sıçradı. Böylece uluslararası savaşlar başladı. Bu savaşlar dünyanın her yerini kapladı. Savaş, yıkım, kimyasal başlıklı roketler, ses bombaları ... Elektronik ve haberleşme savaşları, bulaşıcı hastalıklar, toplu ölümler ve toplu intiharlar... Borsalar çöktü, ekonomi çöktü, okyanuslarda korsanlar yeniden türedi ve bunlar, yağmaladıkları gemilerdeki insanları köle olarak pazarlamaya başladılar. Asit yağmurları kalan az sayıdaki ormanları da yok etti. Toz ve kum fırtınaları Latin Amerika ülkelerini çöle çevirdi. Açlık ve ölümden kaçan insan toplulukları ellerinde avuçlarında kalan son değerli nesne ve yiyeceklerle biraz daha yaşanılabilir bir köy veya kasaba parçası bulma umuduyla dağlardan, derelerden akan kabileler oluşturmuşlardı. Önlerine çıkan birçok fırsatçıdan yenebilecek, içilebilecek bir şeyler almak için işe yarayabilecek ne varsa; mum, gaz lam-

bası, bir litre benzin, enerji tohumu, güneş pili, bir zamanlar çok para eden ama şimdi kimsenin umur-samadığı sanat eserleri ya da tarihi eserler, değerli mücevherler takas ediyorlardı. En değerli şey ise altındı... Hiçbir para birimi artık işe yaramıyordu çünkü ekonomi tamamen çökmüştü ve toparlanmasının söz konusu bile olmadığını artık bütün dünya kabullenmişti. Ama altın her yerde işe yarıyordu. Gümüş ve platin de öyle.

Tüm silahlar tükenene dek savaşlar devam etti. Hiçbir kıtada, hiçbir ülkede üretim, enerji dağıtımı, altyapı, bilişim, tarım anlamında bir şey kalmamıştı. Çetelerin, korsanların, köle tacirlerinin insanları yağmalamadığı, kaçırmadığı, öldürmediği güvenli bir yer kalmamıştı. Birkaç yeraltı kenti, çöldeki birkaç ıssız nokta ve okyanusta suların yükselmesinden kurtulan adalar dışında. Savaşlar yeni çevre felaketlerini de beraberinde getirdi. Böcek ve kemirgenlerin istilas, kimyasal gaz bulutları, su kaynaklarının zehirlenmesi, yeniden toplu ölümler, yeni hastalıklar...

Bütün bu olaylar insanlığı ve uygarlığı yok etti. Ancak ikiyüz elli yıl boyunca doğanın yenileyici gücü, yapıcı zekâsı ve büyülu verimliliği, insanlığın neden olduğu zehirli ölümü ve korkunç hastalıkları temizlemeyi başarmış, az sayıdaki birkaç bitki, böcek ve hayvan türü yeniden üremeyi başarabilmişti. Evcil hayvanlar vahşileşmiş, balık türleri, yumuşakçalar, algler ve başka deniz canlıları hızla evrimleşmiş ve yeni koşullara ayak uyduracak dönüşümü gerçekleştirebilmişlerdi. 2433 yılının bahar aylarında Pasifik Okyanusu'ndaki Polinezya adalarında bir grup genç insan üç yüzyıl

boyunca kuşaktan kuşağa aktarılmış adeta kutsal kitap niteliğindeki sayfaları yanmış, küflenmiş, böcek yeniği yüzlerce kitabı bir araya getirip oradaki bilgileri anlamaya çalıştılar. Doğa, bitkiler, hayvanlar ve tarım ile ilgili bilgileri anlamak onlara çok zor gelmedi. Özellikle Büyük Çöküş'ten hemen önceki dönemde yeşermeye başlamış permakültür, yerel tarım uygulamaları, ilkel kabilelerden ve hayvanlardan öğrenilmiş yenilebilir otlar, kökler, mantarlar, şifalı bitkiler türünden bilgilerin birçoğunu kendileri de doğadaki gözlemleriyle öğrenmişlerdi. Öte yandan elektrik, elektronik, mikroyonga, bilgisayar, robot gibi kavramlar bu gençlere çok uzaktı. Ayrıca ebeveynlerinin, büyükanne ve büyükbabalarının anlattıklarından daha önceki kuşakların uygarlığın sonunu nasıl getirdikleri ile ilgili itiraflarından, 250 yıl önce yaşanan büyük yokoluşun nedenlerini çok iyi biliyorlardı. Yeni insanlık aynı hataları tekrarlamayacaktı. Çevre adalardan yeni bilgiler topladılar ve onlar da kendilerine yakın bölgelerden. Bütün bu bölüm pörçük bilgilerle yeni okullar ve bilgi toplama-yayma merkezleri kuruldu. Yeni kurulan ada kentlerde 150 yıl gibi kısa bir sürede yeni bir ekonominin ayaklanabilmesi için gerekli insan kaynakları ve bilgi birikimi oluşturabildi.

Yeni ekonomi doğadaki süreçlerden esinlenen, ılımlı kimyasal, biyolojik, mikrobiyolojik, fiziksel, nanoölçekli, sosyolojik, farmakolojik ve bunun gibi çok sayıdaki ilkedен yararlanarak üretim biçimlerine dayanıyordu. Nasıl ki eşekarıları, karıncalar, kırlangıçlar, dokumacı kuşlar çevrelerinden topladıkları doğal maddelerle karmaşık, sağlam, ısı yalıtımı olan yuvalar

yapabiliyorsa, insanlar da benzer yollarla doğaya zararı olmayan, yenilenebilir ve geri dönüştürülebilir evler, yapılar, nesneler yapabilirlerdi. Nasıl ki örümcekler ve ipekböcekleri kendi vücutlarında oluşturdukları doğal moleküllerle son derece sağlam ama aynı zamanda esnek ağlar veya kozalar oluşturuyorsa, insanlar da onlardan öğrenerek kendilerine gereken nesneler üretebilirlerdi. Bu nesnelerin çocuklara ya da torunlara kalması gerekmiyordu çünkü gerektiğinde yenileri üretilebilirdi.

Yeni insanlık yakınlarına, akrabalarına, köyüne ve çevresine bağlıydı, bencil ve aşırı hırslı değildi. Yeni ekonomi ve tarım büyümeyi ve aşırı tüketimi gerektirmiyordu. Doğanın yaraları böylelikle yavaş yavaş iyileştirildi, güneş, su ve rüzgârdan elde edilen enerji ile yepyeni bir uygarlık doğdu. Barışçıl, sağlıklı, dengeli, temiz bir uygarlık. Biz bu uygarlığın daha da geliştiği bir dönemde, yıldızadaları arasında yolculuk yapabilecek bilim ve teknoloji düzeyine ulaştık, hem de doğa anamıza hiç zarar vermeden. Evrensel Keşif Kurumu olarak bu günlere ulaşmamızı sağlayan tüm özverili, çalışkan ve sevgi dolu insanlara teşekkür ediyoruz. Bu başarı yeni insanlık adına kutlu olsun!

3

6 Mart 2580
Ses'in günlüğünden

Uzay gemimiz Hawking, Utena gezegenine ulaştığında dünya tarihiyle 2580 yılıydı. *Utena* Sümer dilinde sabah demekmiş. Daha doğrusu “yaklaşan ışık”. Bu gezegeni ilk kez keşfedenler kadim dillerle ilgileniyorlardı anlaşılan.

Yolculuğumuz yaklaşık bir yıl sürdü. Solucandelikleri keşfedilmiş olmasa buraya gelmemiz 1000 yılın üstünde sürerdi, insan ömrü için abartılı bir rakam, değil mi? Uzay gemisinin bile bu kadar süre dayanabileceğini hiç sanmam. Solucandelikleri için süper kestirme bir yol diyebiliriz. Bilimsel olarak Einstein-Rosen köprüleri olarak biliniyorlar ve uzay-zaman sürekliliği içinde iki noktayı bağlayan geçitler olarak tanımlanıyorlar. Bu yüzyılın astrofizik alanındaki en büyük buluşu bu geçitlerin kararsız doğasına neden olan fizik yasalarının ayrıntılı olarak tanımlanabilmesi idi. Yeni kuramsal çalışmalar ışığında geliştirilen bazı karmaşık yöntemler sayesinde birkaç dakikalığına kararlı bir ortam yaratılarak bu gizemli kapılardan geçmenin yolları da neyse ki bulundu. Hawking'i üç farklı solucandelikten geçirerek yolumuzu bir yıl gibi kısa bir süreye indirmeyi başardık.

Utena'yı ilk gördüğümüzde gözlerimize inanamadık. O kadar mutlu olduk ki herkes birbirine sarıldı, altı-

mız yumak olduk dans ettik, zıpladık. Mutluluktan ağladım. Diego beni öyle bir öptü ki neye uğradığımı şaşırdım. Heyecanlanmamak mümkün değildi. Utena öylesine güzel bir gezegen ki. Uzaktan turuncu-sarı renklerinde görünen kusursuz bir küre. Bu rengin atmosferdeki toz bulutlarından kaynaklandığını düşünüyoruz. Çevresinde iki doğal uydusu var, oldukça büyükler, her ikisi de yaklaşık Utena'nın onda biri çapında soluk renkli uydular. Bizim Utena için belirlediğimiz, yani Dünya saatine uyarladığımız saate göre öğleden sonra 2:35'te gezegenin atmosferine girdik. Ne kadar önlem aldıysak da yere çakılmaktan kurtulamadık. Neyse ki çakıldığımız bölge büyük kumullardan oluşuyordu. O sayede yumuşak denebilecek bir iniş oldu. Yoksa uzay gemimiz büyük hasara uğrardı. Kumun rengi bazı yerlerde mavi, bazısında camgöbeği. Kum değil de sanki su gibi görünüyor ama elime aldığımda aynı Dünya'daki çöl kumuna benziyor. Atmosferdeki oksijen, azot ve karbondioksit oranları Dünya'dakinden biraz farklı olsa da Utena'da nefes alabiliyoruz. Bu hepimiz için şaşırtıcı ve kabul edilmesi zaman alan bir olgu. Buraya gelmeden önce bunu tahmin eden ölçümler yapılmıştı ama bunu milyonlarca kilometre öteden yaptık, o yüzden hiç de güvenilir olmadıklarını biliyorduk. Gezegende nefes alabilmek de henüz yaşam belirtisi görmedik. Hepimiz birlikte gemiden çıktık. Rainer hasar tespiti yaptı. Gövdede önemli bir hasar yok ama yakıt hücrelerinin gövdeye bağlandığı noktalarda yakıt borularında çökmeler olmuş. Bunları mutlaka bir şekilde onarmamız gerekecek. Ama daha önce merakımızı yene-

meyip gezegeni keşfe çıktık. Her yer çöl. Birkaç kilometre kuzeye doğru yol aldık. Sıcaklık oldukça yükseldi, 42 derece kadar. Nem oranı çok düşük. Özel giysilerimizle çok daha yüksek sıcaklıklara dayanabildik ama bunları giymemize gerek kalmadı. Hepimizin ellerinde ölçüm aletleri vardı. Gemideki kertenkelerinin ikisini de şişirdik ve üzer üzer onlara bindik. Bunlar kumda yol almak için oldukça uygun araçlar. Söndürülebildikleri için de çok az yer kaplıyorlar. Sadece motorları gemide dikkate değer bir yer kaplıyor. Kuzeye doğru 60 km. kadar yol alıp dikkate değer bir şey görmeyince bu kez biraz farklı bir yoldan güneye doğru 120 km kadar yol aldık fakat orada da birkaç küçük tepe ve tümsekten başka önemli bir coğrafi yapı bulamadık. Ne su, ne canlı, ne de bunların herhangi bir kalıntısı. Aslında Kronos Gökadası'nın bu bölgesinden gelen sıradışı sinyalleri izlediğimizde kaynağın Utena olduğunu saptamıştık. Bu sinyaller Utena'da uygarlık olduğunu düşündürdü bize. Uygarlık olması için su da olması gerekmez mi? Kuramsal olarak su olmadan da yaşam olabilir ancak şimdiye dek hiçbir gezegende böyle bir keşif yapılmadı. Rainer Hawking'teki hasarı giderdikten sonra Utena'nın yörüngesine bir mini gözlem uydusu gönderecek, böylece hem küresel navigasyon sistemlerimizi devreye sokacağız hem de Utena'nın her yerini kameralarla gözlemleme şansımız olacak.

Güneş yavaş yavaş alçalmaya başlıyor. Buradaki güneş sisteminde sadece üç gezegen var. Utena kendi güneşi olan Kronos-125'e en yakın olan gezegen. Dış yörüngede Beatris adlı mor renkli ve soğuk bir geze-

gen var. Kronos-125'e en uzak gezegen ise Tutankamon. Tutankamon'da volkanik etkinliklerin devam ettiğini gözlemledik. Kızıl-sarı bulutlarla kaplı bir atmosferi var.

Güneş batımdan doğu ve batı yönlerinde de kısa keşif turları düzenledik; yine hiç bir şey bulamadık. Günbatımı Dünya'dakine oldukça benziyordu. Biraz daha mora kayan renkler vardı. Hepimizi bir romantizm aldı. Ben Diego'ya arkasından sarıldım. Liu ve Volga elele tutuşup bizden uzaklaştılar. Bazen böyle romantizme kapılıp sevişiyorlar sonra da hiçbir şey olmamış gibi ayrı ayrı takılıyorlar. Rainer de Sirena'yı tavlayacak güzel sözler bulma telaşına kapıldı ama Sirena'nın akli başka yerdeydi sanki. O hâlâ ölçüm yapmakla meşguldü; Rainer'i sinek kovalar gibi kovaladı.

Akşam öğününde yapay güneş ışığında topraksız ortamda yapay gübre ile büyütülmüş sebzelerden yapılmış yavan bir yemek yedik. Damıtılmış su içtik. Yemeğin en lezzetli anı soya fasulyelerinden hazırlanan domates soslu köfteciklerdi. Diego en çok kahve ve zencefilli ince krakerlerden keyif aldığını söyledi. Yemekten sonra Rainer'e boru bağlantılarının onarılmasında yardımcı olduk. Sonra akıl küpüne günlük raporu kaydettik. Bugünkü raporu yazmak oldukça uzun sürdü. Gittiğimiz yerlerden topladığımız kum örneklerini incelemem gerekiyordu ama bu işi Volga'ya sattım çünkü çok yorulmuştum. Diego ile odamıza çekildik. Uzun zamandır ilk kez yerçekiminde uyuyacağım için çok mutluydum. Fakat yattıktan sonra Diego enseme öpmeye başladı, ben de dönüp onun

dudaklarını dudaklarıma bastırdım. Ellerini ince geceliğimin üstünde dolaştırmaya başladı. Sonra kulaklarıma ismimi fısıldadı birkaç kez. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Her yanımla ısınmıştı. Hızla onun üstündekileri çıkartmaya başladım. O da beni çırılçıplak soydu. Sıcak tenlerimiz birbirinin üstünde gezinmeye başladı.

§

Altı kişilik genç keşif takımı uzay gemisi Hawking'de mışıl mışıl uyurken Kronos-125 ufuktaki toz bulutlarının ardından yavaş yavaş yükseliyordu. Ses, maviye çalan toz bulutlarının arasından sızıp pencereye vuran aydınlıkla uyandı. Uykunun mahmurluğuyla, penceresinde beliren aydınlığın neden her zamankinden farklı olduğunu birkaç saniye düşündü. Sonunda Utena'da olduklarını anımsadı. Parmağının ucuyla pencereye dokundu, pencere tamamen saydam duruma geldi. Mavi renkli çöl sonsuzluğa dek uzanıyordu. Hâlâ çıplaktı, sırtı ürperdi. Giysilerini aradı ama bulamadı. Diego'nun onları hep yaptığı gibi yastığının altına sakladığını anladı ve hemen oraya elini attı. Diego yastığının kıpırdanmasıyla uyandı ve çabucak Ses'in bileğini yakaladı, hınzırca güldü. Kendisi de çırılçıplaktı; Ses'i yakalayıp okşamaya başladı ama Ses ustaca bir hareketle onu üstünden aşırıp yataktan aşağıya düşürdü.

“Boşlukta geçirdiğimiz bir yıl içinde hamlaşmışsın Diego.”

“Öyle mi?” Diego Ses’i yakalayıp kendine doğru çekti. Ses yataktan inmemek için direndiyse de Diego onu kaydırarak kucağına düşürdü.

“Sen böyle güçlü olmak için benden habersiz neler yapıyordun bakalım?”

“Hiiiç! Haydi gel, yıkanalım.”

Volga da güneşle birlikte uyanmış ve ılık bir biyotemizlikten geçmişti. Ortak salonda kendine süt mikrokristallerinden yapılmış sıcak süt, kuru meyve ve yulaf ezmesinden oluşan bir kahvaltı hazırladı. Kahvaltısını yaparken bir yandan da akıl küpünün monitöründe dün akşam yaptığı yapısal ve kimyasal incelemeler sonunda elde edilen bulguları gözden geçiriyordu. Kimyasal incelemelere göre çevreden örnek olarak alınan kumun bileşiminde silika, kalsiyum karbonat, karbon, demir oksit gibi mineraller bulunuyordu. Daha ilginç olan sonuçlar yapısal gözlemlerden elde edilenlerdi. Kumun içinde organik kalıntılar vardı. Volga bir mikroskopla kuma yakından baktı. O anda şaşkınlıktan bir çığlık attı. Mikroskobun 1000 kez büyüttüğü görüntüde birçok değişik mikroorganizma oynaşıyordu. Hemen arkadaşlarını çağırdı. Liu mikroskoba gözünü dayayıp biraz inceledikten sonra bir ısıklık çaldı. “Bu kum canlı kaynıyor. Çok garip şeyler var baksanıza!”

Ses de bir gözü ile mikroskoba bakıp netlik ayarı yaptı. “Vaay, inanılmaz! Daha önce hiç böyle yaratıklar görmemiştim. Bize bir zararları olur mu dersiniz?”

Volga, “Biliyorsun ki böyle olasılıklara çok önceden hazırlandık,” dedi. “Virüs, bakteri benzeri mikroplara karşı aşılar üreteceğiz. Bunun için yanımızda küçük

bir aşı üretim laboratuvarı getirdik. Bunlar belli oranda bizi koruyacaktır. Ama yine de bu hiç hasta olmayız anlamına gelmiyor.”

Rainer bir kutudan sarı renkli birkaç aygıt çıkardı ve onları birbirine takmaya girişti. “Bu aşıları hemen hazırlamaya başlasak iyi olur. Bu yaratıkların bizi kendilerine benzetmesini bekleyemem!”

Volga, “Haklısın,” dedi. Az sonra aşıları üretmeye başlamıştı. Aşıları birkaç dakikada hazırladı. Sonra sırayla mikroiğnelerle aşıları arkadaşlarına ve kendisine uyguladı.

Liu biraz sonra aşının yapıldığı sol koluna baktı ve gülümsedi. “Herhangi bir yan etkisi olmadı. Siz ne durumdasınız?”

Ses, “Bende de bir sorun yok,” dedi. Hiçbiri aşıdan olumsuz etkilenmemişti. Birlikte bol şamatalı bir kahvaltı yaptılar. Sonra Rainer, Utena’nın yörüngesine gönderdiği mini uydulardan gelen verileri akıl küpü yardımıyla görüntüye çevirmeye başladı. Monitörde bulundukları yeri belirledi.

“İşte tam şuradayız.” Parmağını koyduğu noktada çok büyük bir çöl görünüyordu. Çölün bittiği doğu ve batı yönlerinde sıradağlar vardı fakat bunlar çıplak kayalıklardan ibaretti. Rainer Utena’nın görüntüsünü bir küre yardımıyla kendi eksenini etrafında sabırsızca çeviriyordu. Bulundukları yerin tam karşısında yani güney yarıkürede büyük bir okyanus göründü. Rainer gülümsedi. “Bakın bu tartışmasız bir okyanus.”

Liu parmağıyla ekrandaki bazı grafikleri işaret etti. “Haklısın, kızılötesi kimyasal analizler de o bölgede suyun varlığını doğruluyor.”

Bütün takım ayağa fırladı. “Yaşasın, suuu!”

Liu, “Bir de yiyecek bir şeyler bulabilirsek, avlanabilecek hayvanlar ya da protein değeri yüksek bitkiler, o zaman Utena’da uzun süre yaşayabiliriz,” dedi.

Volga da başını salladı. “Şöyle dişlerimi geçirebileceğim bir tavuk butu olsa ne güzel olurdu...”

Doğudaki sıradağların daha da doğusunda beyaz bir bölge vardı. Rainer o bölgeye yaklaştı. İyice yaklaştığında Sirena, “Bunlar ormana benziyor,” dedi.

Diego, “Evet ama beyaz bir orman,” diye yanıtladı.

Rainer görüntüyü iyice büyüttüğünde monitörde küçük yaprakları olan ağaç benzeri bitkiler belirdi.

Sirena’nın gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. “Gerçekten bunlar ak yapraklı ağaçlar sanki”.

Liu, “Yaklaş, yaklaş!” diye bağırdı. “Bak, dallarda kıpırdayan bir şeyler var! Kabuklu bir hayvana benziyor. Kafasını oraya buraya çeviriyor.”

Diego, “İlkel bir hayvana benziyor,” dedi. “İlk kez Dünya dışı bir canlıyı kendi evinde görüyorum.”

Volga Diego’nun ensesine bir şaplak attı. “Haydi oradan Diego. Belgesellerde hep gösteriyorlar başka gezegenlerdeki canlıları.”

“Anla işte Volga. Kendi gözlerimle ilk kez böyle bir şeye şahit oluyorum. Ne garip bir yaratık değil mi? Hareket ettikçe kabuk parçacıkları titreşiyor.”

“Kabuk diyorsun ama belki de değildir. Ne olduğu hakkında en ufak bir bilgimiz yok.”

Diego başıyla onayladı. “Haklısın. Anlamak için dokunmamız, incelememiz gerekecek.”

Volga gülerek, “Tadına da bakmamız gerek,” dedi.

Rainer küreyi farklı açılardan incelemeyi sürdürüyordu. Bu kez çölün batısındaki sıradağları geçti ve görüntüyü batıdaki ormanlık bölgeye çevirdi. “Beyaz ormanlar, beyaz ağaçlar, kirli beyaz, gri, boş bölgeler, ormanlık alanlar. Başka göze çarpan bir şey göremiyorum.”

Sirena, “Dur, dur, dur!” diye bağırdı ve sanki oturduğu koltuktaki bir yay onu fırlatmışçasına yerinden sıçradı. “Çok hızlı geçtin, geri gel!”

Rainer şaşkınlıkla Sirena’ya baktı. “Ne, ne gördün ki? Ne tarafa gideyim?”

Sirena kumanda küresini Rainer’in elinden kaptı. “Çok garip bir şeydi. Bir takım simgeler, şekiller gördüm sanki ama çok kısa bir an için. Sen geçtikten sonra gördüğümün anlamlı olabileceğini fark ettim.”

Rainer, Sirena’nın elini tuttu. “Yavaşla. Bu kez de sen hızlı gidiyorsun, böyle gidersen tamamen kaybedeceksin. Şöyle adım adım git, yukarı-aşağı tarayarak.”

Epey uzun bir taramadan sonra Sirena, “İşte,” diye fısıldadı. “Bakın, ormanın içindeki işaretleri gördünüz mü? Bu bölgede ağaçlar bilinçli olarak kesilmiş.”

Diego, “Vay canına!” dedi ve bir ısıklık çaldı. “Bu işaretlerin ne anlama geldiğini bilen var mı?”

Monitörde çeşitli boyda halkalar belli bir düzene göre sıralanmıştı. Ortada büyük bir daire vardı. Bu daireyi saran sekiz halka vardı. Bunların farklı yerlerinde birer tane daire vardı ama bunların çapı birbirinden oldukça farklıydı.

Sirena, “Sanırım ben biliyorum,” dedi. “Bunlar olsa olsa güneş sisteminde bulunan gezegenleri betimleyen bir şema olabilir. Ortadaki güneşe benziyor. Şu

etrafında halka olan Satürn. Şu da bizim Dünya'mız. Bak, etrafında minicik bir daire var, o da ay."

Volga, "Evet, tam da dediğin gibi," dedi. "Neptün'ün bir kısmı zarar görmüş ama diğer gezegenler çok net olarak anlaşılıyor. Arkadaşlar, bu ne anlama geliyor biliyor musunuz? Bu gezegende .."

Sirena onun cümlesini tamamladı. "Bunu yapanlar Güneş Sistemini ayrıntılı olarak biliyorlar. Dünya'nın küçücük ayını bile gösterdiklerine göre Dünya'yı önemsiyorlar. Aradığımız öncüler burada, Utena'da olmalı."

Diego'nun günlüğünden

Utena'da 2. günümüz

Mini uydudan gelen sinyaller olmasa, çölün nerede başlayıp nerede bittiğini zor anlardık. Daha da önemlisi bugünkü keşfimiz. Dünya'dan iki yüzyıl kadar önce gelen maceraperestlerin torunlarının torunlarını bulma olasılığımız yüksek görünüyor. Buraya Dünya'dan birileri gelmiş, bu kesin gibi. Neden diye soruyorsunuz şimdi, hemen söyleyeyim. Nedeni basit. Birileri ağaçları kesip Güneş Sistemimizin şemasını oluşturmuş. Beyaz ağaçlar arasından Utena'nın gri toprağı çok belirgin bir zıtlık yaratıyor ve bu şekilleri kaçırmak için hafif salak olmak gerekirdi. Bundan sonra nasıl bir yol izleyeceğimizi aramızda hararetle konuşuyoruz. Bir karara varınca yazarım.

Bir karara vardık sonunda. Güneş sistemi simgelerinin bulunduğu bölgeye gidip burada ayrıntılı bir keşif gezisi yapacağız. Bulduğumuz yerden Utena'nın o bölgesine gitmek için yaratıcı çözümler bulmamız gerekiyor çünkü o bölge kuzeybatıda, kuş uçuşu 23000 km uzaklıkta. Kertenkelelerle ormanlık bölgede hızlı ilerlememiz zor ve gidebilsek bile haftalar alır. Hawking'i bu haliyle belki oraya uçurabiliriz ama orada bulunduğunu sandığımız öncüler ya da başka insanlar bile olsa bize karşı nasıl davranacaklarını bilmiyoruz. Bizi başka bir uygarlıktan gelen düşman bir gemi sanıp avlamaya çalışabilirler. Oraya dikkat çekmeden, sessizce, çaktırmadan gitmemiz gerekiyor. Aramızda şunu tartıştık. Buraya insanlar geldiyse, herhangi bir köy, ilçe, kent kurmadılar mı? Nerede yaşıyorlar, ormanda mı? Kentler varsa biz neden görmedik? Ağaçlık bölgeleri baştanbaşa taramamız gerekiyor. Bu işi akıl küpüne bırakacağız. Doğal oluşumlardan farklı bir nesne veya yapı bulursa bize bildirecek. Şimdi bunun sonucunu bekliyoruz.

Utena'da 3. günümüz

Akıl küpünün tarama işlemi çok yavaş gidiyor. Düşündüğümüz kadar kolay bir iş değilmiş. Bazı geometrik dokuları, yapıları belirliyor ama bunlar Utena'nın doğal oluşumları. Her yeni oluşum, kullandığımız yazılım için yabancı, dolayısıyla sanki doğal bir yapı değilmiş gibi algılanıyor. Örneğin az önce devasa spiral bir yapı ile karşılaştık ama bu düpedüz doğal, jeolojik bir mineral oluşumuydu. Bir yandan bu yolla

bir şeyler bulmaya çalışırken, öte yandan uzak bir bölgeye nasıl gideceğimizi saptamaya çalışıyoruz. Ses'in güzel bir fikri var. Hawking'in dış kısımlarının hasar gördüğü durumlar için tasarlanmış bir modül var. Bunu, üzerinde yapacağımız birkaç basit değişiklik ile sessiz bir uçağa dönüştürebileceğimizi düşünüyor. Modüle takılacak kanatların üzerindeki güneş pilleri gerekli enerjiyi sağlayacak. Rainer'le ikisi bu uçağın aerodinamik modellemelerini yapıyorlar. Hawking'i gizlemek için kuma gömmekten başka bir yol aklımıza gelmiyor. Fakat gizlemeye gerek var mı diye tartışırken bunun şimdilik gereksiz olduğuna karar verdik.

Bugün Ses'le bir bahane bulup odamıza çekildik. Odaya girer girmez birbirimize sarıldık. Ses'in bütün güzelliği üstündeydi. Yanakları heyecandan pembe pembe olmuştu. Gözlerinin ortasında sanki iki yosun yeşili fener yanıyordu. Soyundu ve üstüne ince, ipekli bir elbise geçirdi. Açıkta kalan bacaklarını usulca okşadım. Sonra üstündeki elbiseyi okşadım. İpek serin ve yumuşacıktı, ipekböceği ve örümceklerden esinlenerek geliştirilmiş doğal moleküllerden dokunuyordu; onu okşarken Ses bunu rahatlıkla hissettiğini söyledi. Sevişirken ikimiz de çok büyük zevk aldık. İçeride bizi beklediklerini bilmek bana zevk ve suçluluk karışımı bir duygu veriyordu. İkimiz de dağın zirvesine ulaşmış o çılgın havayı derin derin içimize çektiğimiz ve bir çığlıkla bıraktık. Nefes nefese kalmıştık, biraz sarılıp dinlendik. Böylesi de çok keyifli. Sonra tekrar işimizin başına döndük. Rainer, "Nerede kaldınız, tek başıma hiç yol alamadım," diye homurdandı. Ses de onu ya-

nağından öpüp, “Geldim işte Rainer, hemen kızma” diyerek sakinleştirdi.

Onlar sessiz uçağı geliştiredursunlar, biz de Sirena ile akıl küpünün taradığı yerleri incelemeyi sürdürdük. Liu ve Volga biyolojik verileri tartışıyorlardı. Bir ara Ses onlardan yardım istedi; aerodinamik modellemeleri tamamlamışlardı ama bazı bağlantıları denemek gerekiyordu. Birkaç büyük parçayı birlikte taşıyıp birleştirmeye başladılar. Hepimiz yorgunluktan tükenene kadar çalıştık; bu arada gece olmuştu. Akıl küpü herhangi bir şey bulamadı. Rainer yarın arama ve inceleme işini kendi gözlerimizle yapalım dedi. Ben de belki işaretlerin olduğu bölgeye yakın yerleri tarasak daha hızlı sonuç alırız dedim.

4. günümüz

Sabah herkesten geç kalkabildik. Hemen yıkandık, giyindik ve ekibin diğer üyelerine katıldık. Kahvaltıda sıvı yumurtadan yapılmış omlet yedik, çok lezzetliydi. Omleti sadece iki haftada bir, o da minicik bir parça yiyebiliyoruz çünkü yanımıza bu tür yiyeceklerden ancak çok sınırlı oranda alabildik. Yakınlarda içilebilecek nitelikte su bulabilirsek daha güzel yemekler yeme şansımız artacak çünkü yanımızdaki erzağın önemli bir bölümü suyu alınmış toz yiyecekler.

Sirena benden önce akıl küpünün gece biz uyurken yaptığı otomatik tarama sonuçlarını inceledi ve dikkate değer bir gelişme olmadığını söyledi. Liu ve Volga'nın önemli bir işi yoktu, onlar ortalığı düzenlediler ve biraz spor yaptılar. Rainer ve Ses yine işe koyuldu. Elektrik-fotonik-mekatronik donanımı tasarlamaya

başladılar. Biz de Sirena ile monitördeki görüntüyü büyüterek duvarlardan birine yansıttık. Güneş sistemi simgelerini bulup oradan incelemelere başladık. O bölgede epey ayrıntılı bir inceleme yaptık ama o görüntülerin dışında dikkatimizi çeken herhangi bir şey bulamadık. Sonra orayı merkez alıp bir spiral oluşturarak taramaya başladık. İkimiz de dikkatlice inceliyorduk ama beyaz ağaçlar ve birkaç garip hayvan dışında ilginç bir şey göremedik. Volga hayvanları daha ayrıntılı incelemek istedi ama bu iş için beklemesi gerektiğini söyledim. Birkaç saatlik uğraşından sonra Sirena, “İlginç,” dedi. “Ne var?” diye sordum.

“Baksana şurada ilginç bir ayrıntı gördüm,” dedi. Gösterdiği yere aval aval baktım ama dediği şeyi göremedim. “Ne görüyorsun?” diye sordum.

“Burada ağaçlar diğerlerine göre daha kısa görünüyor,” dedi. Liu ve Volga’yı çağırdık. Görüntünün açısını akıl küpü yardımıyla 45 derece kadar eğdik. Gerçekten de çok küçük bir alanda ağaçlar diğerlerine göre daha kısaydı.

Liu, “Haklısın burada bir gariplik var,” dedi. İncelediğimiz bölgenin yaklaşık olarak bir dikdörtgene benzediğini fark etti. Volga bunun kolay kolay doğal bir oluşum olamayacağını söyledi. Gerçi diğerleri kadar düzgün bir şekil değil ama yine de bunun da insan yapımı olması gerekiyor. Sanırım doğru iz üstündeyiz. Mutfaktan Sirena yapımı patlamış mısırdan alıp atıştırdım ama bunu yiyince karnım daha da acıktı. Biraz su içip akşam yemeğini beklemek daha iyi olacak.

5. günümüz

Ses beni öpücüklerle boğarak uyandırdı. Benden çok önce uyanmıştı. Rainer'le son parçaları takıp uçağı kullanıma hazır duruma getirmişler. “Kahvaltıdan sonra birlikte bir deneme uçuşu yaparız,” dedi. Vücuduna yapışmış tişörtünden göğüsleri çok sıkı görünüyordu. Onlara dokundum ama gülüp elime vurdu ve odadan kaçtı. Yüzümü yıkayıp üstüme bir şeyler giydim ve ortak salona geçtim. Birlikte bugün yapacaklarımızı planladık. Deneme uçuşu başarılı olursa yanımıza birkaç gün yetecek kadar yiyecek hazırlayacağız. Yiyeceklerimiz tükenince ne olacak? Burada su bulsak bile içilebilir suyu nerede, nasıl bulabiliriz? Bu soruların yanıtını bulmak için öncelikle bize verilen bilgileri tekrar gözden geçirdik ve uygulanacak yöntemlerin Utena için ne derece yararlı olacağını tartıştık. Eğer okyanusa ulaşabilirsek ve buranın suyu Dünya'daki gibi tuzlu su ise bile arıtma gereçlerimizle rahatlıkla yetecek tatlı suyu elde edebiliriz. Utena'da yağmur yağar mı? Daha yanıtlamamız gereken yığınla soru, araştırmamız gereken yüzlerce şey var.

§

Çöl karanlık, soğuk ve ıssızdı. Sert bir rüzgâr esiyor, küçük toz bulutları göze çarpıyordu. Rüzgârın uğultusu dışında bir ses yoktu. Hawking'ten herhangi bir ışık sızılmıyordu. Keşif takımının üyeleri yorucu bir gün daha geçirmiş ve çoktan uykuya dalmışlardı. Çölün ortasında karnının üstünde yatan uzay gemisinin on adım kadar ötesinde “vuuuş,” diye bir ses duyuldu.

Çöl kumunun içinden bir dizi hortum yavaş yavaş yükseldi. Sonra bu hortumların ucu çiçeklerin açmasına benzer biçimde açıldı. Bu sırada yakınlarda birçok yerde aynı şey oldu; çölün yüzlerce noktasında bir dizi hortum belirdi ve çiçek açtı. Bu çiçeklerden küçük, boz tüylü yaratıklar çıktı. Altı ayaklı ince uzun hayvanlar etrafı kokladı ve kıpırdamadan dikkatlice dinledi. Hawking'e yakın olanlar ona yaklaştı. Biri aracın seramik gövdesine ön pençesiyle dokundu ve sonra burnunu üstünde gezdirerek her yanını kokladı. Araca tırmanıp tepesinde gezinmeye başladı. Diğer yedisi de onu izledi. Tren vagonları gibi art arda dizilip hızlı hızlı gezindiler fakat yiyecek bir şey bulamayınca önderleri aşağıya atladı; diğerleri biraz karsızlık gösterip bekledilerse de bunun bir işe yaradığını anlayıp onlar da atladılar. Sonra hepsi farklı yönlerle dağıldı. En arkadan gelen hızlı hızlı birkaç adım atmıştı ki birden sert bir cisme bastı ve o anda Utena'da daha önce hiçbir hayvanın yaşamadığı bir şey oldu: kapana kısılmıştı.

Bastığı cisim, basit yaylı bir mekanizmayı harekete geçirdi, altındaki geniş şerit aniden içe doğru kıvrıldı ve küresel bir kafes oluşturdu. Hayvan garip, acı bir çığlık attı. Diğerleri hemen çiçeklerine kaçtı, çiçekler kapandı ve hortumlar kumun altına kayarken yeniden bir "vuuu" sesi duyuldu.

Liu alarmı işitip hemen uyanmış ve çok çalmasına izin vermeden kapatmıştı. Diğerleri de onun gibi alarmın sesine uyanıp fırladılar ve Liu'nun yanına geldiler.

Diego, “Ne oldu?” diye sordu. Bilgilendirme panosuna göz atan Liu, “Bilmiyorum ama kaparlardan biri devreye girmiş,” dedi.

Rainer Liu’ya, “Diego ile bir baksanıza gerçekten kaparlardan biri devreye mi girmiş yoksa yanlış alarm mı çaldı,” dedi.

Liu başıyla onayladı. “Tamam, ama siz de hazırlıklı olun. Dışarıda bir tehlike varsa size sinyal göndereceğim, o zaman bize yardıma gelirsiniz.”

Sirena tek yönlü pencereden dışarıya baktı. Karanlıkta herhangi bir şey göremedi. Dış aydınlatmaları yakıtı. “Herhangi bir hareketlilik yok, bence endişelenecek bir şey yok.”

“Peki ya alarm?” Liu eline tabanca benzeri küçük bir silah almıştı.

“Gidip incelerseniz anlarsınız ne olduğunu.”

Diego ve Liu çıkıp kapalı kurdukları yerleri incelediler. Sonra arka taraftaki kafesi gördüler. Liu kafesin olduğu yeri gösterdi. “Şuna bak, gerçekten de kafeste bir şeyler kıpırıyor!”

“Haydi, gidip bakalım. Merak ettim, nasıl bir yaratık acaba.”

Liu bir el feneriyle kafesi aydınlattı. Hayvan çırpınmaya başladı; kaçmaya çalıştı ama kafesin çeperine çarptı. Kafes yuvarlandı.

“Ne garip bir yaratık bu Liu!”

“Haklısın, sanki bana biraz gelinciği çağrıştırdı.”

“Şu kafasındaki üç siyah daire gözleri olabilir mi sen-ce?”

Liu, “Bir bakalım,” dedi ve el fenerindeki bir düğmeye bastı. İncecik bir ışık demeti belirdi. Işık demetini

hayvanın başının üzerinde yavaş yavaş gezindirdi, hayvan umursamadı. Işık siyah dairelerden birini aydınlatığında hayvan hızla başını oynattı. Liu ışığın gücünü yükseltti. Bu kez hayvan çırpınmaya başladı ve küre biçimli kafes top gibi yuvarlandı.

“İşte bu kadar basit. Gerçekten de bunlar gözleri olmalı.”

Bu arada içeridekiler koşup gelmiş ve kafeste gördükleri hayvanı şaşkınlıkla incelemeye, yorumlar yapmaya koyulmuşlardı.

Kafesi alıp içeri götürdüler. Hayvan garip sesler çıkarıyordu. Rainer hayvanı sıkı sıkı tutarken Volga küçük bir aygıtı onun sırtına taktı ve kan olduğunu umduğu sıvıdan örnek aldı. Sıvıyı bir tüpe aktarırken Rainer’e gülümsedi. “Buranın yaşam biçimi hakkında çok şey öğrenebiliriz bu sıvıdan.”

Rainer şaşırılmıştı. “Hayvanın geri kalanını incelemeyecek miyiz peki?”

“Biraz filmini çeker bırakırız. Kesip parçalara ayıracak halimiz yok.”

“O zaman yarın biraz daha inceleyip salıverelim şunu.”

Volga esnedi ve eliyle ağzını kapattı. “Tamam, benim çok uyukum var, yatıyorum artık.”

Rainer, “Ben şimdi biraz incelemek istiyorum bu yaratığı, isteyen yatabilir,” dedi.

Liu, “Ben de biraz daha kalayım seninle, sonra yatarım,” dedi.

Hayvancağız her an kaçmaya hazır, tetikte, başına gelecekleri bekliyordu.

6. gün

Gün ışıdığında Diego ve Ses uyandılar. Sonra yavaş yavaş diğerleri de uyandı. Liu gece yakaladıkları hayvana bakmak için yavaşça kafesin yanına gitti. Hayvan kafesin tellerini kemiriyordu ama pek ilerleme kaydedememişti.

Sirena, "Filmlerini çektiyseniz salıverin gitsin, bakarsınız açlıktan ölür zavalılık," dedi.

Liu, "Dün gece epey film çektik ama şimdi gündüz oldu, belki farklı bir şeyler yakalarız, biraz daha bekleyelim," diye yanıtladı.

Rainer, "Bence Liu haklı," dedi. "Gündüz davranışları gecedenden farklı olabilir. Hatta salıverdiğimizde hareketlerini daha iyi görebiliriz."

Liu filmi çekerken diğerleri hazırlanıp bir şeyler yedi. Sonra dışarı çıkıp kafesi açtılar. Hayvan bir süre bekledi, etrafına bakındı, havayı kokladı. Sonra kafesin açık olduğunu anlayınca hızla yerinden fırladı. Kumda çok rahat ilerliyordu. Birkaç metre uzaklaştıktan sonra çöl çiçeklerinden biri belirdi ve hayvan çiçeğin içine tırmandı. Çiçek havanın emilme sesiyle birlikte kumun içine çekildi. Rüzgârda savrulan kum taneleri çiçeğin çıktığı noktayı hemen kapattı.

Diego, "Çektiğimiz filmler olmasa çölde bu tür bir yaşam olduğuna kimseyi ikna edemeyiz," dedi ve yaşadıklarına hayret eden bir eda ile başını iki yana salladı.

Küçük uçağı tamamlamak için Ses, Rainer ve Sirena üç buçuk saat aralıksız çalıştılar. Çöl güneşinden korunmak için Hawking'in kenarına bir tente ilştirip germişler, onun altında çalışıyorlardı. Ona rağmen

çok sıcaktı ve şıpır şıpır terliyordular. Biraz ara verdiler. Bol bol su içtiler, biraz yiyecek atıştırıp dinlendiler. Onlar uçağı çalışacak duruma getirirken Liu, Diego ve Volga yanlarına alabilecekleri erzakı ve en önemli donanım, araç ve gereci bir kenara ayırdılar.

Diego, “En azından üç duyulu bir kayıt cihazı ve bir akıl küpü almak zorundayız,” dedi.

Volga, “Umarım geri gelebiliriz. Mikrobiyoloji laboratuvarından yanıma alabileceğim pek bir şey yok, tek başına işe yarayabilecek bir aygıt da yok,” diye sızlandı.

Liu etrafına bakınıp özellikle küçük ve kullanışlı araçları bir torbaya dolduruyordu. “Tek bir akıl küpü ben-
ce yetmez. Şu minik akıl küplerinden hepimize birer tane alalım. Onları haberleşme için de kullanabiliriz, hem pek o kadar ağır sayılmazlar.”

Diego, “Haklısın,” dedi. “Sen onları ayır, ben de Hawking’deki tüm verileri bu akıl küpüne aktarayım. Bizim için yaşamsal öneme sahip veriler var burada.” Akşamüstü güneşin etkisi azalmaya başlamış, daha rahat nefes alınabilir duruma gelmişti. Sirena son kablo bağlantısını yaptıktan sonra ellerini çırpı ve sevinçle başını uçağı dikti. “Baylar bayanlar, tarihi bir deneme uçuşuna hazır mısınız?”

Volga Sirena’nın yanağından bir kesme aldı. “Biz hazırız güzelim ama siz biraz dinlenmek istemez misiniz? Ne de olsa saatlerdir güneşin altında çalışıyorsunuz.” Sirena uçuş takımlarını almak için içeri giderken, “Çok heyecanlıyım Volga, kendimi hiç yorgun hissetmiyorum,” dedi.

Ses, “Ben de öyle,” dedi ama sesi oldukça yorgun geliyordu.

Rainer kaptan koltuğuna geçti. “Evet arkadaşlar, kalkıyoruz ama her an düşmeye hazır değilseniz hiç binmeyin, garanti veremem,” dedi gülerek.

Liu korkmuş gibi bir ifadeyle, “Siz deneme yaparken ben size güzel bir kokteyl hazırlayayım, ne dersiniz?” diye sordu.

Rainer parmağını iki yana sallayarak, “Olmaz, yok öyle yağma,” dedi.

Ses de Liu’ya takılmak için, “Eğer korkuyorsan burada kalabilirsin,” dedi. Gülümsediğinde ağzının güzelliği daha da belirginleşiyordu. “Biz Utena’nın diğer yanında keşif yaparken sen de çölü keşfetmeye tek başına devam edersin.”

“Yok canım, niye korkacaktım? Ben soylu bir aileden geliyorum, atalarım doğal felaketlere direnen güçlü insanlarmış.”

Volga uçuş takımlarını Liu’nun göğsüne sertçe bastırdı. “Haydi, herkes uçağa, kaybedecek zamanımız yok. Düşersek de kuma gömülürüz, korkacak bir şey yok.” Sirena uçağa atladı ve konuşmalara noktayı koydu. “Ben akıl küpüyle benzetim ve hata analizi yaptım, her şey yolunda, uçak düşmeyecek.”

Uçağın kanatları bir uçtan diğerine otuz metreyi buluyordu ama kabinde yolcular dışında yük koyacak fazla yer yoktu. Hawking’in yedek enerji üretimi için öngörülen paneller hem güneş ışığından yeterli enerjiyi elde ediyor hem de kanat işlevini başarıyla yerine getirebiliyordu. Uçağın arka bölmesinde bir dizi hafif enerji tohumu bulunuyordu. Bunlar karanlıkta uçma-

ya ve acil enerji gereksinimine yanıt verecek kapasiteye sahipti.

Rainer motoru çalıştırdı. Uçak sessizce havalandı. Tasarımı oldukça başarılıydı. Volga, "Bravo çocuklar!" diye bağırdı. "Uçuyoruuuuz!"

Hawking geride küçük bir leke gibi kalmıştı. Rainer altimetreyi göstererek, "Şu anda üç yüz metre yükseklikte uçuyoruz; sanırım bu yükseklik hem güvenli hem de hız için uygun bir yükseklik," dedi.

Diego altlarında kayan kum tepelerini izliyordu. "Şu manzaraya bakın. Hiç böyle bir uçakta uçmamıştım!" On dakika kadar güneye doğru yol aldılar. Mavi kumullar denizi, rüzgârla oluşmuş izler de küçük dalgaları andırıyordu. Rainer çevik bir manevra ile uçağın yönünü değiştirdi ve "Bu kadar deneme yeter mi, ne dersiniz?" diye sordu.

Volga heyecanla altimetreyi gösterdi. "Bir terslik var. Neden alçalıyoruz?"

Rainer, "Bir sorun var!" diye bağırdı. "Yedek motoru devreye alıyorum."

Volga, "Sorun motorda değil," diye karşılık verdi. "Motorlara enerji aktarılamıyor. Bakın, göstergelerden anlayabilirsiniz." Gerçekten de göstergelerden ikisinde yanıp sönen kırmızı ışıklar vardı. Uçak hızla alçalmasını sürdürüyordu.

"Sıkı tutunun, düşüyoruz!"

Uçak Rainer'in çabaları sayesinde bir kum tepesinin eteğine doğru göbekleme bir şekilde hızla indi ve bir süre sürüklendi. Yoğun bir toz bulutu içinde kalmışlardı.

Diego öksürerek, “Çekirge bir sıçrar, iki sıçrar...,” dedi.

Ses onun sözlerini tamamladı. “Üçüncüsünde yorulup yürümeye başlar, hah ha.”

Rainer üstünü başını silkeledi. “Bu kez de ucuz atlat-tık. Ama Hawking’e uzak bir noktada iniş yapmak zorunda kaldık.”

Toz bulutu yavaş yavaş dağıldı. Ses ve Liu hemen enerji bağlantılarını gözden geçirdiler. Az sonra Liu homurdandı. “Size şu kabloları mekanik bağlantılarla enerji ünitelerine bağlamayın diyorum. Bu kimin marifeti?”

Ses yüzü kızarmış bir şekilde, “Sanırım bu bağlantı benim marifetim” diyerek hatayı üstlendi. “Acelelerimiz olduğundan kaynak yapmakla uğraşmayalım şimdi diye düşünmüştüm.”

“İyi de acele işe şeytan karışır böyle. Bir de bana korkma diyorsunuz.”

“Haklısın, haklısın. Bu kez daha sağlam bağlantılar yapacağım, söz.”

Ses Liu’nun elinden takımları alıp gerekli bağlantıları yaptı. Son bir kez daha her şeyi gözden geçirdiler. Sonra hep birlikte uçağı iterek düzlüğe taşıdılar. Liu, Rainer’in omuzuna arkadaşça vurdu. “Haydi Rainer, bizi eve götür.”

Derme çatma uçak ağır ağır hızlanmaya başladı. Rainer zorlukla da olsa uçağı havalandırmayı başardı. Birkaç dakikalık bir uçuştan sonra Hawking görüldü. Bu kez başarılı bir şekilde yere kondular. Herkes sevinçli bir sesle bağırdı, “Yaşasın, eve döndük!”

Sirena, “Arkadaşlar, tüm bağlantıları en iyi şekilde yapalım, sonra buradan ayrılmak üzere hazırlıklarımızı tamamlayalım. Artık çölden bir an önce kurtulmak istiyorum,” diye konuştu.

Liu, “Haklısın, ben de bu kum denizinde yeterince vakit kaybettiğimizi düşünüyorum,” dedi.

“Ben kaynakları şimdi hallederim. Bir gece daha burada geçirelim, yarın sabah yola çıkalım, ne dersiniz?” Volga, “Benim için uygun,” dedi ve diğerlerinin yanıtını beklemeden Hawking’e girdi.

Ses, “Bence de uygun,” dedi.

Diego uçuş verilerini incelemeye başladı. “Başka önerisi olan yoksa ben de son kontrolleri yapayım. Bugün uçuş sırasında bazı küçük sorunlar gözüme çarptı. Onlarla ilgili düzeltmeleri yapmak istiyorum.”

Keşif takımındakiler günün kalanını uçağın son ayarlarını yapmak, yanlarına alacakları eşyaları ve yiyecekleri uçağa taşımak ve en uygun biçimde yerleştirmekle geçirdiler.

Akşam yemeğinden sonra herkes yorgun argın birbirlerine iyi geceler dileyip odalarına çekildi.

4

Ses'in günlüğünden
Utena'da 7. günümüz

Gece rüyamda ailemi gördüm. Babam sonunda annemin ısrarlarına dayanamayıp bıyıklarını kesmişti. Annem bahçedeki garip çiçeklerle ilgileniyordu. Başka gezegenlerden gelmiş bazı çiçekler bahçede oradan buraya geziniyordu. Annem yaşlanmıştı, yüzünde iyice belirgin kırışıklıklar vardı. Başında hasır bir şapka, üstünde yeşil biyoplastik bir önlük, kalın kauçuk eldivenler geçirdiği ellerinde bir bahçe makasıyla bitkilerin kuru yapraklarını kesiyordu. Bana seslendi, her zaman yaptığı gibi benden bir şeyler istedi, sanırım bir bardak su istedi. Küçük kardeşim Bulut bana gülmüseddi ve el salladı. Sonra muzip bir ifadeyle dilini çıkarıp beni kızdırmaya çalıştı. Yakalamak için ona doğru koştuğumu görünce eve kaçtı. Hınzır kerata. Uyandığımda rüyanın etkisi devam ediyordu. Rüyamı Diego'ya anlattım. Ailemi çok özlediğimi fark ettim, bunu ona da söyledim. Diego da ailesini, yani ablasını çok özlemiş.

Aslında geçmişinden pek kimseye bahsetmez ama bu yolculuk sırasında birbirimizle çok yakınlaştık ve ona ilginç aile geçmişini anlattırmayı başardım. Bu fırsat her zaman ele geçmez diyerek ondan izin aldım ve anlattıklarını kaydettim. İşte Diego'nun ağzından herkesin bilmediği gerçekler:

“Ben doğduğumda annem ölmüştü. Beni ablam Flora doğurdu. Saçmalama dercesine baktığını görüyorum ama şaka yapmıyorum. Flora küçükken hep annemize kardeş istediğini söylemiş. Annem de onunla şakalaşmış, eğer kardeş istiyorsan sen doğur diye. 42 yaşında annemde genetik bir hastalık belirmiş. Annem Flora’ya sözümü tutacağım, eğer hâlâ bir kardeş istiyorsan demiş. Flora da istediğini söylemiş. Annem ve babam sevişmişler. Annem sanki hamile kalacağından eminmiş. Gerçekten de iki hafta sonraki kontrollerde hamile olduğu anlaşılmış. Dölllenmiş yumurtayı küçük bir operasyonla almışlar ve o yıl 18 yaşında olan Flora’nın rahmine yerleştirmişler. Annem Flora’nın sağlıklı bir şekilde hamile kaldığını gördükten birkaç hafta sonra ölmüş. Babam ise ben doğduktan iki yıl sonra kalp krizinden ölmüş. Flora ve ben yakın akrabalarımızla Pindobal köyünde yaşıyorduk.

Atalarımız Büyük Çöküş sırasında Brezilya diye bilinen Güney Amerika ülkesinin doğusunda Ilha da Queimada yani Yılan Adası adlı bir adaya kaçmışlar. Burası kıyından 30 km kadar ötede küçük, dağlık bir ada ve suların yükselmesine rağmen adanın dağlık kısımları yaşanabilir durumda kalmış. O zamanlar bu adada zehirli yılanlar yaşarmış, hem de her atılan adımda bu korkunç yılanlardan varmış. Yılanların zehiri insanı bir saat içinde öldürecek kadar güçlüymüş. Bu adaya kaçan birkaç tekne dolusu insan yılanları öldürüp bir süre onlarla beslenmiş. O dönemde hiç aç kalmadan yaşamayı başaran az sayıdaki insan gruplarından bir kısmı bu adaya kaçanlarmış. Yılanlar azaldıktan sonra adaya sığınan kuşlarla ve çevreden tut-

tukları balıklarla beslenmişler. Birkaç kuşak sonra Güney Amerika tekrar yaşanabilir bir yer olduktan sonra atalarımız anakaraya dönmüşler.

Benim gençliğim Amazon nehri yakınlarında çiftçilik yaparak, nehirden balık avlayıp onları pazarda satarak geçti. Ablam Juca kentinde bir iş bulunca onunla git-tim ve oradaki okula başladım. Sonra geleneksel ve çağdaş tıp eğitimi aldım. Sonrasını biliyorsun, seninle Seravan'daki Uzay Araştırmaları Üniversitesi'nde kar-şılaştık... ve hayatım değişti."

§

Sabah biyo-vakum yıkanma kabiniinde yıkanıp nefis (tabi elimizdeki koşullara göre) bir kahvaltı ettikten sonra tüm kişisel eşyalarımızı ve iki gündür ayırmış olduğumuz araç-gereç, yiyecek ve içeceği uçağa taşı-dık. Uçağın içinde biraz hareket edecek yer bırakmak için Sirena ve ben tüm eşyalarımızı güzelce yerleştir-dik.

Diğerleri de tüm eşyalarını uçağa yerleştirdikten son-ra Hawking'e veda ettik; belki bir süreliğine, kimbilir belki de sonsuza dek. Rainer uçağı havalandırdı. Hawking mavi çölün ortasında altın sarısı rengiyle parlıyordu. Kendimi biraz hüzünlü hissettim. Nedeni-ni düşününce bir yıldır bu uzay aracının bizim için evden de öte bir yere dönüştüğünü anladım. Yol bo-yunca uzay boşluğu, göstergeler, birbirimiz ve Hawking'de yarattığımız akıl küpü benzetimleri dı-şında kaçabileceğimiz bir yer yoktu. Orada gününü geceni geçiriyorsun ki gece ve gündüz de yok aslında; orada yemek yiyorsun, arkadaşlarınla sohbet ediyor,

kitap okuyor, film izliyorsun, sevişiyor, kavga ediyorsun. Hawking karmaşık bir malzeme örgüsünden öte. Farklı bir anlam taşıyordu o benim için. Takımımızın bir parçası, yedinci bir insan gibi.

Rainer bizi ustalıkla sabit bir yükseklikten uçuruyordu. Biz de sabırsızlıkla mavi-turkuvaz çölde farklı bir renk, farklı bir nesne görmeyi bekliyorduk. İki saat kadar kum tepeleri ve kaya öbekleri dışında bir şey göremedik fakat çölün sınırına yaklaştığımızı biliyorduk. Sonunda uzakta boz kayalıklar belirdi. Kayaların üzerinde farklı farklı boylarda ince uzantılar gördük. Diego bunları önce kuru ağaç filizleri sandı ama yaklaştığımızda bunların, sert zeminden çıkan kayaların camsı uzantıları olduğunu gördük. Koyu lacivert renkli uzantılar, cam heykeller gibi farklı şekillerde eğilip bükülüp kıvrılıyorlardı. Volkanik cam olabilir dedim, Liu da bana hak verdi. Daha önce incelediği bazı gezegenlerde de bu tür oluşumlar görmüş. Büyük olasılıkla yeraltındaki gazların dışarıya püskürmesi sırasında volkanlardan fışkıran lavların hızla soğuyarak donması sonucunda oluştuğunu söyledi. Biz bütün bu olasılıkları tartışırken camsı dallar yerini on-on iki yüzlü küremsi dev kristallerin üst üste dizildiği tepelere bıraktı. Kızıla çalan kahverengi bu tepeler bazen yükselip bazen de sıradağlara dönüşüyordu. Bu dağ ve tepeler tamamen bu kristallerden oluşuyor gibi görünse de büyük bir olasılıkla sadece dağların yüzeyi bunlarla kaplıydı çünkü bazı dağların eteklerinde, kristallerin altında kalan boz kaya katmanları gözümüze çarptı. Kristallerin yarı saydam, ıslıl ıslıl görüntüsü hepimizi çok heyecanlandırdı. Başımı

Diego'nun omzuna yaslayıp onun yüzünü okşadım. O da beni öptü ve elini sırtımda, boynumda hafif hafif gezdirdi. Böyle çarpıcı bir manzara görmekten çok etkilenmiştim. Sanki kristallerin ışıltısı beni sarmış, ben de yarı saydam bir kristale, ışığı emip yeni renklerle çevreme saçan bir varlığa dönüşmüştüm. O garip mutluluğum Diego'ya da bulaştı. İkimiz uzun bir süre hareketsiz, keyifli mırıltılar çıkararak kızıldan pembeye, mordan turuncuya dönen garip kristal oluşumları izledik. Kristal kayalıklar bittiğinde yerini sıradan, bildiğimiz kayalıklara bıraktı. Boz renkli kayalıkların dikkate değer bir özelliği yoktu. Üzerlerinde yaşam belirtisi de yoktu. Birkaç saat boyunca kayalıkların üzerinde uçtuk. Bir ara yağmur yağdı. Hava serinledi. Bir sis bulutuna girdik. Bir süre çevremizi görmedik ama aynı yükseklikten uçmaya devam ettik. Sisten çıktığımızda ormanlık bölgeye gelmiştik. Altımızda bembeyaz bir orman belirdi. İlk bakışta yaprakların üstünü kar kaplamış gibi görünüyordu fakat ışın aslı, yapraklar beyazdı. Ağaç gövdeleri yosun tutmuş gibiydi, yosunlu oluşumlar kirli beyaz renkteydi.

Rainer simgelerin olduğu bölgeye yaklaşık beş saatlik bir yolumuz kaldığını söyledi. Hızlı uçtuğumuz için ormanlı bölgede çok fazla ayrıntı göremiyorduk. Ama farklı bölgelerden sürekli olarak görüntü topluyor ve onları büyük bir ilgi ve hırsla inceliyor, üstünde tartışıyorduk. Bazı fotoğraflarda daha önce uydu görüntülerinde gördüğümüz kabuklu yaratıklarla karşılaştık. Bunların başlarının çevresinde dört göz vardı. Dünya'daki sürüngenlerdeki gibi dört ayağa ek olarak

kuyruk yerine beşinci bir bacakları da vardı. Bir ara ormandan sarı bir kuş sürüsü havalandı ve bir süre bize eşlik etti. Kuş dememin nedeni kanatları vardı ve uçuyorlardı. Ama yeryüzündeki kuşlardan üç önemli farkları vardı bunların. Birincisi metal gibi parlıyorlardı. İkincisi pençeleri kanatlarının ucundaydı. Üçüncüsü de başları daha işlevseldi, gaga yerine gelişmiş ağızları vardı.

Bir ara uyumuşum. Diego ormanlık bölgeden çıkıp boş bir ovadın geçtiğimizi söyledi. Su birikintileri, akarsular, bazı derin çukurlar görmüşler ama herhangi bir uygarlık belirtisiyle karşılaşmamışlar. Ben uyandığımda güneş alçalıya geçmişti ve biz yine bembeyaz ormanların üstünden uçuyorduk. Rainer yorulmuştu, yerine Volga geçmişti. Volga'ya ne kadar yolumuz kaldığını sordum, yaklaşık bir saat dedi. Portakal suyu hazırlamıştım, termosumdan herkese biraz paylaştırdım. Serin serin çok iyi gitti ama nerde o gerçek taze sıkılmış portakal suyu. Tadını da unuttum aslına bakarsanız. Diego da tarçınlı çöreklerden çıkardı. Uçakta moleküler mutfak çalıştıramadığımızdan bir süre elimizdekilerle idare edeceğiz. Çörekler biraz nemlenmişti. Aynı şeyi Liu da fark etmiş. Nem oranı da epey artmış bu bölgede. Volga ineceğimiz bölgeye çok yaklaştığımızı haber verdi. Umarım incek boş bir bölge buluruz dedim Diego'ya. O da birlikte olduğumuz sürece yere inmenin bir yolunu buluruz dedi. Simgeleri ilk gören Sirena oldu. Sevinçle aşağıda ilerideki yuvarlak boşlukları gösterdi. "Güneşin çapında hata var!" diye bağırdı. Rainer bir ölçü aletiyle çekilen fotoğraflardan gezegenlerin çaplarını

ölçtü ve “Hata yok,” diye bir iddia attı. Hepimiz hata olduğunda ısrar ediyorduk. Rainer de cahilliğimize gülererek birkaç formülle gezegen ve güneş çaplarının karekök ve logaritmalarının alındığını kanıtladı. Bu arada Venüs olduğunu düşündüğüm boşluğun üstünden geçiyorduk. Boşlukların içinde genç ağaçlar büyümeye başlamıştı bile. Volga iyice yavaş uçmaya başladı. Gezegen simgeleri tam anlamıyla boş değildi, bunlardan herhangi birine inmemiz oldukça riskli görünüyordu. Fakat şansımıza Mars’a karşılık gelen simgenin içinde inmeye yetecek kadar büyük birkaç boşluk bulduk. Volga iyice yavaşlayarak boşluklardan birinin üstünde durdu ve diklemesine inmek için pervaneleri çalıştırdı. Oldukça başarılı bir iniş yaptı. Pervaneleri durdurunca başta bir sessizlikle karşılaştık ama sonra çevremizdeki ormanlık bölgelerden çıtırtılar, homurtular, garip çığlıklar başladı. Volga, “Bu bölgede birçok farklı hayvan olsa gerek,” dedi. Liu tedirgindi. Hepimiz birer silah aldık. Akşam oluyordu, güneş ağaçların arkasında kalmıştı. Uçağın kapılarını kilitleyip çevrede kısa bir keşif gezisi yapmaya karar verdik. Birkaç adım atmıştık ki Liu yerdeki bir bitki köküne takıldı ve yere düştü.

Onunla ilgilenirken arkamızdan garip çığlıklar işittik. Çığlıkların geldiği yöne döndüğümüzde balık gibi yassı kafaları olan bir sürü hayvan havalı matkap sesine benzer vınlamalar çıkartarak üstümüze saldırdı. Liu gürültü konumuna getirdiği silahıyla havaya iki el ateş etti. Hayvanlar bir an duraksadıysa da sonradan yeniden bize doğru hızla gelmeye başladılar. Aramızda elli metre kadar kalmıştı. Rainer silahını doğrultup tetiği

çekti. Silahın yarattığı şok dalgası hayvanları devirmeye yetti. Yaklaşık yirmi tane balıkkafa vardı sürüde. Hemen toparlanıp ormana kaçmaya başladılar. Ama bir tanesi yerinden kalkamıyordu, sanırım incecik bacaklarından biri incinmiş veya kırılmıştı. Rainer yanına gidip cebinden çıkardığı küçük bir tabanca ile yakından ateş etti. Tabancanın ateşlediği minik saçmalar farklı farklı uyuşturucu ilaçlar içeriyordu. Bunlardan en az biri amacına ulaşmış olmalı ki hayvan biraz daha vınladıktan sonra balık başı yere düştü. Hayvanı biraz inceledik, özellikle ağzını, dişlerini ve gözlerini. Gözlerinin ortası yeşil, dışındaki halka mavi, en dışı kapkaraydı, gözbebekleri yuvarlak değil iç içe geçmiş yıldızlar gibiydi. Garip kokuyordu, yok hayır balık gibi değil, daha çok küflü peynir gibi. Fakat sonuçta bize zarar veremeyecek kadar narin yapılı bir hayvan olduğuna karar verdik.

Volga, “Başkaları da gelmeden buradan uzaklaşalım,” dedi. Ben balıkkafaların çıktığı ormanın tam tersi tarafa gitmeyi önerdim, herkes bu fikrimi onayladı. O bölgedeki ağaçlar o kadar sık değildi, tehlikeli yaratıklar olsa bile onları daha rahat görürdük. Çevremizi iyice inceleyerek her an tetikte, ormana girdik. Bir süre gri-beyaz renkli ağaçlar dışında bir şey göremedik. Sonra Liu bize ağaçlardan birinde mavi renkli kabuklu bir hayvan gösterdi. Diego onu hemen tanıdı. “Bu mini uydu görüntülerindeki hayvan değil mi? Tabi ya, ta kendisi,” diye hem bir soru ortaya attı hem de kendi yanıtladı. Tam ona dokunacaktı ki Volga onu uyardı. “Dur, ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı. Volga tembel tembel ağacın üzerinde gezinen hayva-

nın üzerinde moleküler algılayıcısını gezdirdi. Hayvan başını çevirip bakmak dışında bir tepki göstermedi. Volga algılayıcının ekranındaki sonuçlara bakıp, "Tamam sorun yok," dedi. Diego hayvana hafifçe dokundu, hayvanın kabukları dalgalandı. Ben de meraklandım, gidip hayvanın mavi kabuğuna dokundum. Kabuk sert değildi. Üzeri kadife kaplı gibi bir his verdi, basınca sünger gibi içeri göçüyor, sonra şişip eski haline dönüyordu. "Garip," dedim, arkadaşlar da bana garip garip baktılar.

Ormanın içlerine doğru ilerlemeye devam ediyorduk. Biraz korkmaya başlamıştım, Diego'ya da söyledim. "Merak etme, ben yanıdayım," dedi ve sırtımı okşadı. Ormanın içi oldukça az ışık alıyordu. Zaten güneş de batmıştı. Bataklık bir bölgeye geldik. Yürümek zorlaşmıştı. Her yer vıcık vıcık çamur kıvamındaydı. Otların arasından su damlamasına benzer sesler geliyordu, bazen de bir yerden su fışkırmış ya da biri çişini yapıyormuş gibi uzunca bir şarr sesi. Gri-sarı otların arasında bir şeylerin, büyüklü küçüklü yaratıkların sürünme ve sıçrama sesleri işitiliyordu. Diego, "Hava kararıyor, daha fazla ilerlemenin bir anlamı yok," dedi. Liu, "Biraz daha gidelim içimde bir his var, şaşırtıcı bir şey göreceğiz," dedi. Diego ona, "Ne zamandan beri hislerine bu kadar güveniyorsun?" diye sordu, hafif alaycı bir ses tonuyla.

Ben de korkak görünmemek için Liu'ya destek verdim. Sirena, "Tamam ama bu bataklıktan nasıl geçeceğiz?" diye haklı bir soru sordu. Liu biraz düşündü ve sanal akıl küpünü çalıştırdı. Onunla bölgenin haritasını çıkardı. "Bu bölge çok geniş değil, önümüzden

geçen bir nehir var, onun çevresi bataklık. Sadece yirmi metrelik bir genişliği aşmamız gerekiyor,” dedi. Diego, “Tamam o zaman, anlaştık, sen önden git biz hemen arkandan geliyoruz” dedi ve güldü. Liu sırt çantasından bir küre çıkardı. “Bunu hatırladınız mı?” diye sordu ve kürenin üstündeki minicik pencereye küçük bir kalemle bir şeyler yazdı. Diego, “Evet hatırladım ama bu oldukça riskli bir araç,” diye fikrini belirtti. Rainer’e bu konudaki fikrini sorduk. Rainer, “Bu durumda denemeye değer,” dedi. Ne tür bir riskten bahsettiklerini bilmiyordum. Ta ki ben de standart araç gerecin arasından aynı küreden birini çıkarıp gerekli kurulumunu yapana kadar. Bu arada Liu çoktan küresini şişirmiş ve karşı kıyıya doğru yol almaya başlamıştı. Ben de gerekli yüksekliği (9 metre) ve hızı (saatte 10 kilometre) yazıp küreyi şişirdim ve içine girdim. Diego bana dikkatli olmamı hatırlattı ve ekledi, “Biliyorsun bu küreler tek kullanımlık. Bataklık canavarlarının arasına düşersen gelip seni kurtarabileceğimizi sanmıyorum”. Ona merak etmemesini söyledim ve havalandım. Liu’nun haritaları doğru okumuş olması için içimden dua ettim ve onun gittiği yöne doğru 9 metrelik yükseklikten hareket etmeye başladım. Ara sıra ağaçların dallarına çarpsak da küreler oldukça esnekti ve kolay kolay yırtılmayan bir malmekten yapılmıştı. Benden sonra takımın diğer üyeleri de hızla bizim gibi kürelerini şişirip bindiler ve arkamızdan bizi izlediler. Birkaç dakika sonra bataklık bölgeyi geçmiş ve oldukça geniş, açık bir alana gelmiştik. Yüzeyde çalı ve sarmaşık benzeri bitkiler vardı ama hayvana benzer bir canlı göremedik. Liu’nun ar-

dından kürenin içindeki havayı boşaltarak otların üzerine indim. Birkaç yüz metre ileride ormanlık bölge yeniden başlıyordu. Bir süre yürüdükten sonra Volga parmağıyla ormanın sınırında bir noktaya işaret etti. “Bakın,” dedi. Başta neyi gösterdiğini anlayamadım. Fakat dikkatli bakınca ağaçların ardında batmakta olan güneşin ışıklarını yansıtan metalimsi bir yüzey olduğunu fark ettim. “Bu doğal bir oluşum olabilir mi?” diye sordum. Volga, “Hiç sanmıyorum,” dedi. “Bu düpedüz insan aklının ürünü metalik bir oluşum.”

Biraz daha yaklaştığımızda Volga’nın haklı olduğunu anladım. Matematik simgelerine benzer bazı şekiller kusursuz bir şekilde metalimsi duvar üzerine kazılmıştı. Sirena, “Gelişmiş bir uygarlığın izleri!” diye heyecanla haykırdı. Metal duvar, büyük metal bir yapının görünen yüzüydü ama yapının bittiği kenarda ona bitişik olarak devam eden uzun ve yüksek bir duvar daha vardı. Etrafında yürümeye başladık. Yapı tepeye doğru kıvrılıyordu, yaklaşık yirmi metrelik bir yüksekliği vardı. Çevresinde yürüdükçe oldukça büyük bir yerleşimle karşılaştığımızı anladık. Duvar ormanın içine doğru belki birkaç kilometre boyunca ilerliyordu. Kapıya benzer bir şey bulamadık. Ben içeriye duvar yakınında yerden bir geçit olması gerektiğini söyledim. Dikkatimizi bu tür bir geçit bulmaya verdik. Fakat hava kararıştı ve elimizdeki fenerlerle bu işe devam etmek oldukça zor olacaktı. Sabaha kadar kamp kurmaya karar verdik. Ağaçların güvenli bir korunak oluşturduğu bir aralığı değerlendirip kısa sürede kendimize rahat bir kamp yeri hazırladık. Çevredeki zararsız çalılardan toplayıp yere döşedik. Bunla-

rın üzerine tek bir çadır kurduk. Yanımızda taşıyabileceğimiz az miktarda yiyecek ve içeceklerle açlığımızı susuzluğumuzu yatıştırdık ve güç toplamak için hemen uyumaya koyulduk. Gece boyunca birer kişi sırayla nöbet tutacaktı. Ben sonuncu sıradaydım, o yüzden uykum bölünmedi. Gece olaysız geçti.

8. gün

Sabaha karşı Ses dışında herkes derin bir uykundaydı. Bir ara Diego gözünü açıp Ses'e baktı, genç kadın da parmağıyla onu çağırdı. Diego kalkıp yanına gitti. Batıklıktan gelen şıptı ve uğultular dışında bir ses duyulmuyordu. Ormanlık bölgeden sadece bazı çıtırtı sesleri geliyordu. Güneş turuncu ışınlarıyla bir kez daha Utena'nın bu bölgesini uyandırmaya gelmişti. Ses fısıltıyla Diego'dan nöbeti almasını istedi ve Diego itiraz edemedi. Parmaklarının ucunda çadırdan çıktı. Gri metal duvarın pürüzsüz yüzeyinde ağaçlar ve bitki örtüsünün kusursuz bir yansıması görünüyordu. Duvara doğru yürüdü ve dikkatlice parmağını dokundurdu. Bir tehlike olmadığını görünce parmağını kıvrıp kapı çalar gibi duvara birkaç kez vurdu. Tok bir ses geldi, metal gibi değildi. Ses çantasından çok amaçlı bir ölçüm cihazı çıkardı ve ses ötesi ölçüm başlığıyla duvar kalınlığını ölçtü: 27 cm. "Kalın ama delinemez değil!" diye mırıldandı. Hidrojen tabancasını delme konumuna getirdi ve duvarı yavaş yavaş delmeye koyuldu. Duvarda herhangi bir değişim olmadı. Ses tabancanın gücünü artırdı. Tekrar denedi, malzeme geçit vermedi. Ses gücü sonuna kadar açtı. Yine de başarılı olamadı. "Ne yapsam ki?" diye düşün-

dü. Duvara tırmanmaya karar verdi. Çantasını karıştırıp silindir biçimli bir biyoplastik kutu çıkardı. Kutunun yanındaki tuşa bastı, kutudan çıkan tel halata, duvarın üstüne oturmaya uygun bir biçim verdi, ikinci bir tuşa bastığında çengel biçimli uç kaskatı kesildi. Ses eliyle çengeli eğmeye çalıştı ve yeterince sağlam olduğunu gördü. Sonra duvarın üst noktasını hedefledi ve üçüncü bir tuşa basıp çengeli fırlattı. Çengel uçup üç metre yükseklikteki duvarın ucuna takıldı. Ses sağına soluna baktı ve halata tutunarak hızlıca tırmandı. Tepeye vardığında biraz soluklandı, sonra ayağa kalkıp birkaç adım yürüdü. Duvarın üstünden merakla içeriye göz attı. Hemen karşısında iki yeşil gözle karşılaştı. Bir çığlık attı. Aynı anda karşıdakinin de çığlık attığını gördü. Korkudan az kalsın düşecekti. “Ne salağım, bu benim yansımam!” diye düşündü. Karşısında parlak paneller vardı. Ses bunların güneş enerjisini toplayan bir tür güneş pili olduğunu tahmin etti. Duvarın çevrelediği alan çoğunlukla bu panellerle kaplıydı fakat az ötede panellerin arasında bir kubbe gördü. Panellerin üstünden bir kedi gibi sessizce yürüyerek o kubbeye ulaştı ve aşağıya baktı. Kubbe saydamdı. Dikkatlice içeri bakınca aşağıda hareket eden insanlar gördüğünü düşündü. Gözlerini kırptırıp yeniden baktı. Gerçekten de aşağıda birkaç kafa bir oraya bir buraya hareket ediyordu. Birden hepsi durdu. Aralarından birisi tavanda bir noktaya işaret etti. Kafalar yukarı kalktı ve Ses hepsinin kendine baktığını gördü. Heyecandan önce kıpkırmızı oldu sonra soğuk soğuk terlemeye başladı. Hemen oradan kaçıp kurtulması gerektiğine karar vermesi saniyenin

onda biri kadar bile sürmemiştii. Geldiği yöne doğru koşmaya çalışırken aceleden dizini panellerden birine çarptı; dizi sıyrıldı ve kanamaya başladı. “Dikkatli olmazsam sonum kötü olabilir,” diye düşündü ve panellerin üzerinde bazen iki, bazen dört ayak üstünde koşarak duvarın kenarına ulaştı. Neyse ki duvara bağlı çengelin ucunu hemen buldu ve ona tutunarak hızla aşağıya kaydı. Çengeli kurtarmaya çalıştı ama o telaşla beceremedi; halatı orada bırakıp koşa koşa çadıra döndü.

Herkes toplanmış onu bekliyordu. Diego biraz öfkeli biraz endişeli, “Neredeydin, ne oldu sana?” diye sordu. Ses nefes nefese, “Dur biraz, anlatacağım şimdi,” dedi. Sirena Diego’ya, “Sakin ol, baksana göğsü nasıl inip kalkıyor, bırak kız biraz soluk alsın!” dedi. Sonra Ses’in dizini gördü. “Bacağın kanıyor, dur şuna bir bakayım”. Ses, “Merak etmeyin önemli bir şeyim yok,” dedi, derin derin birkaç soluk aldı ve sonra hızla olup biteni özetledi. Sonra ekledi, “İçeride insanlar vardı. Büyük olasılıkla Dünya Öncü Yerleşimcileri. Fakat bizi tehdit olarak algılayıp saldırabilirler, ne yapacaklarını bilemeyiz. Bir sürelidine saklansak iyi olur, o arada ne yapacağımıza karar veririz,” dedi.

Volga, “Barışçıl olsalar bile hangi dilde konuşacağız?” diye sordu. Liu, “Bahse varım hâlâ ortak dili konuşuyorlardır,” dedi ve elini yumruk yaptı. Volga, “Bana sorarsan ortak dili unutmuşlardır” diyerek kendi yumruğunu Liu’nunkinin üstüne oturttu.

Rainer, “İnsana ne kadar benziyorlardı? Görünüşleri, davranışları nasıldı?” diye sorularını arka arkaya sıra-

ladı. Ses gördüklerini, anımsadıklarını en ince ayrıntısına kadar anlattı.

Sirena her şeyi toplayıp ormanın biraz daha iç kısımlarına girmeyi önerdi ama Rainer buna karşı çıktı. “Biz öncülere ulaşmaya çalışıyorduk, bırakalım onlar bizi bulsunlar!” diye söylendi. Bir süre her kafadan başka bir ses çıktı, homurdanmalar oldu, biri gidelim derken öteki kalalım dedi. Sonunda Rainer elini kaldırdı ve diğerlerini susturdu. “Arkadaşlar, şimdiye kadar söylemeye gerek duymadım ama artık bu takımın önderi olduğumu hatırlatmak zorundayım. Kritik bir karar olduğumu biliyorum ama sorumluluğu alıyorum. Silahlarınızı hazırlayın. Eğer karşımızdakiler saldırgan davranırsa biz de kendimizi savunarak uçağımıza kaçırız. Ama eğer onlara güvenebileceğimizi anlarsak çok kazançlı çıkabiliriz. Sonuçta bu gezegeni bizden çok daha iyi tanıyorlar ve onlardan öğrenebileceğimiz çok şey var. Ayrıca tekrar Dünya’ya dönmek için gerekli malzemeleri onlardan bulabiliriz.”

Sirena başını sallayarak onayladı. Liu, “Tamam patron, hemen kızma” diyerek sırtıttı. Diğerleri de Rainer’i onayladılar. Sonra sessizce beklemeye başladılar. Fakat bir saat kadar beklemelerine rağmen kimse gelmedi. Volga bunun üzerine, “Ben beklemekten sıkıldım, haydi gidip şu uzak akrabalarımızla tanışalım,” dedi.

Rainer, “Tamam ama nereden gireceğiz, davetsiz konuklar gibi tavandan giremeyiz,” diye karşı çıktı. Volga, “Gidip duvarın dibinde biraz dikilirsek belki burunlarını gösterirler,” dedi.

Bu öneri üzerine Ses'in halatı bıraktığı yere gittiler. Halat ortalarda yoktu. Diego, "Burası mıydı, emin misin?" diye sordu.

Ses, "Evet, eminim, bak ayak izlerim de duruyor," dedi. O sırada yerde bir hareketlenme başladı ve duvarın dibinde bir kapak yavaş yavaş yükseldi. Ses ve Diego kapağın üstünde kalmışlardı, bir an şaşkınlıkla neler olduğunu anlamaya çalıştılar, sonra aşağıya atlamayı akıl ettiler. Takım üyeleri hemen silahlarına davranmışlardı.

5

Kapak açıldıktan az sonra içeriden yirmi kişilik silahlı bir grup belirdi. Ortalarında duran saçları mavi bir ışık gibi parlayan kadın, "Selam size, Alba'ya hoş geldiniz. Benim adım Nola," diye seslendi.

Liu Volga'ya, "Ortak dilde konuşuyorlar, bahsi ben kazandım," diye fısıldadı. Rainer bir adım öne çıktı. "Hoş bulduk. Dostlukla geldik barışla ayrılalım". Sirena, Rainer'in sesinin hafifçe titrediğini algıladı.

Nola adlı kadın, "Sizin konuşmalarınızı dinledik. Gerçekten de dostlukla geldiğinizi düşünüyoruz. Sizi tanımadan, niyetinizi anlamadan yanınıza gelmeyi riskli bulduk. Ama konuşmalarınızı bir süre dinledikten sonra düşmanlık gütmediğinizi anlamamız kolay oldu," dedi. "Dünya'dan mı geliyorsunuz?"

Rainer, "Evet," dedi. "Yolculuğumuz bir Dünya yılı kadar sürdü. Biz küçük bir keşif takımıyız. Ben Rainer, biyorobotik mühendisi ve keşif takımının önderiyim. Bunlar arkadaşlarım Ses, dünyadışı uygarlıklar uzmanı, Diego, astro tıp uzmanı, Liu, elektronik ve fotonik mühendisi, Volga, biyokimya ve nanobiyoloji uzmanımız ve Sirena astrofizik araştırmacısı. Peki, siz kimsiniz? Öncü birlikten gelenlerin evrenin bu bölgelerine geldiğini biliyoruz, siz onlardan mısınız?"

Nola, "Evet, biz Alba'nın kâşifleriyiz," dedi. "Gelin, size düşler kenti Aurora'yı gösterelim." Keşif takımı bu ani davete şaşırmişti. Az önce haklarında hiçbir şey bilmedikleri insanlar birdenbire onlara konukseverlikle-

rini göstermişlerdi. Rainer'e fikrini sorarcasına baktılar. Rainer hafifçe başını öne eğip gözlerini onayarcasına yumdu. "Davetiniz için teşekkürler. İçeride neler olduğunu açıkçası çok merak ediyoruz."

Öncülerden kırmızı yüzlü, saçları örümcek ağı biçiminde kazınmış olan iri yarı adam eliyle geldikleri geçidi işaret etti. "O zaman bizi izleyin yeter. Benim adım Ral."

Öncülerin ardından keşif takımı da hareketli platformun üstüne sıralandı. Platform yavaş yavaş yer altına indi ve kapak kapandı. Az sonra duvarın öte yanında yavaş yavaş yükseldi. Çok geniş bir avluya çıktılar.

Nola, "İşte burası yuvamız Aurora" diyerek zarif bir el hareketi ile çevresini gösterdi. Burası çok bakımlı, insanın bakmaya doyamadığı dev bir parktı. Öbek öbek çiçekler, renk renk bitkiler, kristal ve garip yapılı kayalar, büyüklü küçüklü göletler, çalılardan yapılmış heykeller vardı. Bütün bunlar yavaş yavaş değişiyor ve farklı biçimlere bürünüyordu. Çalılar önce Dünya'dakini andıran tavşan, kaplan, fil, sincap gibi biçimlerdeyken birkaç saniye sonra Alba'daki hayvanların şeklini alıyordu. Gölet ve havuzlardaki su donuyor, biraz sonra çözülüp dönmeye başlıyor ve girdap oluşturuyor, ardından buharlaşıp çevresinde pembe bir sis oluşturuyordu. Çiçekler tomurcuk verip yavaş yavaş parlak renkleriyle açıyor, sonra solmaya, buruşmaya başlıyor, birkaç dakika içinde boynunu büküp sarkıyordu. Çiçeklerin sapları kuruyor, sonra yeniden dirilmeye başlıyor, farklı görünümlü tomurcuklar verip yeni bir döngü başlatıyorlardı. Ama bütün çiçekler bu kadar hızlı değişmiyordu; bazı çiçek öbekleri ilk

geldiklerinde gördükleri gibi değişmeden duruyordu. Nola onlara parkı gezdiriyordu ve ara sıra bazı çarpıcı bilgiler veriyordu. Örneğin bu park yapıldığından bu yana 80 yıl geçmişti ama park ilk günkü gibi bakımlı ve pırıl pırıl duruyordu. Parkın yaşaması için gereken günlük enerji, orta boy bir uzay gemisinin bir haftada harcadığı enerjiye eşitti. Parkın yapımı sırasında hiç bir sorun ya da kaza olmamasına rağmen halka açıldığı ilk gün burada bir kadın beyin kanamasından ölmüştü. Parkın içindeki bitkilerin en değerlisi Zanar-27 gezegeninden getirilmiş olan *öksüren diş kamışı* idi. (Bu sonuncu cümleyi keşif takımının çoğu anlamamıştı).

Sirena, "Buradaki bitkiler canlı mı yani?" diye sordu. Nola, "Hem canlı hem de değil," diye yanıtladı. (Bu cümleyi hiçbiri anlamadı.)

Ral durakladı. "Nola şunu demek istiyor; buradaki bitkilerin hücreleri canlı fakat tüm bu hücreler biyomühendislerimizin tasarladığı biçimde bir arada tutulup istenen döngü ve devinimlerden geçiyorlar."

Nola eliyle söz aldı. "Arkadaşım Ral söylemek istediğimi çok güzel açıkladı. Bitki hücreleri canlı ve o yüzden parlak, güzel renklere sahipler. Fakat hücreleri bir arada tutan örgüler canlı değil. Bunlar istenen şekli almaya yatkın, yarı kararlı bir dokudan yapılmışlar."

Ral inci gibi dizili dişlerini göstererek sıırıttı. "Konuklarımıza daha fazla biyomühendislik dersi vermeyi bırakalım da onlara yiyecek içecek bir şeyler sunalım, ne dersin?" diye sordu.

Nola, “Rainer, sen ve arkadaşların aç mısınız?” diye sordu.

Rainer diplomatik bir yanıt vermeye hazırlanıyordu ama Volga daha fazla sabredemedi. “Açız, hem de kurtlar gibi!” diye bağırdı.

Ral Volga’ya şaşkınlıkla baktı. Sonra anladığını belirten bir şekilde başını salladı. “Biz Aurora’da şöyle deriz: öyle açım ki bir *drobosea* sürüsünü bile yiyebilirim.”

Volga *drobosea*’nın ne olduğunu bilmese de bu lafa güldü. Nola konuklarını üstü sarmaşıklarla kaplı bir kameriyeye götürdü. Sarmaşıkların aralarından sızan güneş ışınları büyük gri renkli taş bir masaya düşüyordu. Altı Aurora’lı, konuklarının karşısındaki koltuklara yerleştiler. İki kişi konuklara hizmet etmek üzere bekliyordu. Aurora’lı gruptan geriye kalanlar oradan ayrıldılar.

Ral konuklarına Alba’da insan metabolizmasına uygun hayvan eti ve bitkisel gıdalarla ilgili bilgiler verdi.

“Size Alba’mızın en güzel yiyecek ve içeceklerinden bir seçki sunacağız. Uzun zamandır bir şölen yapmıyorduk. Şimdi şölen zamanı! Bran, mutfakta yemekler hazırlanırken bize içecek bir şeyler getirmeye ne dersin?”

Kısacık boylu ince yapılı adam, “Size *nerva* suyu ve yanında *orue* ezmesi getireyim,” dedi ve koş a koş a yakındaki gösterişli binaya gitti. Az sonra önünde içecekleri taşıyan bir gereç ile yeniden belirdi. Taşıma gereci, altındaki bir çizgiyi izliyordu ve kendi başına hareket ediyordu. Yerden birkaç parmak yukarıdan kayan taşıyıcının tekerlekleri yoktu. Masa kenarına

vardığında taşıyıcı durdu. Bran koşarak arkasından yetişti. Hemen içecekleri ve ezmeleri dağıtmaya koyuldu.

Ral büyük saydam sürahilerden birini kaptı ve Rainer'in bardağına mürekkep mavisini sıvıdan döktü. "İçin, için, çok beğeneceksiniz!"

Rainer bardağını kaldırdı ve mürekkebe benzeyen sıvıyı inceledi. Sonra başını, "Ne yapalım" dercesine salladı ve bir yudum aldı. Ağzında sıvıyı çalkaladı ve biraz bekledikten sonra yuttu. "Mmm, gerçekten çok lezzetliymiş, siz de deneyin arkadaşlar!"

Takım üyeleri biraz çekinseler de içeceğin tadına baktılar. Sonra hepsi bol bol içtiler. Sirena, "Şampanyası bir tadı var," dedi.

Diego, "Ne ilgisi var canım. Düpedüz ravent kökü suyu gibi," diye itiraz etti.

Ral da içecekten bir yudum aldı. "Bu içtiğiniz sıvı aslında büyük bir eklembacaklının öz sıvısıdır."

Sirena'nın yüzü buruştu. "Ne yani, bize böcek suyu mu içirdiniz?"

Ral gülmeye başladı. "Öyle de denebilir, ama merak etmeyin, size hiç bir zararı olmaz." Sonra ekledi, "Eh, belki biraz sarhoşluğa benzer bir etkisi olabilir ama genelde hoş bir duygudur bu."

Sıra orue ezmesine gelmişti. Liu çanağın içine konan ezmeyi eliyle itti. "Açım ama kimbilir bu nedir şimdi. Belki de bir yaratığın sümüşüdür."

Nola, "Çok hoşsunuz," dedi ve güldü. "Bu Dünya'dakine benzer bir meyvenin çekirdeklerinden elde edilen bir püre, o kadar."

Liu çanağı alıp kokladı ve tekrar masaya bıraktı. “Ben-
ce berbat kokuyor. Ayaklarımı bir hafta yıkamasam
bundan daha iyi kokar!”

Rainer Liu’ya sakın olmasını işaret etti ve ona yaklaşı-
rak kısık sesle konuştu: “Lütfen biraz daha kibar ol
Liu, burada konuğuz ve ev sahipleri mutlu olalım diye
ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar.”

Nola, “Bırak dilediği gibi konuşsun,” dedi. “Burada
gerçek duygularınızı gizlemenize hiç gerek yok Rai-
ner.”

Volga burnunu iki parmağıyla kısıtırıp orue ezmesinin
tadına baktı. Bir kaşık daha aldı. Sonra burnunu bıra-
kıp bir kaşık daha yedi. “Arkadaşlar, kokusu gerçekten
berbat ama daha önce hiç böyle bir şey yememişsi-
nizdir. İnanılmaz lezzetli.”

Sirena da denedi. “Haklısın Volga. İyi de bu nasıl olur.
Sanıyordum ki...”

Ses onun sözlerini tamamladı. “Kötü kokan şeylerin
tadı da kötü olur.”

“Tam üstüne bastın.”

Ses, “Her kuralın bir istisnası bulunabilir,” dedi. “Ör-
neğin Ege adalarında bir zamanlar bir peynir vardı,
öylesine kötü kokardı ki insanı bayıltabilirdi. Ama lez-
zeti de inadına güzeldi.”

Volga yanında oturan Diego’nun kulağına doğru eğildi
ve fısıltıyla, “Bir şey dikkatimi çekti. Burada çok az
insan var, sence de öyle değil mi?” dedi.

Diego, “Dur bakalım, belki nedenini öğreniriz,” diye
fısıltıyla karşılık verdi ve Nola’nın meraklı bakışlarıyla
karşılaştı.

“Nola, geldiğimizden beri topu topu yirmi, otuz kişi gördük. Halkınızın geri kalanı nerede yaşıyor? Burası az sayıda yöneticinin yaşadığı bir tür yönetim üssü mü yoksa?”

Nola gülümsedi. “Çok ilginç bir tahmin ama yanılıyor-sunuz. Evet, burada nüfus gerçekten de çok sayılmaz. Alba’ya yaklaşık iki yüzyıl önce gelen öncülerin toplam sayısı tam olarak 239’dü. Dünya’dan ayrıldıkları sayıdan bir eksik. Ve şimdi toplam nüfusumuz 1443.”

“Peki, bu kadar insan nerede yaşıyor?”

“Bunu hemen yanıtlamamız kolay değil. Ama biraz sabrederseniz öğrenebilirsiniz.”

Bu sırada Bran yanında kendi gibi kısa boylu ve ince yapılı bir kadınla koşarak geldi. Önlerindeki taşıyıcı masa yine onlardan önce sofraya ulaşmıştı. Taşıyıcının üstünde çeşit çeşit yiyecek ve içecek vardı.

Ral, “Haydi karnımızı doyuralım. Bunların ne olduğunu anlatarak sizi sıkmak istemiyorum,” dedi ve sırtıttı.

“Ayrıca çok aç olduğunuzu da Volga samimi olarak söylemişti.”

Volga başını salladı. “Orue ezmesi çok lezzetliydi ama inanır mısınız, beni daha da çok acıktırdı.”

Herkes ne olduğunu fazla kurcalamadan yemeklere saldırdı. Her türlü renk, doku ve kokuda et, meyve, sebze, pelte, çorba, içecek, tatlı ve bilinen hiç bir kategoriye uymayan yemek vardı. Uzun bir süre şapırtı, mutlu homurtular, hayret sesleri ve beğeni ünlemleri dışında bir ses duyulmadı sofrada. Oldukça uzun süren ziyafetten sonra herkes arkasına yaslanmış, yediklerini sindirmeye çalışıyordu. Ses, Ral’a, “Bilemez-

sin ne kadar uzun zamandır böyle yemek yememiştik,” dedi.

Diego, “Ve böylesine lezzetli,” diye ekledi.

Ral bardağındaki mürekkep görünümlü son yudumu da içti. “Beğendiğinize çok sevindim. Yemekleri hazırlayan Drul, Zvin ve Orfa övgülerinizi bizzat iletebilirsiniz. Geleneklerimiz gereği az sonra buraya geleceklerdir.”

Gerçekten de az sonra içerden üç kişi enerjik bir tempoda koşarak geldiler ve başlarıyla selam verdiler. Sonra masayı kolaçan ettiler. Zvin, “Konuklarımız tabaklarındakini bitirmemiş. Kötü giden bir şey mi oldu?” diye suçlayıcı bir ses tonuyla sordu.

Rainer, “Hayır hayır, tam tersine biz kendi aramızda yemeklerin ne kadar nefis olduğunu konuşuyorduk,” dedi.

Kız diğer konuklara baktı. Liu, “Orue ezmesi çok kötü kokuyordu fakat tadı çok güzeldi,” dedi.

Volga, “Hepsi nefisti,” dedi. Diğer konuklar da sırayla yemekleri övdü. Yemekleri hazırlamış olan üç kişi övgülerden tatmin olmuş görünüyordu.

Drul ellerini çırpı. Bunun üzerine üçü hep birlikte: “Güzellikle sindirin,” dediler ve koşarak çıktıkları binaya geri döndüler.

Ardından masadakiler sohbet etmeye koyuldular. Ral ve Nola atalarının ilk geldikleri günlerde gezegende yaşadıkları maceraları ballandıra ballandıra anlatıyorlardı.

Ral, “Alba’ya varan ilk öncüler doğal dengeyi bozmak için birçok kahramanlık yapmışlar. Bu gezegeni

tanımak için keşif gezileri yapmış, açlık ve susuzluk çekmişler,” diye anlatıyordu.

Nola, “Tarih kayıtlarına göre dört kişi yabancı hayvanlar tarafından zehirlenerek veya parçalanarak öldürülmüş,” dedi.

Sirena, “Ne feci bir şey,” diye iç geçirdi.

O sırada çevredeki ormanlardan gelen kızıl bir sis bahçeyi kapladı. Sirena, “Bu da ne?” diye sordu. Onun dışında kim varsa en yakındaki binaya girdi. Sisin içinden bir bebek ağlaması duyuldu. Sirena çıt çıkarmadan bekledi. Ağlama sesi yine duyuldu. Bebek kesik kesik ağlıyordu. Sirena çok şaşırılmıştı. Bu ses tanıdıktı, bu uzun geziye çıkarken Dünya’da bırakmak zorunda kaldığı bebeği Ardoni’nin sesine çok benziyordu. “Bebek sesleri birbirine bezeyebilir, Ardoni’nin özlemi bende yanılsamalara neden oluyor,” diye düşündü. İyi de bebek orada ne arıyordu? Annesi babası neredeydi? Hem bu kızıl sis de neyin nesiydi? Sirena sesin geldiği yere doğru yürüdü; bebek acı acı ağlıyordu.

Genç kadın koşmaya başladı. Sonunda sisin içinde minicik bir beşikte onu gördü. Kuşku yok, bu Ardoni’ydi. Annesini görünce gülümsedi. Sirena koşup bebeğini kucakladı, ona sımsıkı sarıldı. Bebek ağlamayı kesti. Sirena onu öpüp duruyor, güzel kokusunu içine çekiyor, yumuşacık saçlarını okşuyordu. Bebek minik elleriyle annesinin yakasına yapıştı ve onu açmaya çalıştı. Sirena onun ne istediğini hemen anlamıştı. Memelerinden birini çıkarıp ağzına dayadı. Ardoni hemen emmeye başladı. Ara sıra emmeyi kesip sütlü ağzıyla annesine bakıyor ve gülümsüyordu. Sirena

nasıl olup da hâlâ süt dolu memeleri olduğunu anlayamıyordu.

O sırada binadan Liu çıkageldi. “Bu bebek de nereden çıktı böyle?” diye sordu. Sirena, “Bu Ardoni, benim oğlum!” diye yanıtladı. Sonra Liu’ya onu neden Dünya’da bıraktığını açıklamaya başladı. Liu onun sözünü kesip, “İyi de onu buraya kim getirdi?” diye sordu. Sirena, “Bilmiyorum ama mantıklı bir açıklaması vardır mutlaka,” dedi.

İçeridekiler teker teker çıkmaya başladılar. Biri boş bir bebek arabası getirdi, diğerleri ellerinde fişekler, fenerlerle çıktı geldi, bir karnaval geçidi başladı, binadan çıkan yüzlerce insan üzerlerinde çeşit çeşit renklerde garip kostümlerle bahçede yürümeye başladı. Nola Ardoni’yi annesinden alıp bebek arabasına yerleştirdi ve kortejin önünde yürümeye başladı. Ral yetişip onların yanına katıldı. Arkadan süslü değneklerle Zvin ve Orf yürüyor, ara sıra değnekleri çevirerek havaya atıyorlardı. Sonra kalabalık bir bando göründü. Bando neşeli bir müzik çalıyor, zil ve trampetin temposuna kortejdeki ayaklar kusursuzca uyum sağlıyordu. Havada konfetiler uçuşuyor, insanlar abur cubur atıştırıyor, müziğe gülüşler ve alkış sesleri karışlıyordu. Sirena’nın gözleri bu hareketli gruba takılmış, dalmış gitmişti ki aklı başına geldi, bebeğinin peşinden koştu. Kalabalık geçit vermedi. Kortejin ortalarında arkadaşlarını gördü. “Rainer, Volga, bebeğimi çaldılar, yardım edin!” diye bağırdı.

Rainer, “O senin bebeğin miydi? Çok şirinmiş,” diye seslendi. Volga ne olup bittiğini anlamak için Rainer’in omzundan tutup, “Ne bebeği, kimden bahsediyorsu-

nuz?" diye sordu. Liu Sirena'nın arkasından yetişti. "Sen bir yere kaybolma, ben şimdi bebeği getiririm," dedi ve kalabalığın içine daldı. Hızla koşuyor ve insanların arasında debeleniyordu. Çarptığı bir adam, "Önüne baksana sersem," diye homurdandı. Liu kanter içinde kalmış ve öndekilere yetişmeye çalışıyordu. Sonunda bebek arabasına yetişmeyi başardı. "Durun, bebeği annesine geri verin!" diye haykırdı. Nola ve Ral başlarını çevirdiler. Ama onlar Nola ve Ral değil, Sirena'nın bebeği evlatlık olarak bıraktığı kadın ve adamdı. Liu arabaya atıldı. Araba boştu. Liu, "Bebeğe ne yaptınız? Bunun hesabını vereceksiniz!" diye bağırdı. Adamla kadın, "Ne bebeği?" diye sordular. Liu, "Az önce bebek arabasının içinde duran bebekten bahsediyorum," dedi ve arabayı gösterdi. Araba ortadan kaybolmuştu. Adam ve kadın da. Sonra kızıl sis güçlü bir rüzgârla aniden dağıldı.

Sirena çevresine bakındı. Masa başında uyuyup kalmışlardı. Arkadaşları da kendisi gibi şaşkın gözlerle çevrelerine bakınıyordu. Nola onların bu şaşkın haline bakıp güldü. "Gördükleriniz sadece bir Alba düşüydü. Bu çok özel bir düşür, sizi bu konuda uyarmaya fırsat olmadı," dedi. Sirena bu düşten belki de en çok etkilenen kişiydi. "Hangi düşten bahsediyorsunuz? Ben çok acayip bir düş gördüm. Dünya'da bıraktığım bebeğim Ardoni sanki az önce şu bahçedeydi. Onu kokladım, emzirdim, ama sonra kayboldu!"

Liu coşkuyla Sirena'nın anlattıklarını onayladı. "Çok garip, bu düşün aynısını ben de gördüm, senin anlattıklarına çok benziyor. Bir karnaval vardı, bebeğini bulmaya çalışıyordum. Sonra bebek arabasını bul-

dum, yanındakiler oğlunu evlatlık alan kadın ve adamdı.”

Sirena hem şaşırmış hem de biraz utanmıştı. “Biricik oğlumu evlatlık vermek zorunda kaldım çünkü bu keşif gezisine onu getiremezdim. Ama bu işi kabul etmesem belki de ona iyi bir gelecek sağlayacak tek şansımı yitirecektim. Mantıklı olanı yaptım. Zaten onun babası, o doğmadan çocuk sahibi olmaya, baba olmaya hazır olmadığına karar verdi ve beni terk etti. Babasız büyüyecekti, şimdi hem annesi hem babası var, hem de banka hesabında oldukça fazla parası”.

Liu, “Bunları hiç bilmiyordum, neden bize anlatmadın Sirena?” diye sordu.

Sirena, “Kendi içimde bir vicdan muhasebesi yapıyordum. Açıkçası, yaptığım şeyden biraz utanıyordum,” dedi.

Volga, “Bunu hiç dert etme,” dedi ve Sirena’nın sırtını sıvazladı.

Diego, “Ben de sizin anlattığınız düşü gördüm. Benim anlamadığım, nasıl olur da hepimiz aynı düşü görürüz?” diye sordu.

Ral ellerini birleştirdi ve başına dayadı. “Alba düşleri böyledir. Çok gerçekçi bir etkisi vardır ve birbirine yeterli derecede yakın duran kişiler aynı şeyleri kendi görüş açılarından yaşarlar. Üstelik diğerlerinin duygularını da paylaşırsınız.”

Nola, “Biz bu düşlerden çok şey öğrendik,” dedi. “Birbirimizi daha iyi anladık. Acılarımızı, korkularımızı, cesaretimizi. Bunların ötesinde başka birçok şey de öğrendik bu düşlerden. Alba’ya özgü, bize özgü, doğaya, insan beyninin derinliklerine özgü şeyler.”

Ral, "Bütün bunlardan esinlenerek yepyeni bir yaşam biçimi yarattık," diye devam etti. "Aurora'da çok az insan görmüş ve bunun nedenini öğrenmek istemiştiniz. Gelin, az sonra bunun nedenini anlayacaksınız." Parlak metal görünümlü panellerle kaplı yüzlerce metre uzunlukta bir binaya doğru yürüdüler. Yürüdükleri yolun iki yanı sarmaşıklarla kaplıydı. Bunların ucundaki tomurcuklar açıldı ve renk renk, çeşit çeşit çiçekler onları selamladı. Rainer arkasına doğru baktığında çiçeklerin burgulu bir şekilde kapanıp yeniden küçük birer tomurcuğa dönüştüğünü gördü.

Binanın insan yapısı olduğunu gösteren iki şey vardı: yüzlerce metrelik yapının çok düzgün bir hat boyunca ilerlemesi ve üzerinin parlak panellerle kaplanmış olması. Öte yandan, binanın duvarları sarmaşık benzeri bitkilerle kaplanmıştı. Ara sıra sarmaşıkların arasında gezinen sincap ve minik maymunları andıran hayvanlar gördüler. Dev binanın kapısı turuncu iki çiçek biçimindeydi. Onlar girişe vardığında iki çiçek zarif bir hareketle kıvrılarak tomurcuğa dönüştü, böylece bir geçit belirdi. İçerisi loştu. Nola konukları uzun bir koridordan geçirdi, sonra çok büyük, hangar benzeri bir yapıya ulaştılar. "Az sonra göreceklerinize hazır olun, size ürkütücü gelebilir," diye konuklarını uyardı.

Ses Diego'ya, "Ne kadar esrarengiz konuşuyor bu kadın," diye fısıldadı. Diego aniden üstlerinden sarkan saydam cisimleri gösterdi. "Şunlara bak!". Ses gördüğü manzaradan irkildi. "Ölülerini cam kapsüllerde koruyorlar, demek ki çarpıcı sırları buydu!"

Saydam kozaların içinde çıplak insan bedenleri yatıyordu. Buz mavisi loş odada asılı bedenler gerçekten de çok tedirgin edici görünüyordu.

Ral, Ses'e bakıp, "Onlar ölü değil," dedi. "Ölülerimizi Dünya'da yaptığımız gibi hâlâ toprağa gömüyoruz ya da yakıp küle çeviriyoruz. Dini bir nedeni yok bunların, sadece cesetleri yok etmek için en etkili ve temiz yöntemler bunlar."

Ses, "Ölü değil mi?" diye şaşkınlıkla sordu. "Peki, bunlar ne? Klonlanmış bedenler mi yoksa?"

Ral gülererek başını salladı. "Hayır, hayır, bizim uygarlığımız klonlamaya tamamen karşı. Bu gördükleriniz hareket yeteneğini yitirmiş öncüler."

Diego, "Bir tür felç mi geçirdiler yani?" diye sordu.

"Evet, öyle de denebilir."

"Peki, uyuyorlar mı, uyanıklar mı?"

"Şu anda bizim gibi onlar da uyanık. Gece olunca gece programı devreye girer ve uyku sorunları yoksa uykuya dalarlar."

Nola, "Bilim kadınlarımızdan Profesör Smirn, hep birlikte gördüğümüz Alba düşü gibi düşlerden esinlenerek bir yazılım geliştirdi," dedi. "Bu yazılımı sürekli çalıştırıyor ve güncelliyoruz. Onların hayatta kalması buna bağlı."

Sirena merakla, "Bu durumda yatanlar kaç kişi?" diye sordu.

Nola mavi ışıklar saçan saçlarını eliyle başının arkasına doğru sıvazladı. "Hepsini anlatacağım. Ama karanlık yaklaşıyor. Bu geceyi burada geçirmeniz iyi olur. Kalabilir misiniz?"

Ral elleriyle çevresini gösterdi. "İsterseniz sadece bu gece değil, daha uzun da kalabilirsiniz, konuşacak, paylaşacak çok şeyimiz var."

Nola, "Bu çok iyi bir fikir," dedi. "Alba'ya bizden sonra gelen ilk insanlarsınız. Sizin de bize anlatacağınız çok şey vardır. Yarın gidip birlikte uzay geminizi alalım, buradaki uçuş pistimize döneriz. Sonra dilediğiniz kadar kalırsınız."

Rainer sıkıntılı bir şekilde ellerini iki yana açtı. "Uzay gemimiz arızalandı. Buradan oldukça uzakta, mavi çölde bıraktık onu. Buraya küçük bir uçakla geldik. Ormanlık alanda Güneş Sistemi simgeleri olduğunu düşündüğümüz boşluklar var, uçağımızı bunlardan Mars'a karşılık gelen boşluğa indirdik."

Diego, "Sahiden, o boşluklar bizim düşündüğümüz gibi Güneş Sistemi'ni mi temsil ediyor Nola?" diye sordu.

Nola gülümseyerek, "Evet, doğru tahmin etmişsiniz," dedi. "Bu simgeleri öncüler kendilerinden sonra Dünya'dan gelebilecek uzay gemileri için oluşturmuşlar. Fakat sonradan Aurora'lılar bu simgelerden etkilenip bunları birçok yerde kullanmaya başladılar. Güneş Sistemi ile ilgili çeşitli şekiller köklerimizi, geçmişimizi göstermek için kullanıldığı gibi bunları bereket, mutluluk, şans, gelişim, sağlık getirmesi, soyumuzun devam etmesini sağlaması amacıyla kullanan batıl inançlı insanlar da var."

Ral biraz sabırsızca Nola'nın açıklamasını tamamlamasını beklemişti, hemen atıldı. "Pekâlâ, kararınızı verdiyseniz merak ettiklerinizi yarın ve daha sonrasında ayrıntılı olarak konuşabiliriz"

Rainer arkadaşlarına baktı. Hepsi bitkin görünüyordu, kimsenin karşı çıkacak hali yoktu. “Hepimiz yorgunuz. Bu nazik davetiniz için teşekkür ederiz. Yarına kadar kalalım sonra ne yapacağımıza karar verimiz.”

Nola, “Buna çok sevindim. Hepinizin beraberce kalabileceği geniş bir odamız var, sizin için orayı hemen hazırlatacağım,” dedi ve onlara yolu gösterdi. Sonra bir anlığına durup Rainer’e döndü. “Özür dilerim, önce size danışmalıydım Rainer. Birlikte kalmanızda bir sakınca var mı? Belki geleneklerinize aykırıdır.”

Rainer, “Hayır, hayır, hiçbir sakıncası yok” diyerek nazikçe gülümsedi.

Nola onu başıyla selamlayarak, “Öyleyse gece sizi yemilesin,” dedi ve oradan ayrıldı.

6

Diego'nun günlüğünden**9. Gün**

Gece oldukça konforlu bir odada kaldık, yataklar pelte kıvamında bir maddeden yapılmıştı ve çok rahattı. Yine de pek uyuyamadım, sanırım kendimi burada çok güvende hissedemedim. Ses yanımdaydı, onun sıcak bedenini yakınımda hissetmek beni sakinleştiriyordu ama en ufak bir çıtırtı olsa, odada uyuyan arkadaşlardan bir homurtu gelse irkiliyordum. Sabah olup herkes uyandığında ben yatağımdan çıkmak istemedim, uykumu alamamıştım. Sonra herkes birbiriyle şakalaşmaya, birbirine laf atmaya başladı. Volga Rainer'e çok horladığını o yüzden hiç uyuyamadığını söyledi. Rainer de Volga'nın uykusunda eski sevgilisinin ismini sayıkladığını söyledi. Volga buna çok güldü, "Boşversene, o sayıklanmaya değmez, gereksiz herifin tekidir," dedi.

Kahvaltımızı ettikten sonra Nola bize dilersek dün kaldığı yerden anlatmaya devam edebileceğini söyledi.

Rainer memnun olacağımızı, felçli insanlara uygulananların bizim daha önce hiç görmediğimiz bir şey olduğunu söyledi.

Liu, "Uzun bir kış uykusunu andırıyor," dedi.

Nola, "Pekâlâ, biz Prof. Smirn'in yarattığı dünyaya *Quantum* diyoruz" diyerek konuya girdi. Sonra bir

koltuğa oturarak konuşmasını sürdürdü. İlk kez Quantum fikrini ortaya atan Prof. İnez Smirn, Aurora'lıların eğlenmesi amacıyla sanal bir kent yaratmak için uğraşıyormuş. Onun önderliğinde çalışan bir ekip birkaç yıllık zorlu bir çalışma sonucunda Quantum'un oldukça ilkel bir örneğini geliştirmeyi başarmış. Aurora'nın zor ve tekdüze yaşamından sıkılanlar buradaki çeşitli oyunlar, etkinlikler, sanal buluşma ve erotik partilerle eğleniyor, mutlu, keyifli, zevk dolu saatler yaşıyormuş. Prof. Smirn ile birlikte çalışan bilim insanları, sanatçılar, tasarımcılar, sosyolog, biyolog, psikolog ve mühendisler buraya birçok yenilik getirmişler ve Quantum'un gelişmesine yardımcı olmuşlar. 32 yıl önce Alba yakınlarındaki *Rimskin* gezegenine yapılan bir keşif gezisinde, araştırmacıların büyük bir kısmı orada soludukları havadan bir virüs kapmışlar. Bu araştırmacılar Alba'ya döndükten bir süre sonra bu virüs nedeniyle hareket yeteneklerini yitirmeye başlamışlar ve sonunda kaskatı kesilmişler.

Ral'a kalırsa bu korkunç olayda avunabilecekleri tek bir konu varmış, o da beyinlerine hiç bir zarar gelmemiş olmasıymış.

Aurora'lı doktorlar, yaptıkları testlerden virüse yakalananların beyin işlevlerinde herhangi bir aksama olmadığını fark etmişler. Bunun üzerine doktorlar ve mühendisler elele verip Quantum'un, bu talihsiz, felç olmuş kadın ve erkeklerin iletişim kurabileceği bir ortama dönüştürülmesi için kolları sıvamışlar. Altı ay boyunca durmadan, aralıksız çalışmışlar. Bu yoğun çalışma temposunun sonucunda sadece onların iletişim kurmalarını sağlamakla kalmamış, bunun çok

ötesine geçmişler. Quantum'a giren herkesin gerçek bir yaşama çok yakın sanal bir yaşam deneyimlemesi sağlanmış. Nola'nın dediğine göre gerçek yaşamdan zar kadar ince bir sınırla ayrılabilir denli ona yakın bir deneyim.

Ral ve Nola da bu deneyimi yaşamışlar, hatta ara sıra gelişmeleri görmek için Quantum'a giriyorlarmış.

Bu anlatılanlar üzerine Sirena, "Biz de oraya gidebilir miyiz?" diye sordu.

Ral ve Nola bu soru üzerine kendi aralarında biraz bu konuyu tartıştılar. Sonra Nola bunun olabileceğini fakat bazı riskler bulunduğunu, başımıza kötü bir şey gelmesinden korktuklarını söyledi. Ben ne gibi riskler olduğunu sordum.

Nola karşılık olarak ona hiç sanal gerçeklik deneyimimiz olup olmadığını sordu.

Ben de ona uçuş ve keşif eğitimlerimizde çok farklı sanal gerçeklik ürünlerinden yararlandığımızı, bunun bize hiç de yabancı olmadığını söyledim.

Ral, "Baş dönmesi, uyuşma, kalp atışlarının hızlanması gibi yan etkiler yaşadınız mı?" diye sordu.

Ben bunların hepsi ve daha fazlasının ekibimizin üyelerinde ölçüldüğünü ve bu yan etkilerin güvenli sınırlar içinde olduğunu anlaşıldığını söyledim.

Ral orasının çok farklı bir dünya olduğunu, bizde nasıl bir etki yaratacağını bilemeyeceklerini söyledi.

Rainer sabırsız bir tonda Ral'ın haklı olduğunu ama bizim de zaten farklı dünyaları keşfetmek için burada olduğumuzu söyledi.

Nola, "Evet, Alba da sizin için yepyeni bir dünya, aslında bizler de sizin gibi keşfetmeyi seviyoruz, riskleri

olsa bile”, diyerek Quantum’a girişimize bir tür onay verdi.

Ses kulağıma, “Haydi hemen girelim, Quantum’u çok merak ettim”, diye fısıldadı. Gözlerini kısmıştı, sesinde erotik bir tını vardı. Ona baktım ve yüksek sesle, “Biz Quantum’a hazırız”, dedim. Takım arkadaşlarımız, “O zaman biz de hazırız!” dediler.

Nola ve Ral ,“Tamam,” dediler ve bizi *Hayal Bar* adını verdikleri odaya götürdüler. Odada çalışan birkaç kişi vardı. Bazıları izleme panosundaki verileri inceliyordu. İki görevli bazı garip görünümlü aygıtlara sıvı dolu tüpler yerleştiriyordu. Ral bunların besin dolu serum tüpleri olduğunu söyledi. Bir kadın ve iki erkek görevli biz odaya girdiğimizde çene çalıyordu ama Ral ve Nola’yı görünce başka işlerle uğraşüyor gibi yaptılar. Ral onlara bazı talimatlar verdi, onlar da bizim gireceğimiz saydam kozaları hazırlamaya giriştiler. Ral bize Nola’nın da bizimle geleceğini ve bir süre Quantum’da rehberimiz olacağını söyledi.

Nola burada bize iki gün boyunca nelerle karşılaşacağımızı anlatabileceklerini fakat onun yerine bir süre yanımızda olup kenti tanıttirmasının çok daha verimli olacağını söyledi.

Rainer, “Bu çok iyi bir fikir, belki bizi birkaç kişiyle de tanıştırsınız, Kent Başkanı ya da Güvenlik Bakanı gibi biriyle”, dedi. Bunun üzerine Ral ve Nola gülmeye başladılar. Nola, “Bak bu çok komikti Rainer,” dedi, kahkahalarını frenlemeye çalışarak. Quantum’da öyle birisini bulacaklarını hiç sanmıyormuş.

Rainer ne diyeceğini bilemedi ve omuz silkti.

Görevliler hayal kozalarımızın hazır olduğunu bildirdiler. Ses bana gülümseyerek baktı. Öteki dünyada görüşürüz demeyi düşündüm ama başka bir anlam çıkacağını fark ederek bundan vazgeçtim. El sallamakla yetindim ve saydam kozama girdim.

Benimle ilgilenen görevli gülümseyerek önce soyunmam gerektiğini söyledi. “Doğru ya”, diyerek kozadan çıktım ve soyundum. Bir yandan da Ses’i izliyordum. Ses bana göz kırptı ve striptiz yaparcasına soyunmaya başladı. Omuzları ve memelerinin yuvarlak hatları solgun ışıktaki çok kışkırtıcı görünüyordu. Çevresinde başkaları olmasını pek umursar görünmüyordu. Son bir hamleyle incecik külodunu da çıkartıp saydam kozasına tırmandı. Ben de kozama girip yumuşak yatağa uzandım. Görevli genç adam önce koluma esnek bir kuşağı çepeçevre sardı. Bunun bana gerekli besini ve suyu düzenli olarak sağlayacağını söyledi. Sonra göğsüme, tam kalbimin üstüne bir pul yapıştırdı. Buradan kalp atışlarında herhangi bir düzensizlik olup olmadığı denetleniyormuş. Ayrıca göz kapaklarıma ve kulaklarıma hemen altına da benzer pullardan yapıştırdı. Bunlar da zihinsel etkinlikleri ve diğer organların çalışmasını izlemek içinmiş. Sonunda tüm hazırlıklar ve gözden geçirmeler tamamlandı ve hepimizin koza kapakları üstümüze kapandı. Yanımdaki kozada Nola vardı, bilinçli olmasa da soluk çıplak bedenini süzdüm. Cinsel organı yeşil bir madalyonla örtülmüştü. Onu başımla selamladım. Bana kurnazca gülümsedi ya da ben öyle bir duyguya kapıldım.

Bir süre sonra karanlık bir ortama daldık. Hızlı bir trenle bir tünelden geçiyorduk; ara sıra beyaz ışıklar görünüp hızla yanımızdan geçiyordu. Sonra aydınlığa, yemyeşil, kırlık bir bölgeye vardık. Gözlerim açıktı. Tren durdu, kapılar açıldı, hepimiz giyinmiş olarak trenden indik.

7

Quantum

Hava bahar havası gibiydi, renk renk kuşlar ötüyor ve bir ağaçtan ötekine uçuyordu. Diego bir an için kırmızı bir papağan gördüğünü düşündü ama kuş kızıl yaprakların ardında kaybolduğu için emin olamadı. Nola, Rainer'e gezdikleri bölge hakkında bilgi veriyordu. Arkadan keşif takımının diğer beş üyesi geliyordu. Ormanlık ama kısmen bakımlı bir yerde yürüyorlardı. Yürüdükleri yol mermer gibi bembeyaz, pürüzsüz bir taştan yapılmıştı ve kesintisizdi. Ara sıra küçük göletlerin yanından ve ahşap köprülerin üstünden geçiyorlardı. Nola rengârenk ormanları gösterdi. "Bu ormanlarda her türlü vahşi hayvan ve zehirli bitki var. Bulduğumuz yer parklarla ormanların sınırı sayılır. Yine de dikkatli olmak gerekiyor. Ormanlardan parklara, parklardan da kente her türlü yaratığın girdiği görülmüştür."

Rainer, "Kendimizi nasıl savunacağız?" diye sordu. Nola ona sırtına asılı olan özel çantayı gösterdi. "Quantum'a geldiğimizde hepimizde bu çantalardan olur. İçinde biraz yiyecek, silahlar ve birkaç önemli araç gereç bulunur. Daha da önemlisi, bir yıl yetecek kadar da para. Ama dikkatli olmazsanız saldırgan bir yaratık tarafından parçalanabilir, zehirli bir kuş tarafından sokulabilir, ya da haydutlar tarafından soyulup soğana çevrilebilirsiniz."

Sirena sırt çantasındaki iki silahtan birini çıkardı. “Sanırım şu tetiğe basınca ateş ediyor, öyle değil mi?” Nola, “Sakin ateş edeyim deme!” diye onu uyardı. “Gürültü bazı hayvanları ürkütür ama bazılarını da bize çeker. Şimdilik sessiz olalım. Ama haklısın, tetiği çekince ateş ediyor. Oldukça basit fakat yok etme gücü yüksek bir silah.”

Bir süre kırmızı, turuncu ve sarı renklerin hâkim olduğu ormanların arasındaki bir patikadan yürüdüler. Sağda solda kaya parçaları ve çürümüş meyveler göze çarpıyordu. Sonra Nola bir işaretle tüm ekibi durdurdu. “Bazı sesler geliyor, duyuyor musunuz?”

Sirena silahını ileriye doğru yöneltti. “Evet, sanki kuş sesi gibi.”

Nola gözlerini kapattı. “Bunlar kuş değil. *Gobar* olmalı. Dikkat edin, küçük ama çok yırtıcı hayvanlar. Avlarına tükürüp onları uyuştururlar, sonra da sivri dişleri ile parçalarlar.”

Yavaş yavaş, çıt çıkarmadan ilerlediler. Sirena elini tetiğe götürdü. Birden tiz bir ses duyuldu. Boz renkli bir hayvan sağ taraftaki tepeden önlerine atladı. Sonra patikanın solundan aşağı doğru can havliyle kaçmayı sürdürdü. Sincap büyüklüğünde mor renkli yaratıklar peşinden yola atıldı. Birkaç tanesi Sirena’ya doğru bakıp durakladılar. Fakat sonra avlarının peşinden koşan sürüye katılıp gözden kayboldular.

Sirena, “Vay canına, saldıracaklar diye bekledim ama bizim kokumuzu pek beğenmediler anlaşılan,” dedi.

Liu elindeki şişeden bir yudum su içti. “Şu tetiği bırak Tanrı aşkına, avlanma hevesini başka bir gün tatmin

edersin.” Sirena, “Tamam, tamam,” dedi ve silahı çantasına koydu.

Liu çevresini gösterdi, “Ormanda kimse yaşıyor mu?” diye sordu.

Nola önlerini kesen kuru çalı parçalarını dikkatle araladı. Tehlike olmadığını görünce çalıları iki yana savurup yolu açtı. “Hayır, sadece bazıları burada macera peşinde koşar veya arkadaşlarıyla cesaret yarışına girerler. Fakat bunu hayatlarıyla ödeyenler çok olmuştur.”

“Peki, bu ormanların ötesinde ne var?” Bu kez soruyu soran Rainer’di.

“Ormanlar bir halka gibi kenti sarıyor. Quantum kentinin çapı yaklaşık olarak 30 km. Bu bölge tam bir çember değil, beş farklı bölgenin bir araya geldiği bir kümeden oluşuyor. Bunların araları da parklar ve sulak alanlarla zenginleştirilmiştir. Bu 30 km. çapındaki kümenin çevresinde ara-orman denilen 5-6 km. eninde bir ara bölge var. Burası kentin gelişimi ve ormanlık bölgenin girişimi nedeniyle ilk kurulduğu güne göre oldukça değişti. Sonra doğal orman geliyor. Ormanlık alan Quantum’un en önemli parçası, adeta bu kentin akciğerlerini ve kılcal damarlarını oluşturuyor. Bazen ufak yangınlar olsa da ormanın kendini çabucak yenileme yeteneği oldukça şaşırtıcıdır. Beyaz *Valaja-brea* ağaçları çoğunluktadır ama kırmızı, turuncu, sarı, hatta Dünya’daki gibi yeşil yapraklı ağaçlar da görebilirsiniz. Bu ağaçlar hızla büyür ve gelişirler çünkü burada yeraltı suyu çoktur, ağaçların çoğu havadaki nemi çeker ve emip hem kendisini

hem de toprağı besler. Ormanlık bölgenin eni 450 km. kadardır.

Rainer şaşkınlıkla başını salladı. “Gerçekten o kadar geniş mi? Kent bu ormanın yanında küçücük kalıyor o zaman.”

“Evet, Quantum’un merkezinde minicik bir nokta gibi kalıyor. Ormanın dışında da tatlı su okyanusu bulunuyor.”

Küçük bir tepeye çıkıyorlardı. Bir ara terkedilmiş bir kulübe gördüler, kırık çitlerle çevrili bir bahçesi vardı. Pencerelerdeki camlar delik deşik olmuştu.

Liu biraz durup soluklandı. “Okyanusun eni ne kadar peki?” diye sordu.

Nola, “Quantum’un geri kalanı okyanustur,” dedi.

Rainer, “Yaklaşık olarak?” diye sordu.

Nola, “Sanırım 80,000-90,000 km. kadar olmalı,” diye yanıtladı.

“Peki, okyanusun dışında ne var?”

Nola güldü. “Kendimi coğrafya dersi anlatan bir öğretmen gibi hissettim şimdi. Siz Quantum’u ortaçağ dünyası gibi dümdüz mü sandınız? Quantum bir gezegen, büyük bir kısmı tatlı su okyanusundan oluşuyor. Bu dev okyanusta sadece birkaç küçük ada var, bunların bazılarında suçlular tutsak olarak tutuluyor. Quantum’un da kendi güneşi, onunla birlikte bu güneşin etrafında dönen bir düzine gezegen, bu güneş sisteminin bulunduğu bir gökada var.”

Liu, “İnanılmaz. Bütün bunları tasarlamak, hesaplamak, sonrasında da çalıştırmak olanaksız,” dedi.

Nola, “Haklısın Liu,” dedi. “Sanırım belli bir noktadan sonra Prof. Smirn dev kapasiteli akıl küpleriyle çalıştı.

Ama bu çalışmaların ayrıntısını ben de bilmiyorum çünkü aklım pek almıyor.”

Tepeden aşağı indiklerinde ağaçlar seyrelmeye başladı. Sirena önlerinde uzanan bölgeyi gösterdi. “Bakın, burada bakımlı yollar, bahçeler var, şu göllere, çiçeklere, sazlıklara bakın ne hoş!”

Ses, “Burası ara-ormanın başlangıcı olsa gerek, değil mi Nola?” dedi.

Nola, “Doğru, buraları size anlattığım parkların sınırları” diyerek etrafını gösterdi. “Hoşunuza gitti mi?”

Liu, “Gerçekten çok güzel,” dedi. “Bana eski Çin imparator saraylarının bahçelerini anımsattı.”

Rainer, “Bizim oralarda yani Avrupa’da da böyle güzel bahçeler vardır,” dedi. “Eski krallıkların ihtişamını ve savurganlığını hatırlatmak için Büyük Çöküş’ten sonra birkaç tanesi aslına uygun bir şekilde yeniden yapıldı.”

Tepelerinden bir kuş sürüsü geçti. Birkaç tanesi bahçeye kondu. Bembeyaz, balık pulu gibi parlak pullarla kaplı çok güzel kuşlardı bunlar. Nola bunların sedef kuşları olduklarını söyledi.

Dizi dizi renkli çiçekler bir nehrin kıvrımları gibi uzayıp gidiyor, sonra kendi içine kıvrılarak bir salyangozun kabuğu gibi bir sarmal oluşturunuyordu.

“Peki, bu kadar büyük bir parka bakacak sayıda işçi var mı?”

Nola, “Neyse ki işçi gerekmiyor,” dedi gülümseyerek. “İşin güzel yanı da bu. Parklardaki bitkiler aynı Aurora’daki gibi kendi kendine yenileniyor. Ara sıra her şey yolunda mı diye göz atmak yeterli. Mevsimlik yağmurlar, yeraltı suları, toprak, ormanlık alanın sağ-

ladığı oksijen buraları capcanlı ve bakımlı tutmaya yetiyor. Aralara yabancı bitkiler veya zararlı böcekler girecek olsa da bir süre sonra buradaki çiçekler ve ağaçlar kendi savunma sistemleriyle davetsiz konukları yok ediyorlar.”

Nola ve keşif takımı bir buçuk saat kadar ara-ormanın bir ucundan yerleşimlerin başladığı kent sınırına kadar yürüdü. Tek tük evler belirmeye başlamıştı. Nola, “Sizi Quantum’un mimarı Prof. Smirn ve arkadaşları ile tanıştıracam. Güneydoğu’da bir kolonide hep birlikte yaşıyorlar. Sonra benim Aurora’ya dönmem gerekiyor. Sizi bir süreliğine kolonideki arkadaşlarımla bırakırım, güvende olursunuz. Sonra sıkıldığınız zaman Aurora’ya dönebilirsiniz. Ne dersiniz, sizin için de böylesi uygun mu?”

Rainer arkadaşlarına baktı. “Bizim için ilginç bir deneyim olacak,” dedi.

Nola, “Anlaştık o zaman,” dedi. Yanlarındaki küçük gölde bir balık sıçradı.

“Burası kent merkezine giden kestirme bir yol. Şu anda kuzeyden gelip doğruca merkeze bağlanan ara-ormandan geçiyoruz. Az sonra merkeze geleceğiz. Orada dikkatli olun. Eğlenceli gibi görünebilir ama her köşeden başka bir bela çıkarsa şaşırmayın.”

Önlerine bir nehir çıktı. Nehir boyunca yürümeye devam ettiler. Birkaç yüz metre ötede kent merkezi bütün canlılığıyla onları bekliyordu. Volga bir ıslık çaldı. “Böylesini hiç görmemiştim. Uzaktan sanki böceklerin uçtuğu, bir sürü mikroorganizmanın kaynaştığı organik bir oluşumu andırıyor.”

Sirena, “Bence deniz altında biriken mercan ormanlarındaki küçük balık sürülerine benziyor,” dedi.

Liu, “İnsan yapısı gibi görünmediği kesin,” dedi. Yaklaştıkça önlerinde yosun yeşili, kahverengi-siyah kubbemsi petekli, çok gözenekli yapıların ayrıntıları ortaya çıkmaya başladı. Nehir bu yapıların arasından keyfince kıvrılıyor, bükülüyor, bazen büyükçe bir yapı yığınının altında kayboluyor, sonra başka yapıların, yolların, bahçe setlerinin, heykellerin, alış-veriş edilen meydanların, spor ve dans edilen alanların arasından, onların doğal bir parçasıymış gibi geçiyordu. Bir ara, nehir boyunca yürürlerken yol onları 800-900 metre yükseklikte bir yapının altındaki bir geçide yönlendirdi. Yukarıya baktıklarında 100 metre yükseklikteki geçidin tavanında bir boşluk gördüler. Çeşitli renklerde uçak sırayla bu boşluktan çıkıp aşağıya doğru uçuyor, alt katmanlardaki gözeneklerden fırlatılan sivri roket biçimli cisimleri yakalayıp süzülerek nehre konuyor, suyun içine batıp ortadan kayboluyorlardı.

Ses şaşkınlıkla bakıyordu. “Bu da ne? Bir tür eğlenceli yarışmaya benziyor.”

Nola başıyla onayladı. “Haklısın, öyle görünüyor; Aurora’da o tür yarışmalar yaparsız bazen. Fakat bu başka bir şey, yarışma ile ilgisi yok.”

Ses ne olup bittiğine bakmak için kâğıttan uçağa benzeyen uçuş araçlarına baktı. “Ya ne o zaman?”

Nola dev yapıyı göstererek, “Burası bir tür askeri okul. Bu uçuş araçları öğrencilerin uçuş ve manevra yeteneğini geliştirmek için; fırlatılan sivri ve kesici torpiller de çeviklik, cesaret, zekâ gibi yetenekleri

geliştirmek için kullanılıyor. Sonra öğrenciler uçuş araçlarıyla nehre konuyor ve nehrin içinde bir süre nefes almadan yol alıyor, suyun içinde binaya açılan oluklardan birini bulup buradan içeri giriyorlar. Bunu beceremezlerse hemen yüzeye çıkıyor ama başarısız oluyorlar. Fazla ısrarcı olup oluklardan birini tutturamayan ama zamanında yüzeye çıkmayan ve bu yüzden boğulan gençler de oluyor ara sıra.

Diego, “Çok ilginç bu,” dedi. “Neyse ki Seravan’da bize böyle işkenceler uygulamadılar.”

Ses Diego’nun sırtına vurdu. “Tembellikten dolayı aldığın cezaları ne çabuk unuttun? Kaç kez 10 kilometre koşmak zorunda kaldın hatırlamıyor musun?”

Hepsi buna güldü. Nola hariç. Karşıdan bir grup geliyordu. Dümdüz Nola ve arkadaşlarına doğru kararlı adımlarla yürüyorlardı. Nola elini tüfeğine attı ve yanındakilere, “Bela geliyor, hazırlıklı olun ve beni izleyin,” dedi.

Gösterişli giysiler, garip miğferler, sivri botlar giymiş, her yanları silahla kuşanmış dört kadın, bir adam, iki de minik kız çocuğu birkaç adım ötede bir çizgi halinde durup yollarını kesti.

Nola, “Bunlar bir çete, az sonra koşmaya başlayacağım, beni izleyin,” diye fısıldadı.

Minik, sekiz-dokuz yaşlarında kızlardan biri, kıvrıcık saçlı olanı, “Hey, siz de kimsiniz, ne kadar komik giyinmişsiniz öyle. Yakınlarda kostüm partisi mi var?” diye sataştı incecik sesiyle.

Her yanı kaslı, iri yarı erkeksi kadınlardan biri, “Quantum’a hoş geldiniz. Gelin sizi çiftliğimize götürelim,

orada ağırlayalım, ne dersiniz?” diye alaycı bir sesle konuştu. Yanındakiler imalı imalı güldü.

Nola, “Bırakın geçelim, sizinle bir işimiz yok,” diye buyurgan bir sesle yanıtladı.

Karşıdakiler birer adım yaklaştılar. Birkaçı ellerini beline atıp kesici ve delici silahlarını çıkardı.

Nola tüfeğini havaya ateşledi. “Şimdi!” diye bağırdı ve koşmaya başladı. Garip yapıların, araçların, satıcıların, başıboş insanların, turistlerin, sporcu ve oyuncuların, zevk tacirleri ve müşterilerinin, ne işe yaradığını anlayamadıkları otomatik araç, gereç ve robotların arasından koşuyorlardı. Çetenin tek erkek üyesi paslı zincirin ucuna bağlı taş bir kütle ve sivri zokalardan oluşan silahını elinde birkaç kez çevirerek fırlattı. Taş Volga’nın omzuna geldi ve zokalardan birisi derisine saplandı. Volga acı dolu bir çığlık attı ve okkalı bir küfür savurdu.

Liu bir an için durup zokayı ustaca çıkardı ve silahı arkalarından koşan gruba savurdu. Kadınlardan birinin ayağına çarpan taş onları biraz oyaladı. Bu sırada Nola gölgede kalan bir boşluğa girdi. Arkadaşları da onu izledi. Nola yuvarlak bir kapıdan içeri, geniş, loş bir hole daldı. Onu izleyen gruba nefes nefese, “Dikkat edin, burada fizik kuralları geçersizdir, onları burada daha rahat atlatabiliriz,” diye bağırdı. Sonra zıpladı ve yirmi metre yükseklikteki holün tepesine boşlukta hareket edercesine yol aldı. İçeri dalan çete üyeleri avlarının peşinden atılıp onlara kesici araçlarıyla saldırdı fakat yerçekimsiz ortamda istedikleri hızda hareket edemiyorlardı. Giysisinde renkli lekeler ve kemik parçaları bulunan kadın bir tüfek çıkarıp

Volga'yı hedefledi. Volga bulunduğu yerden yana atıldı. Tüfekten çıkan alev ışını bir an için Volga'nın kaçtığı yöne doğru yol aldı fakat yarı yolda bir eğri çizerek çete üyelerinden başka bir kadının kalçasını sıyırdı. Kadın vahşi bir kedi gibi acı bir çığlık attı. Volga yanından geçen adama bir tekme savurdu fakat adam tekmeyi karşılayıp Volga'ya esaslı bir yumruk attı. Yine de yumruk olması gerektiği gibi sert bir etki yaratmadı ve Volga bu yumuşak dokunuşa karşılık, "En güçlü yumruğun buysa kendini benden koru ahbap!" diye bağırdı. Adam öfkeyle Volga'ya saldırıp ellerini boynuna geçirdi ve sıkmaya başladı. Volga usta bir hamleyle kolunu yakaladı ve onu tavana fırlattı.

Küçük kızlar Diego'nun peşinden koşuyorlardı ama holün ortalarında inanılmaz yoğun bir çekim alanı vardı; burası insanı bataklık gibi kendisine çekiyordu. Diego bunun farkına varınca kendini havaya fırlattı. Kızlar bunu yapmakta gecikince ayaklarına ağırlık takılmış mahkûmlar gibi sürüklenerek oradan uzaklaşmaya çalıştılar ama sonunda çekim alanında hareketsiz kaldılar.

Çete üyeleri sürekli ateş ediyor ama nişanladıkları yeri değil, ya duvarları ya da ilgisiz yerleri vuruyorlardı. Nola holün karşı tarafındaki kapıdan kaçtı, arkasından keşif takımının üyeleri de onu izlediler. Çete üyelerinden biri vurulmuştu, karnı alevden kavrulmuş ve kan içindeydi. Kaslı kadın, "Bırakın gitsinler, Tobur'la ilgilenmemiz gerekiyor," dedi ve arkadaşlarından yardım istedi.

Sirena elini göğsüne koydu, "Oooh, bunu da atlattık!" diye iç geçirdi.

Nola, “Acele edin, yine peşimize takılabilirler,” dedi ve motosiklete benzer araçlar satan bir dükkâna girdi. Üç küçük araç satın aldı. Liu’yu arkasına alıp aracın nasıl kullanılacağını gösterdi. Liu bu aracın ne olduğunu sordu, Nola bunun bir motojet olduğunu söyledi. Diğerleri de motojetlere atlayıp Nola’yı izlediler. Binaların, büyüklü küçüklü dükkânların, insan ve taşıtların arasından hızla geçtiler. Sonra dümdüz ve çok geniş bir yola girdiler. Burada yerden, su kanalından ve havadan çeşitli yönlerle yüzlerce araç hızla hareket ediyordu. Yeni bir yerleşim bölgesine ulaşmaları 15 dakika kadar sürdü. Nola aracını merkeze göre daha sakın görünen bu bölgede hızla sürmeye devam etti. Sonunda farklı yükseklikte birçok altıgen-sekizgen kolonun kümelenmesiyle oluşmuş garip bir yapılar topluluğunun önünde durdular. Kapının nerede olduğu anlaşılmıyordu çünkü caddeye bakan tarafta kapı yoktu. Bahçeye girip yapıların oluşturduğu duvarı izlediler ve orada bir aralıktan geçerek koloninin kapısına ulaştılar.

Nola, Prof. İnez Smirn’in adını yeşil cilalı bir yüzeye özel bir kalemle yazdı. Az sonra kapıda yaşlı, parlak bakışlı, güleç yüzlü, uzun boylu, sevimli bir kadın belirdi.

“Nola, bu ne sürpriz böyle, hoş geldin.”

“Merhaba İnez, bunlar Dünya’dan yeni gelen konuklarımız. Onlara Quantum’u göstermek istedim.”

“Ne güzel, evet, hoş geldiniz. İnanamıyorum, Dünya’dan geldiniz demek ki! Çok şaşırdım, Dünya’nın bizim izimizi çoktan kaybettiğini düşünüyordum.”

“İnez, biliyorum daha yeni tanıştınız ama arkadaşlarımız sizinle bir süre burada kalsalar sorun olur mu? Biraz Quantum’u, sizin bu ilginç dünyanızı tanısınlar, ne dersin?”

Prof. Smirn iki eliyle Nola’nın yanaklarını okşadı. “Ne sakıncası olacak Nola, burası herkese açık bir koloni, tabi kurallarınıza uymaları koşuluyla.”

Nola, Prof. Smirn’in okşamalarına onun alnını öperek karşılık verdi.

“Rainer bu grubun önderi. Siz şimdi karşılıklı tanışın, benim gitmem gerekiyor. Aurora’da önemli birkaç sorun var çözülmesi gereken.”

Prof. Smirn, “Sen hiç merak etme Nola, oradaki arkadaşlara da bizim iyi dileklerimizi ve dualarımızı götür lütfen,” dedi.

Nola, “Götüreceğim,” dedi ve motojetine atlayıp geldiği yönde hızla gözden kayboldu.

Prof. Smirn şaşkınlıkla bekleyen keşif takımını içeriye davet etti. “Orada öyle beklemeyin, haydi içeriye girelim, sizi arkadaşım Polgar ile tanıştırayım.”

Birkaç altıgen salonun birleşmesinden oluşan aydınlık ve geniş bir dinlenme alanına geldiler. Prof. Smirn arkadaşı Polgar Gmerlo ve kolonide yaşayan diğer arkadaşlarını Rainer ve grubuna tanıştırdı.

Rainer kendi grubunun görevini açıkladı ve başlarından geçen olayları kuru bir dille özetledi. Polgar ve Smirn konuklarının anlattıklarına hayli şaşırılmış görünüyorlardı. Polgar neden Quantum’a geldiklerini sordu. Rainer aslında bunun biraz da rastlantı sonucu olduğunu fakat burada öğrenebilecekleri, inceleyebilecekleri çok şey olduğunu söyledi.

Liu, “Bildiğimiz fizik yasalarının dışında kalan o garip oda bile uzun uzun incelemeye değecek bir yer,” dedi. Ses elleriyle boşluğa uzanan zarif bir hareket yaptı. “Aklın ve hayal gücünün sınırsızlığı beni her defasında şaşırtıyor!”

Rainer Prof. Smirn’e Quantum’un kuruluşunu, burayı nasıl oluşturduğunu sordu.

Prof. Smirn, “Bu uzun hikâye,” dedi. “Ama bana bunu soran da şimdiye kadar çok az olmuştur doğrusu, çünkü hemen herkes buranın tarihine tanık oldu.” Sonra rahat bir koltuğa oturup anlatmaya başladı.

§

“Her şey 32 yıl önce başladı. O yıl Polgar Gmerlo öncülüğünde bir inceleme takımı Rimskin’e bir keşif gezisi yapmıştı. O takımda ben de vardım. Rimskin, içinde yaşam barındıran ve bize, yani Alba’ya en yakın konumdaki gezegendir. Orada çok güzel anılarımız vardır. Fırsat buldukça arkadaşlarla Rimskin’de yaşadıklarımızı konuşup dururuz. Alba’dan daha renkli bir doğası, çok farklı bir coğrafyası, nefis kokuların dip-lerden gelip yeryüzüne sızdığı çatlaklar vardı. Rimskin, bizim A2 sınıfı olarak belirlediğimiz türden bir gezegen. Zeki canlılar barındırmıyor. Ama nesneleri zekice kullanabilen birkaç tür hayvan gözlemledik. Çok garip hayvanlar da vardı. Aklınızda canlanabilmesi için bir örnek vereyim. Bizim *manyetosaurus* adını koyduğumuz bir yaratık vardı. Rimskin’in yüksek manyetik alan bulunan bölgelerine girdiğinde bu yaratık birden şişiyor ve saldırganlaşıyor, adeta bir canavara dönüşüyordu. Ha, bir de *petrosauruslar* çok

garipti. Başka bir hayvan saldırdığında veya bizlerden biriyle karşı karşıya geldiğinde bunlar birdenbire taş kesiliyordu. Ama gerçek anlamda taş gibi kaskatı oluyorlardı, derileri başka hayvanların dişleri veya pençeleri tarafından hiç yara almıyordu, öyle sert bir deri olamaz...”

Prof. Smirn bir ara kalkıp başka bir odaya gitti ve elinde cam bir küre ile döndü. Kürenin iki yanına bastı. Küre kızarmaya başladı, içinde minicik şimşekler çaktı, sonra küre pembe bir dumanla doldu. Prof. Smirn dumanlı küreden bir nefes çekti ve üstüne sıcak kırmızı bir içecekten iki küçük yudum aldı.

“Rimskin’de yiyecek stoklarımız tükendiğinde hangi bitki ve hayvanların yenilebilir tatta olduğunu az çok öğrenmiştik. Avlanması kolay olan *güneş kuşu* en önemli protein kaynağımız olmuştu. Tadı en güzel hayvanlardan biri buydu. Yiyecek sorununu halletmiştik. Fakat bir gün arkadaşlarımızdan biri aniden fenalaştı. Onu yatırdık ve dinlenmesini sağladık. Öylece kaldı, bir daha da hareket edemedi. Sonradan bu durumun havadan bulaşan bir tür felç virüsünden kaynaklandığını anladık. Rimskin’de araştırma ekibinin hepsi bu virüsü kaptı.”

Prof. Smirn bir süre sustu. Gözleri uzaklarda bir noktaya dalmıştı, sanki biraz güç toplamaya çalışıyordu.

“Ne diyordum?”

Liu, “Ekibinizdeki herkese virüsün bulaştığını anlatıyordunuz,” dedi.

“Ah, evet, ne yazık ki Rimskin’de soluduğumuz havada bu tür bir virüsün olabileceğini düşünemedik. Uzak-tan yapılan analizlerde bu tür şeyleri anlamak pek de

kolay olmuyor. Virüsün etkisi kimimizde hızlı, kimimizde yavaş gelişti. Keşif gezisine katılıp da felç olmayan kimse kalmadı. Ama bazılarımızda virüsün etkisi ancak bir yıl sonra ortaya çıktı. Arkadaşlarımın teker teker işe yaramayacak duruma geldiğini görmek benim için öyle acı vericiydi ki size bunu anlata-mam. Böyle oturup onların her birinin bitkisel hayata girmelerine dayanamıyordum. Bu öyle bir virüs ki, istemli hareketleri sağlayan hiçbir kas, yineliyorum *hiçbir kas* çalışmıyor. Beyin onlara mesajını iletemiyor. Virüsün etkisini göstermeye başlaması, Rims-kin'den dönüşümüzden birkaç gün sonra başladı. İki hafta içinde yirmi üç kişide belirtiler başladı; yedi kişi hastalığın son aşamasına ulaştı. O günlerde son aşamadaki hastaların bitkisel hayatta olduğunu düşünüyorduk. Nöroviroloji uzmanlarımızdan biri olan Dr. Duna hastaların bakışlarından tamamen bitkisel hayatta olmayabilecekleri gibi bir duyguya kapıldı. Benden yardım istediler. Birlikte bir hastanın beyin işlevlerini inceledik ve sürpriz: beyindeki bütün dişli çarklar tıkr tıkr dönüyordu.”

Liu bu küçük şakaya güldü. “Dişli çarklar,ahaha, antik saatlerdeki gibi.”

Prof. Smirn Liu'ya düşünceli düşünceli baktı, sonra öyküsünü sürdürdü.

“Zihinsel etkinliklerin virüsten etkilenmediğini görmek beni biraz umutlandırdı ve bir sabah bahçede dolaşırken kafamda Quantum belirdi. Başlangıçta bunu sanal bir eğlence ortamı olarak tasarlamıştım. Neden bu platformu geliştirip daha gerçekçi bir dünya yaratmayalım dedim. Hemen oturup çalışmaya başla-

dım. Yönetimdekiler bu fikrimi desteklediler ve benim için ne gerekiyorsa sağladılar. Başka da pek yapacak şey yoktu herhalde.

Quantum'un yazılımı ve donanımı geliştikçe karmaşıklığı da artıyordu. Tek başıma bu büyük proje ile başa çıkamayacağımı anladım ve hastalığa yakalanmamış genç bilim insanlarından oluşan bir takım kurmaya karar verdim. İlk takım sekiz kişiden oluşuyordu, sonra projeyi hızlandırmak için giderek büyüdük. En kalabalık olduğumuz zamanlarda doksan dört kişi birden çalışıyorduk. Quantum'u tamamlamak altı aylık bir zamanımızı aldı ama proje üstünde çalışırken bunun giderek önem kazandığını da gördük."

Diego, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü virüs giderek yayılıyordu. Sadece Rimskin'e gidenler değil, Alba'da kalanlar da hastalanmaya başlamıştı. Evet, Quantum bir tedavi değildi belki ama yaşama tutunmak için bir seçenektir."

Polgar başıyla onayladı. "Ah, sevgili İnez, çok alçakgönüllüsün. Quantum bizim için yaşamın ta kendisidir. O olmasa ya çoktan ölmüştük ya da durağanlar koğuşunda, üstünde yattığımız yataktan farkı kalmamış birer nesne düzeyine inmiştik çoktan. Sen bizim kurtarıcımızsın!"

Prof. Smirn sevecenlikle Polgar'ın yüzünü okşadı. "Sizi yitirmeyi göze alamazdım. Biz can yoldaşınız..."

Liu, "Kaç kişi bu virüse yakalandı Prof. Smirn?" diye sordu.

Prof. Smirn, "Virüs, evet, bu lanet virüs Aurora'da yaşayan 1443 kişiden 1324'üne bulaştı," dedi ve anlatmayı sürdürdü. "Quantum'u tasarlarken en çok zorlandı-

ğım konulardan biri buradaki kuralları koymaktı. Kurallar deyince ne anlıyorsunuz?”

Liu, “Kentte uygulanan yasalar mı?” diye sordu.

Volga, “Fizik yasaları da olabilir,” diye fikrini belirtti.

Prof. Smirn, “Bu kadarla bitse kolay,” dedi. “Çok sayıda kural ve yasa var. Fizik yasaları var, biyoloji ve tıp yasaları var, kentin kendine özgü kuralları var, in ve cinlerle ilgili kurallar var, hepsini düşünüp belirlemek gerekiyordu. Quantum’da yaşayan, bu arada *yaşayan* da çok muğlak bir sözcük- burada en geniş anlamıyla kullanıyorum, yaklaşık 6 milyon insanın 1300 kadarı in, yani benim gibi gerçek olup izdüşümü Quantum’da olanlar, geri kalan 5998700 kadarı ise cin, yani tamamen sanal insanlar. Buradaki diğer canlılar, yani hayvanlar ve bitkiler de tamamen sanal. Cinleri Quantum’u doldurmak ve buradaki yaşantımızı daha ilginç kılmak için yarattım. Kuralları koyarken zorlandığımı söylemiştim. En basit çözüm olarak Alba’daki doğa yasalarını ve tüm bildiğimiz gerçek bilimsel verileri Quantum yazılımına yükledim. Eğlence olsun diye doğa yasalarının geçersiz olduğu bölgeler de yarattım aslında ama bu bölgeler çok kısıtlı bir yer kaplıyor.”

Liu, “Evet, o bölgelerden biriyle karşılaştık yakın zamanda,” dedi ve kadın çetesinden kaçarlarken büyük holde onlardan nasıl kurtulduklarını anlattı.

Prof. Smirn küredeki pembe dumanlardan küçük nefesler çekip Liu’nun heyecanla anlattıklarını ilgiyle dinliyordu.

8

Quantum'un gizli yaşamları

Liu çetede ki kadınlardan birinin ateş ettiğinde, yolunu şaşırmış alev ışınının arkadaşını vurduğunu anlat tığında Polgar ve Prof. Smirn kıs kıs güldü. Prof. Smirn “O bölgelerin bu işe yarayabileceğini hiç düşünmemiştim,” dedi.

Volga, “Bize Quantum’un kentsel örgüsünden bahsedebilir misiniz Prof. Smirn?” diye sordu. “Belki çevreyi daha iyi tanırsak kendimizi güvende hissederiz.”

Prof. Smirn içeceğinden bir yudum aldı ve kehribar renkli birkaç boncuğu ağzına atıp çiğnemeye başladı.

“Quantum’la ilgili anlatılabilecek o kadar çok şey var ki, hepsini birkaç saatte özetlemek bile çok zor bir iş. Kafamdaki basit kent planını iki boyutta şöyle göstereyim.” Bir kâğıt ve kalem buldu. Kâğıdın ortasına büyükçe bir çember çizdi. “Burası kent merkezi. Kent merkezi fikri Dünya tarihinde modası geçmiş bir fikir olabilir ama cazip yönleri de yok değil. Her şeyi kent merkezinden başlatmak benim için daha kolay oldu.”

Liu şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Az önce Dünya tarihi mi dediniz? Dünya ile hâlâ neden ilgileniyorsunuz ki? Utena’ya, ya da sizin deyişinizle Alba’ya geleli iki yüz yıl geçmiş. Burası bambaşka bir gezegen.”

Polgar elini kaldırıp havada yarım bir çember çizdi. “İnez, izin verirsen buna ben yanıt vereyim.”

Prof. Smirn sessizce başıyla onayladı.

Polgar iki elini birbirine kenetledi. “Liu, haklısın. Burada zaten Dünya’daki Büyük Çöküş’ten ve ona neden olan bencillik, para hırsı, zayıfların sömürülmesi, ezilmesi, öldürülmesi gibi bizi insan olmaktan utandıran kötülüklerden kaçmak için geldi öncülerimiz. Ne var ki bambaşka bir gezegende de olsak hâlâ Dünya’daki atalarımızın genlerini ve kültürel kalıntılarını taşıyoruz. Ayrıca oradan yanımızda getirdiğimiz bilgi birikimini burada sıfırdan yaratmamız, siz de kabul edersiniz ki birkaç kuşaklık bir sürede olası değildi. O yüzden bilimsel olan ne varsa aldık, kullandık. Kültürel, sanatsal, yasal, inançsal, ahlaksal verileri gerek duyduğumuz zaman karşılaştırma amaçlı kullanmak üzere bir köşede beklettik. Dünya’dan yüzde yüz soyutlanmadık anlayacağınız.”

Liu kaşlarını kaldırıp, “Anlıyorum,” dedi. “Böyle bir durumla karşılaşacağımızı hiç tahmin etmezdim. Peki ama Dünya’daki hataları, çürümeyi, yozlaşmayı burada yeniden yaşamaktan korkmadınız mı? Ben olsam buraya Dünya’dan hiçbir anı getirmezdim.”

Prof. Smirn, “Belki biraz,” diye yanıtladı. “Ama öncülerin ülküleri vardı. Yepyeni bir uygarlık yaratacaktık. Barışçıl, yaratıcı, özgürlükçü. Yeni bir uygarlık yaratmak için Dünya’daki olumsuzlukları, neyin çalışıp neyin çalışmadığını bilmek, tarihte yapılan hatalardan ders almak gerekiyordu. Hedeflediğimiz şeylerin hepsini gerçekleştiremediyse de öncülerin ülkülerini bizler de taşıyoruz. Ama konuyu dağıttık.”

Liu, “Özür dilerim, kent planını anlatıyordunuz. Oradan devam ederseniz sevinirim,” dedi.

Prof. Smirn çizdiği çemberi gösterdi. “Kent merkezinden başlayalım. Burayı kentin üretim, ticaret ve iş merkezi olarak düşünmüştüm. Quantum halkının önemli bir bölümü çalışmak ve üretmek için buraya gelecekti.”

Sonra kare biçimli kâğıdın sağ üst köşesine bir başka çember çizdi ve bunu iki koştur çizgi ile orta çembere bağladı. “Burası tarım, avcılık, gıda, çiçek, madencilik, kuyumculuk gibi işlerin yürütüldüğü bölge olarak başladı.”

Ardından diğer köşelere de birer çember çizip bunları ortadaki büyük çembere bağladı. Tüm kent planına bakıldığında iki boyutlu, CH₄ molekülünü andıran bir biçim ortaya çıkmıştı. Sol üst çemberi göstererek, “Burada bilimsel araştırmalar yapılıyordu,” dedi. “Kütüphaneleri ve okulları buraya yerleştirdim. Şu bölge spor, rekreasyon, sanat, müzik ve oyunlar için ayrılmıştı. Şu sağ alttaki bölge de tarihi canlandırma bölgesi olarak planlanmıştı.”

Diego neşeli bir sesle, “Tarihi canlandırma mı, nedir bu?” diye sordu.

Polgar, “Elimizdeki tarihi bilgilerle geçmişini yeniden yaşatabiliyoruz,” diye yanıtladı bu soruyu. “Alba’da veya Quantum’da yaşanmış olan kendi geçmişimizi yeniden yaşayabiliyor ya da Dünya’nın geçmişinde herhangi bir tarihte dolaşabiliyoruz. Quantum’da değişmeden kalabilen ender şeylerden biri bu. Bu bölgeye sakın bir yaşam arayanlar, dindar insanlar, doğa ile uyumlu topluluklar yerleşti. Kültür sanat etkinlikleri de buraya kaydılar.”

“Bu bölgelerin zaman içinde değiştiğini mi söylüyorsunuz?”

“İnez ve ekibi Quantum’u kuralı 31 yıl geçti. Burada zaman hızlı geçiyor. Quantum gezegeni tek bir büyük kent, çevresindeki ormanlık alan ve onu çevreleyen gölden oluşuyor. Göldeki bazı ufak adalar dışında yaşanacak tek yer bu kent. Ormanlık alanda da yaşayanlar var ama orası hiç tekin bir yer değil. Her türlü vahşi hayvan ve zehirli bitki bulunur orada. Altı milyona yakın insan bir kente doluştuğunda değişim kaçınılmazdır. 31 yılda yüzbinlerce doğum, yüzbinlerce ölüm oldu. Nüfus fazlaca değişmedi. Ama burada yasalar çok zayıf. O yüzden birçok çete türedi.”

Prof. Smirn öfkeleni. “Zayıf olan yasalar değil Polgar! Zayıf olan insanlar ve yasaları uygulama biçimleri. Bu konuda da benim yapabileceğim fazla bir şey yoktu. İnsanları ben programlamıyorum. Ortaklaşa aldığımız bir karar gereği, cinleri de diğer insanlar gibi yarattık. Onların da kişilikleri genlere ve yaşadıkları ortama göre şekilleniyor.”

Polgar gülümsedi. “Kimse seni suçlamadı İnez. Haklısın, Quantum’un kendi kuralları, kendi devinimi var. Burası yaşayan bir kent. Durağan ve ütöpik bir cennet yaratsaydık çoğumuz için burası çekilmez olurdu.”

Rainer, “Yani şeytanlar olmadan melekler anlamsızdır,” dedi.

Volga anlayışla başını salladı. “Ya da cenneti tanımlamak için cehennem de şart.”

Polgar, Prof. Smirn’in çizdiği Quantum haritasını önüne çekti ve ortadaki çemberin üstüne kırmızı kalemle, **Merkez: her türlü bela burada, ama burası**

diğer bölgelere göre daha canlı, daha eğlenceli diye yazdı. “Quantum’un merkezi bugün ticaretin her türünün döndüğü bir yer. Üretim ve çeşitli endüstriler de devam ediyor ama aklınıza gelmeyecek türden çeşit çeşit işler de çevriliyor.”

Sağ üst köşedeki çembere **Zenginler, Pahalı, Bakımlı, Korunaklı** başlıklarını attı. Sol üst köşedeki çembere de **Zevk düşkünleri, her türlü erotik fantezi ve uç nokta deneyimleri burada** diye not düştü. “Parayı yaşamlarının odak noktası haline getirenler Quantum’da para kazanmanın yüz binlerce yolunu geliştirdiler. Bu insanların başarılı olanları Kuzeydoğu Bölgesi’ne yerleşmenin de yolunu bulmuş oluyor. Burada zengin para anaları ve babaları yaşıyor. Kendilerine sonsuz lüks yaşam olanağı sunan yerleşimler kuruyorlar. Her türlü egzotik yiyecek de bu bölgede tüketilir. Balık yumurtasından güneş kuşuna, Quantum ormanlarında avlanan yırtıcı hayvanların etlerinden Alba çöllerinde yaşayan sürüngenlere kadar bir sürü seçenek var.”

Liu, “Güneş kuşu şu Rimskin’deki lezzetli kuş değil miydi?” diye sordu.

Polgar, “Tam üstüne bastın” diyerek güldü. Sonra anlatmaya devam etti. “Kuzeybatı Bölgesi’nde daha önce yaşamadığınız cinsel deneyimler yaşayabilirsiniz. Biz Quantum’da cinselliğin her türüne çok değer veriyoruz. Cinsel deneyimler bir tür sanat olarak algılanır. Bir tür kendini anlatma ve yaratıcılığı vurgulama biçimi. Bizler cinsel deneyimler yoluyla kendimizi keşfetme ve yeniden yaratma olanaklarını araştırırız. Bu bölge Quantum halkının bitmek tükenmek bilmeyen cinsel

hayal gücünü gösterebilmesi için mükemmel bir laboratuvara dönüştü zaman içinde.”

Liu'nun gözleri parladı. “Neler yapıyorsunuz örneğin?”

Polgar Liu'ya farklı bir ilgiyle baktı. “Sizin için sakıncası yoksa anlatırım. Ama sizi rahatsız ettiğinde lütfen bana dur deyin...”

Liu ilgiyle, “Devam edin,” dedi.

“En çok sevilen sanat türlerinden biri erotik tiyatrodur. Önce kendimizi cinsel fantezilerimizin odak noktasına yerleştirdiğimiz bir rüya-oyun yazarız. Bu oyunların ortak noktası rüyalarımızda bizi kışkırtan olayları Quantum gerçekliğine aktarmamızdır. Bu rüya-oyunlar bölgede çalışan deneyimli ekipler tarafından o bölgenin olanaklarına göre kurgulanır. Daha sonra gönüllüler bulunur. Her şey hazır olduğunda sizi çağırırlar. İzleyiciler gösterinin bütün ayrıntılarını evlerindeki yansıtıcılardan izleyebilirler. Ya da isterlerse bölgede bu işler için ayrılmış stadyumlarda canlı olarak da izleyebilirler. Bazen izleyicilerle gönüllüler birbirine karışır, eğer kurgu bunu gerektiriyorsa. Fakat bana sorarsanız evden izlemek daha çok heyecan veriyor. Stadyumda her ayrıntıyı göremiyorsunuz.” Oturduğu yerden başını kaldırıp Liu'ya baktı.

“Geçen hafta genç bir adamın yazdığı rüya-oyunu anlatayım. Çok garipti. Adam buz tutmuş bir gölün ortasında yürürken birden buz tabakası çatlıyor ve o dondurucu suyun içine düşüyor. Sonra bir su kaplanı bu adamı kurtarıyor. Boğulmaktan kurtulan adam gözlerini açtığında üstüne çullanmış bir tüy yumağı yüzünü yalıyor. Sonra birden bunun aslında bir su

kaplanı olmadığını, güçlü kuvvetli, çevik bir kadın olduğunu fark ediyor. Kadın kızağıyla onu göl kıyısındaki kulübesine taşıyor, orada şöminenin yanında çırilçıplak soyuyor ve kürküyle ısıtıyor. Su kaplanı görünümlü kürkünü çıkarıp pembe teni, kusursuz göğüsleri, uzun kaslı bacakları ile adamın yanına uzanıyor. Adam biraz kendine gelince kadının pürüzsüz cildini, göğüslerini okşuyor. Sonra onun güzel poposunu avuçluyor fakat elini kuyruk sokumuna attığında bir şeyin hareket etmesiyle irkiliyor. Kadının bir kuyruğu var. Su kaplanı postu gerçek olmasa da bu kuyruk gerçek. Olaylardan iyice tahrik olan adam kuyruklu kadınla çılgınca sevişiyor. Tam doruk noktasına ulaşmak üzereyken kulübeye gerçek bir su kaplanı giriyor, adama saldırıyor, pençeleri ile adamın göğsünü ve belden aşağısını çizik ve kan içinde bırakıyor. Sonra hayvan kadına saldırıyor. Tam onu ısırıp parçalayacakken adam korları eşelemek için kullanılan sivri uçlu demir parçasını hayvanın kalbine saplayıp onu öldürmeyi başarıyor. Adam, tenindeki çiziklerden kanlar akarken kadınla yeniden sevişmeye başlıyorlar. Ve binlerce izleyicinin meraklı bakışları altında ikisi de kükreyerek doyuma ulaşıyorlar.”

Liu’nun ağzı kulaklarındaydı. “Vay be, bu ne fantezi ama! Sanırım bir takım sembolik göndermeler de barındırıyor bu rüya-oyun.”

Polgar’ın yanında sessizce dinleyen arkadaşı Yeda, “Ben bu anlattığını görmemiştim,” dedi. “Ama bir tanesi vardır ki bunu görmeyen Quantum’lu pek yoktur. Bunu anlatmam gerekiyor.”

Polgar başını hafifçe sallayarak güldü. “Ne anlatacağın tahmin ediyorum.”

Bakır saçlı kadın, anlatacağı rüya-oyuna hazırlanırken saçlarını düzeltti, dudaklarını ıslattı ve göğüslerini giysisinin içinde düzeltti. “Evet, o gün herkes zevkten çılgına dönmüştü. Bundan dört yıl önceydi. Ardena Lex adlı sıradışı bir sanatçı, çok kapsamlı, olağanüstü bir rüya-oyun yazdı. Başta bu proje birçok yapımcıya çok pahalı ve riskli göründü. Ama genç ve girişimci bir yapımcı bu riski göze aldı.”

Polgar, “Çok da zengin oldu,” diye ekledi ve bir kahkaha patlattı.

Yeda, “Hem de nasıl, birkaç yıl hiçbir iş yapmasa da krallar gibi yaşayabilecek kadar para yaptı.”

Ses Diego’nun bacakları arasına yerleşmiş, başını onun göğsüne koymuştu. Diego Ses’in çıplak omuzlarına masaj yapıyordu. İkisi de gözlerini kapatmış, Yeda’nın gizemli, erotizm yüklü sesini dinliyorlardı.

“Ardena’nın yazdığı rüya-oyun yapımcı Sudho Brao’nun üç aya varan hazırlıklarından sonra sahneye kondu ve özetle şöyle gelişti: Bir ordu düşünün. Yaklaşık beş yüz kişiden oluşuyor ve hepsi kadın. Bunlar uzun zamandır eline erkek eli değmemiş, sevişmeye susamış kadınlar. Bir tür cinsel diyete girmişler. Kadınların üzerinde mor deriden savaş giysileri var, giysiler bedenlerinin sadece küçük bir kısmını kapatıyor. Yüzlerine, bacaklarına, biri çıplak olan göğüslerine değişik savaş ve bereket simgeleri çizilmiş. Şimdi de iki yüz kadar erkekten oluşan bir başka ordu düşünün. Erkekler de ilkel giysiler içinde; bacakları, kolları ve yüzleri sarı-turuncu boylarla bezenmiş. Kadınlar

altı bacaklı koşucu hayvanlara binmişler. Ellerinde ağlar ve metalden yapılmış birer aygıt var. Erkeklerde hiç bir silah yok. Tek umutları bir yerlere sığıp ortalık yatışana dek saklanmak.

Bu insanların hepsi de gönüllü. Savaşçılar kenti çevreleyen ara-ormanda buluşuyorlar. Yapımcılar oyunu başlatıyor. Erkekler kaçıyor, savaşçı kadınlar hızla saldırıyor. Erkeklerin hiçbiri kaçmayı ya da gizlenmeyi başaramıyor. Kadınlar savaş çığlıkları atarak ağlarla yakaladıkları erkeklere ellerindeki kamçılarla vuruyorlar. Kamçılarının ucunda uyarıcı ilaç yüklü kılcal dikenler var, deriye dokunduklarında bu ilaç kana geçiyor. Kadınlardan biri yakalanan adamı tutarken diğeri onu soyuyor ve ilacın etkisiyle birleşmeye ölümüne hazır olan adamla sevişiyor. Direnmek boşuna. Anlayacağınız adamlar topluca tecavüze uğruyorlar. Sonra da bir haftalığına kadınların kölesi oluyorlar. Kadınlar onlardan diledikleri gibi yararlanıyor. Daha sonra bu oyunda yer alan gönüllü erkeklerin anlattığına göre çoğu bu işten değişik bir zevk almış ama acı çeken, onuru kırılan erkek sayısı da bir hayli kabarık-mış.”

Rainer uzun süredir ilk kez konuştu. “Bu anlatılanlar doğrusu iştahımı kabarttı. Ben de yakında sahnelenecek olan bir rüya-oyunda gönüllü olabilir miyim Polgar?”

Polgar, “Olur, tabi olur ama önce biraz çevreyi tanımanızda yarar var,” dedi.

“Nerede kalmıştık? Son olarak Kuzeybatı Bölgesi’ni anlatmıştım. Gelelim Güneybatı Bölgesi’ne. Bu bölge zenginler bölgesinin tam zıt yönüne düşüyor. Sadece

yön olarak değil, yaşam biçimi olarak da zenginler bölgesine zıt bir yer. Burada yoksullar, amaçsız, bakımsız, hastalıklı ve sefil insanlar yaşar. Evler berbat durumdadır. Bir sürü asalak insan ve hayvan bu bölgeye doluşmuştur. Bu taraflara hiç gitmeseniz iyi olur.”

Prof. Smirn, “Neden öyle diyorsun Polgar?” diye çıkıştı. “Bırak, bir kent nasıl çürür görsünler. Başlangıçta ne güzel kurmuştuk o bölgeyi, müzik çalan topluluklar vardı, spor karşılaşmaları, festivaller, eğlenceli yarışmalar düzenlenirdi, genç insanların buluştuğu, birlikte sanat etkinliklerine katıldıkları bir yerdi burası.”

Polgar gülümsedi. “İnez, Quantum’u çocuğu gibi sever. Ben yine de güneybatıya gitmenizi önermem. Görmek isterseniz yansıtıcılardan da izleyebilirsiniz oraları.”

Kırmızı kalemle bu kez sağ alt köşedeki çembere **Sakin hayat, dindarlar, doğayla uyumlu insanlar, sanat, kültür, tarihi canlandırma** sözcüklerini yazdı. “İnez’in az önce bahsettiği kültür-sanat etkinlikleri güneydoğu bölgesine kaydı. Yani kolonimiz Gündoğumu-1’in olduğu, bulunduğumuz bölgeye. Nedeni de bu bölgenin daha sakin olması. Burada yoğunluklu olarak sakin bir hayat arayan, barışçıl, doğasever, sanatsever insanlar yaşıyor. Çılgın, tehlikeli, belirsizliklerin olduğu yerlerden hoşlanmayan dindar insanlar da burayı yeğliyor. Bunlardan bazıları toplumdan kendini yalıtmış küçük topluluklar halinde yaşarlar. Kendilerine özgü kuralları, ayinleri, inançları vardır. Ara sıra toplum içine çıkıp topluluklarına yeni üyeler

bulmaya çalışırlar. Ne onlar başkalarına karışır ne de başkaları onlara. “Burada tarihi canlandırma bölgesi var, ilk günkü gibi çok insan çeken bir yer. Quantum’un en popüler uğraklarından biri burasıdır.”

Sirena, “Ben erotik rüya-oyunlardan çok bu bölgeyi merak ettim. Tarihe her zaman ilgim olmuştur,” dedi.

Polgar, “O zaman buraya mutlaka gitmelisin,” diye yanıtladı Sirena’yı. “Kendi geçmişinle ilgili bir şeyler bile bulabilirsin belki.”

Sirena elini göğsüne bastırıp içini çekti. “Kesin gideceğim...”

Prof. Smirn bir uyarı hareketi olarak parmağını alnının ortasına bastırdı. “Nereye giderseniz gidin, her an tetikte olmalısınız. Bütün bölgelerde çeteler var. Bunların hepsi de başına buyruk, acımasız çeteler. Çete üyeleri, reislerinin gözüne girmek için her türlü çılgınlığı, barbarlığı yapabilirler. Onlardan kendinizi sakının.”

9

**Ses'in günlüğünden
Quantum'da 3. günümüz**

Polgar ve Prof. Smirn bize basit bir şema üzerinden Quantum'un farklı bölgelerinde yaşayan insanları ve buralarda olan biteni anlattı. Bu tek kentlik gezegen çok acayip bir yer. Tek bir insan beyninin ürünü ama altı milyon insan beynine hükmediyor. Çocukluğumda birçok sanal gerçeklik oyunu oynamış, birçok sanal gerçeklik ortamında eğitim almıştım ama bu çok farklı bir deneyim. Şu anda bir günlük yazıyorum ama buradan Aurora'ya döndüğümde bu günlüğe ne olacak bilmiyorum. Gerçekten, bunu Prof. Smirn'e sormam gerek. N'apalım, gerekirse yeniden yazarım, hepsini aklımda tutabilirim. Polgar ve Prof. Smirn'in anlattığı tarihi canlandırma bölgesini duyan bizim Sirena tutturdu çocuk gibi oraya gidelim diye. Ne desek anlatamadık. Daha buraları bilmiyoruz dedik, biraz çevreye uyum sağlayalım dedik, dinletemedik. Sirena, siz gitmezseniz ben tek başıma da giderim diye gözdağı verince, en azından birkaç kişi olalım, tehlikeli bir durum olursa birlikte daha güçlü oluruz diye konuştuk aramızda. Ben, Diego ve Volga, Sirena'ya eşlik etmeye karar verdik. Polgar kolonide yaşayan Margo adlı genç bir adamı rehber olarak yanımıza verdi.

Prof. Smirn, Polgar ve arkadaşları Güneydoğu Bölgesi'nde yaşadıkları yerleşime Gündoğumu-1 adını vermişler. Burası Quantum'un ilk yerleşimlerinden biriymiş. Güneydoğu Bölgesi Quantum'un en güvenli yerlerinden biri. Bu bölgede yerleşik çete yok ama ara sıra haraç almak ya da sadece problem çıkarmak için buralara geldikleri oluyormuş. Her grupta az ya da çok silah var, yerleşkeler çetelerden kendini korumak için kendi yöntemlerini geliştirmişler. Tarihi canlandırma bölgesi, kısaca *Tarih Ağı* diyorlar buraya, Gündoğumu-1'den 35 km uzakta bir yer. Buraya Polgar'dan ödünç aldığımız *uçurtma* ile birkaç dakikada ulaştık. Uçurtma dedikleri araç sessizce uçan, ince gövdeli küçük bir uçak türü. Odaklanmış güneş enerjisi ile çalışıyor.

Tarih Ağı saydam kubbelerden oluşan çok büyük bir yapı. Aynı anda içinde bin iki yüz kişi barındırabiliyormuş ama o kadar çok kubbesi yok, bir kubbe altında ortalama beş kişi olursa, bu sayıya ulaşılmıyormuş. Kubbelerin saydam çeperlerinden damara benzeyen borular geçiyordu. Ağ dedikleri buydu herhalde. Bunlar elektromanyetik bir kafes oluşturmuyormuş. Çevredeki tüm kubbeler dolu görünüyordu. Margo girişteki panoyu göstererek buradaki bilgileri nasıl yorumlamamız gerektiğini anlattı. Panoda yanıp sönen turuncu bir sinyal varsa dolu, sürekli yanan mavi bir sinyal varsa boş anlamına geliyor. Öncelikle boş bir kubbealtı bulmak gerekiyor. Az sayıda boş yer kalmıştı. Herkes neden bu kadar tarihe meraklı bilemedim. Kim bilir, belki de burada eğlenceli bir şeyler yaşanıyor diye düşünmüştüm başta, haklı çıktım. Pa-

nodaki şemadan gördüğümüz boş kubbelerden birine ulaşmak için dolu kubbelerin arasındaki koridorlardan dolana dolana geçtik ve sonunda boş kubbeyi bulduk. Kubbeye girdik ve merakla etrafımıza baktık. Kubbenin çapı yaklaşık yirmi metre kadar, yüksekliği ise sadece altı metre kadardı. Margo burada bulunduğumuz sürece güvenlikte olduğumuzu, kimsenin biz izin vermeden içeriye giremeyeceğini söyledi. Elektronik güvenlik duvarını nasıl açıp kapatacağımızı gösterdi. Sonra tarihi canlandırmanın nasıl çalıştığını tüm ayrıntılarıyla anlattı. Birlikte küçük bir deneme yaptık ve Quantum'un birinci gününe, kent merkezine gittik. Her yer ıslık ısıldı, parlak bir güneş vardı, insanlar mutlu mutlu gülümseyerek yanımızdan geçiyorlar, selam veriyorlardı. Herkes ilk günün heyecanını yaşıyordu, umut doluydu. Sevgililer el ele yürüyor ve bu güvenli, bakımlı, neşe dolu ortamın keyfini çıkarıyordu. Çocuklar evcil hayvanlarını parkta gezdiriyordu. Prof. Smirn ve ekibiyle karşılaştık. Biz Prof. Smirn'i tanımadık çünkü çok gençti. Ama Margo tanıdı. Yavaş yavaş dolaşıyorlar, çevrelerindeki inleri, cimleri, bahçeleri, binaları, yürüyüş yollarını ve küçük dükkânları inceliyorlardı. Eserleriyle gurur duydukları yüzlerinden belliydi. Margo onlara seslenip merhaba dedi ama onu tanımadılar, yine de nazikçe selamladılar. Margo kendisini tanınamalarının doğal olduğunu çünkü Prof. Smirn ve arkadaşlarıyla daha sonraki bir tarihte tanıştıklarını söyledi. Merkezden ayrılmadan gezindik, dükkânlara girdik ve ilginç yiyeceklerden içeceklerden tattık. *Quantum Tanıtım Merkezi* yazan bir yer vardı oraya girdik. İçeride kimse yoktu, büyük

ışıklı ekranlarda ve hologramlarda Quantum kenti ve çevresini tanıtan resimler vardı. İlgilendiğin yere dokununca orası ile ilgili bilgiyi dinlenebiliyordun. Margo bu bilgilerin artık anlamsız kaldığını söyledi. Yakınlardaki bir parka gittik. Burada yerde ve ağaçlarda yetişen meyvelerden taze taze toplanıp yenebiliyordu. Margo bize bu meyvelerin özelliklerini anlattı, birkaç farklı renkteki meyvenin tadına baktık. Özellikle mor renkli elma büyüklüğündeki meyve hepimizin çok hoşuna gitti çünkü çevre sıcaklığında olmasına rağmen inanılmaz serinletici bir etkisi vardı, buz gibiydi. Biraz daha gezindikten sonra deneme turumuz tamamlandı ve geri döndük. Margo sistemi anladığımızdan emin olmak için bize bazı sorular sordu, biz doğru yanıtlayınca onsuz devam edebileceğimizi söyleyip yanımızdan ayrıldı.

Sirena çocukluğunu merak ettiğini, o yıllara dönmek istediğini söyledi bize. Biz tamam dedik. Sirena yüksek sesle, “Dünya, Sicilya Adası, Palermo, 2554 yılı,” dedi. Birkaç saniye sonra kubbemizin saydam çeperleri bulutlandı. Kendimizi Ortaçağ binalarının arasındaki daracık sokaklarda bulduk. Volga, “Programda hata oldu herhalde, Ortaçağa mı geldik ne,” dedi. Sirena güldü. “Sanmıyorum Volga, Palermo yüzyıllarca eski yapılarını korumayı başaran az sayıdaki kentten birisidir. İnsanların giyimlerine baksana, bu Ortaçağ olamaz,” dedi. Gerçekten de etrafımızdan gelip geçen Palermo halkı 26. yüzyıla uygun tarzda giyinmişti. Diego, “Biraz eski moda giyinmişler ama Ortaçağ olmadıkları kesin,” dedi bana göz kırparak. Sirena, “Tabi, size biraz eski moda gelebilir, sonuçta anne-

babamızın gençlik dönemleriydi," dedi. Karşıdan gelen iki adam parlak siyah pantolon ve bol, kısa kollu, püsküllü tişörtler giymişlerdi. Tişörtler adamların kıllı göğüslerini gösteren delikli, ince, parlak bir kumaştan yapılmıştı. Önümüzde yeşil şapkalı bir kadın yürüyordu. Yaklaştığımızda şapkanın çınar yapraklarından örülmüş olduğunu fark ettik. Kadının vücudunu sıkıca saran bembeyaz elbisesindeki gözenekler ara sıra nefes alırcasına açılıyor, kadının esmer teni hafifçe görünüyor, sonra gözenekler tekrar kapanıyordu. Kadının iki elinde de kâğıttan sağlam görünümlü torbalar vardı. Torbalar pazardan alındığı anlaşılan sebze, meyve ve peynirle doluydu. Arkamızdan gelip bizi geçen bir grup çocuk başlarını çevirip bize baktılar. Bir tanesi bize İtalyanca birşey sordu, Çevirici göz-lüklerimizi takmıştı, konuşulanları kolaylıkla anlı-yorduk. Sirena da kendisinin buralı olduğunu ama arkadaşlarının başka yerlerden geldiğini anlattı. Soru-yu soran çilli kızıl saçlı kız, "Yabancı olduğunuz belli zaten, üstelik sen de hiç Sicilyalı gibi değilsin," dedi, yanıt beklemeden koşup arkadaşlarına yetişti.

Şık bir restoranın önündeki yüksek bir sehpa da duran tepside minik kadehler vardı. Orada bekleyen garson bizi görünce "Şarabın tadına..." dedi. Diego, "Neden olmasın, bakmak isteriz," dedi. Sirena garsona şarabı denemek istediğimizi söyledi. Adam minik kadehlere pembe renkli şaraptan koydu. Kadehi ışığa doğru kaldırdığımda içinde yüzlerce minicik metal renkli küre-cik olduğunu gördüm. Şarabın tadı güzeldi, hafif tatlı, biraz kekik kokulu, ağızda eriyen bir şeyler olduğu hissi bırakan bir dokusu vardı. Garson bizi restorana

davet etti ama Sirena acelemiz olduğunu söyledi. Kilit taşı döşeli dar sokaklarda yürümeye devam ettik. Sirena bu kentte doğmuş, beş yaşına geldiğinde ailesiyle Floransa'ya taşınmış. Hemen hemen tüm Kuzey Yarıküre'deki kentler gibi Floransa da doğal felaketler ve savaşla yıkılmış ve tanınmaz duruma gelmişti. Orada bulunan binlerce sanat eseri ve kültürel miras yanmış, yağmalanmış, çamurlu sel sularına karışmıştı. Sirena'nın annesi ve babası sanat tarihçisi ve restorasyon uzmanlarıymış. Floransa tepelerine kurulan yeni kente yerleşmişler ve yıllarca Arno nehrinin kıyısındaki kazılarda görev almışlar, Rönesans'ın değerli eserlerinden bazılarını kurtarmaya çalışmışlar.

Sirena 16 yaşında Dünya'nın yeni bilim merkezi olan Yeni Zelanda'daki Wellington kentinde uzay bilimleri eğitimi almaya gitmiş. Uzay Bilimleri Akademisi'nde Tiare adında genç, yakışıklı bir adamla tanışmış. Tiare ve Sirena birbirini çok sevmiş. Birkaç yıl birlikte yaşamışlar. Sonra Sirena Tiare'den hamile kalmış. Tiare onun doğurmasını istememiş, "Henüz baba olmaya hazır değilim" demiş. Sirena çocuğu doğurmakta ısrar edince Tiera pılsını pırtını toplayıp evden ve Sirena'nın hayatından çekip gitmiş. Sirena çocuğu doğurduktan sonra bir yıl kadar hem ona bakıp hem de okuluna devam etmeye çalışmış ama çok zor gelmiş bu tempo ona. Ailesi ve çevresindekiler de bebekle ilgilenecek kadar sağlıklı değillermiş. Bu yüzden oğlunu evlatlık vermeye karar vermiş ve aracı bir kurum yardımıyla onu dürüst ve dindar bir aileye vermiş.

Sirena geçmişiyle yüzleşmek istiyordu. Sanırım bu yüzden tarihi canlandırma düşüncesi ona fazlasıyla

çekici gelmişti. Böylelikle Dünya'daki ikinci durağımız Wellington oldu.

Kuzey Yarıküre'de savaşlar patlak verdiğinde Avust-ralya, Yeni Zelanda ve Güney Pasifik adalarının ku-zeyle bağlantısı kopmuştu. Savaştan kaçan bazı gemi-ler Avustralya'ya ve Yeni Zelanda'ya varmayı başardı ama buraya da panik ve iç savaşları getirdi. Dünya'nın geri kalan büyük kara parçaları gibi buralarda da çok büyük felaketler yaşandı, kentler tamamen yok oldu. Çok sonraları Yeni Zelanda'ya gelenler Polinezya ada-larındaki gençlerden öğrendikleri sayesinde doğa ile barışık yeni bir dünya kültürü yarattılar. Wellington bu hareketliliğin tam ortasıydı. Birçok kültür ku-rumu ve bilimsel araştırma merkezi burada yapılandı. Tarih ağı bizi Wellington'un en canlı yeri olan Te Aro'ya getirmişti. Sirena'ya Wellington'da ne yapaca-ğımızı sordum. "Buradan uzay bilimleri okuduğum üniversiteye gidelim," dedi. "Yürüyecek miyiz?" diye sordum. "Pek o kadar yakın değil," dedi. Elindeki çan-taya baktı, "Aa burada para varmış, ne güzel her şey düşünölmüş," dedi çantadaki kâğıt paraları göstere-rek. Karşımızdaki parkın önünde bir durak vardı, orada birkaç dakika bekledik. Birkaç metre üstümüz-de saydam bir boru vardı. Borunun içinden sağ taraf-tan büyük bir karaltı geçtiğini görür gibi oldum, sonra tam üstümüzde bir ses duyuldu. Borunun altından bir kapak açıldı. Aşağıya doğru bir platform indi. Sirena bir iki adım atıp platforma çıktı ve bize de gelmemiz için eliyle işaret etti. Biz ve diğer yolcular binince platform hızla yukarı çekildi ve kendimizi *mermi* de-nilen taşıtın içinde bulduk. Yerimize oturur oturmaz

tabancadan atılan mermi gibi yerimizden fırladık. Saydam borudan Wellington'un farklı semtlerinden kısa sürede geçtiğimizi görebiliyorduk. Tek tek insanları, evleri, iş yerlerini, parkları görme olanağı yoktu ama yine de ormanlık bir bölgeden mi, bir göl kenarından mı, tuğla-cam-güneş paneli karışımı konutların yakınından mı geçtiğimizi anlayabiliyorduk. Birkaç durak sonra Uzay Bilimleri Akademisi'ne varmıştık. Burası birkaç dönümlük bir alan içinde kendi çağı için oldukça sıradışı çizgilere sahip binalardan ve yemyeşil çimenlik alanlardan oluşan bir yerleşkeydi. Öğrenciler çimenlere uzanmış yarı çıplak güneşleniyorlardı. Bir sürü genç insanın bulunduğu *wāhi kai* yazılı bir tür kantine gittik. Kızlar, erkekler sohbet edip kahve ya da bitkisel çaylar içiyor, bazıları elektronik kitap okuyor, bazıları da ders çalışıyordu. "Hangi yıla gelmiştik?" diye sordum, Sirena "2575, yani ben Wellington'dan ayrıldıktan bir yıl sonra," dedi. Sirena yanımdan uzaklaşıp çimenlere oturmuş bir grubun yanına gitti. Sarı sakallı şortlu genç bir adama bir şeyler sordu. Adam eliyle gözüne siper yaparak Sirena'ya baktı ve ona yanıt verdi. Sonra arkadaşlarına bir şeyler sorup Sirena'ya yeniden bir şeyler söyledi ve karşıdaki binalardan birini gösterdi. Sirena yanımıza döndü ve "Tiare'nin karşı binadaki laboratuvarlardan birinde olabileceğini söylediler," dedi. Volga Sirena'ya "Bir tür hesaplaşma peşinde misin?" diye sordu. Sirena, "Bir tür yüzleşme demek daha doğru olur," dedi. Hep birlikte karşıdaki ön kısmı kesilmiş bir çanağa benzeyen süt beyazı camla kaplı araştırma binasına gittik. Kapıda kimse yoktu, kapılar kapalıydı ve biyo-

algılayıcılar bizi taradıktan sonra da kapılar açılmadı. Yapay bir ses “Ziyaretçi misiniz?” diye sordu. Sirena durumumuzu açıkladı ve Tiare’yi görmeye geldiğimizi söyledi. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve altında şort, üstünde bembeyaz bir önlükle Tiare olduğunu tahmin ettiğim esmer, kısa sakallı, pırıltılı zeki gözleri olan bir adam çıkageldi. Sirena’yı gördüğüne çok şaşırmıştı. Sarıldılar ve bir süre öyle durdular. Sirena bizi Birleşik Uzay Kurumu’ndan yakın arkadaşları olarak tanıştırdı, sonra Tiare ile özel olarak konuşmak için bizden yarım saatliğine izin istedi. Biz de ortalıkta dolanıp temiz havanın, ılık güneşin, çim kokusunun keyfini çıkardık. Cebimizde bulduğumuz parayla kantinde bir şeyler atıştırdık, dondurma yedik. Yarım saat bekledik ama Sirena dönmedi. Kantindeki görevlilere burada görülecek ilginç bir şey olup olmadığını sorduk. Genç görevlilerden biri oval kesitli bir binayı gösterip oranın kültürel etkinlikler binası olduğunu söyledi. Aynı zamanda içinde bir müze varmış. Ne müzesi olduğunu sormadan müşterilerden biriyle ilgilenmek için yanımızdan ayrıldı.

Kültürel etkinlikler binası ortasından çapraz kesilmiş, eski gemi bacalarını andıran, kırmızı bir yapıydı. Farklı açılardan bakıldığında kırmızının farklı tonlarına çalıyordu rengi, renkli böceklerde olduğu gibi metalik bir görünümü vardı. Büyük tüp biçimli bir kapıdan içeri girdik. Oldukça büyük bir binaydı bu. İçindeki katlar spiral biçiminde dizilmişti. Her katın ne amaçla kullanıldığını gösteren dijital bir bilgilendirme panosu vardı. Müze üçüncü kattaydı. Bu müzenin farklı bir yönü vardı. Diğer binlerce örneğinde olduğunun ak-

sine geçmişle ilgili değil, gelecekle ilgiliydi. İlk salonda bilim kurgu yazar ve senaristlerin eserlerinden örnekler verilmişti. Volga aslında bunun da geçmişle ilgili olduğunu söyledi, haklıydı da. Verne, Asimov, Clarke, Le Guin, Pohl, Heinlein, Lem, Zamyatin, Jalili, Mitra, Matsushita gibi yazarlar, Crowe, Soderbergh, Kubrick, Lynch, Scott, Roddenberry, Perikızı, Ribeiro, Kwan gibi yönetmen ve senaristler sonuçta çoktan aramızdan ayrılmıştı. Fakat yine de bazılarının öngördüğü olaylar bugün bile gelecekle ilgili bence. Salonun bir kenarında koltuk büyüklüğünde sırtı yerde, sayfaları açık bir kitap vardı. Diego sayfaları çevirmek için elini uzattı. Eliyle sayfayı çevirmeye çalışınca sayfa kendiliğinden hışırdayarak çevrildi. Diego şaşkınlıkla elini geri çekti. Sonra gülümseyip kafasını salladı ve “Hologrammış,” dedi. İki yeni sayfa ortaya çıkmıştı. Büyük Çöküş öncesi ünlenmiş bilim kurgu eserleri, filmleri, tiyatroları, sanal gösterileri, gelecekle ilgili tasarımlar, teknolojik, ekonomik, politik öngörüler ve bütün bu eserlerin ya da bilimsel çalışmaların sahipleri ile ilgili bilgiler okunabiliyordu. İstenirse herhangi bir paragrafa dokunulup onunla ilgili bilgilere, yine orada çıkan bilgilerin ayrıntılarına inilebiliyor, bu sorgulama, dipsiz bir kuyu gibi indikçe inilen, derin, insanın başladığı noktayı yitirdiği sonsuz, bir noktadan sonra da anlamsız bir yolculuğa dönüşüyordu. Ben de elimi bu sayfalarda gezdirdim. Sonra merak edip dev kitabın açık yarısını iki elimle kucaklayıp sağa devirdim ve kitabı kapattım. Kitabın kapağında, “Gelecekten İzdüşümler” yazıyordu.

Salonun ortasında bir deneyimleme istasyonu bulunuyordu. İçine girip oturdum, bir iki tuşu kurcaladım. Ekrandaki menüden rasgele bir sözcüğe dokundum, sonra bir başkasına. Bulunduğum kabinin üstü kapandı, karanlık oldu, sonra kendimi bir uzay aracı içinde yüksek hızda uçarken buldum. Benzetimi durdurup istasyondan çıktım. “Çok basit bir aygıtmış, bizim okulumuzda bunlardan çok daha üstün deneyimleme istasyonları vardı,” dedim. Volga “Müzenin belki o kadar büyük bütçesi yoktur,” dedi. Fakat bir sonraki salona geçtiğimizde müzenin bütçe ile ilgili herhangi bir sorunu olmadığını anladık. Bu salonda birbirine bitişik yedi tane altıgen platform vardı. Platformların dizilişi bal peteğini andırıyordu. Salon biraz karartılmış, platformlar ise alttan aydınlatılmıştı. Hepimiz birer platforma çıktık. Tabanları sanki suyla kaplıymış gibi görünüyordu. Üstten bize yönelen bir ses hangi yıla gitmek istediğimizi sordu. Ben 100 yıl sonrasını söyledim. Üstteki ses benim 100 yıl daha yaşayamayacağımı, en fazla 72 yıl daha yaşayabileceğimi ve tarihi en fazla 72 yıl sonrasına verebileceğimi söyledi. Hayal kırıklığıyla yukarıya bakıp 50 yıl sonrasına gitmek istediğimi söyledim. Tam karşıma yerleştirilmiş aynada yüzümün değiştiğini gördüm. Gördüğüm şey moralimi daha da bozdu. Gözlerimin altında torbalar vardı, dişlerimin eti çekilmişti. Saçlarım incelmış, bembeyaz olmuştu. Göğüslerim sarkmış, bacaklarım incecik kalmış, kollarımda lekeler, bacaklarımda varisler belirmişti. Bir tek gözlerim eski parlaklığını yitirmemişti. “Bana ne oldu böyle?” diye sormak gafletinde bulundum. Akıl küpü benim 50 yıl sonraki

sağlık, ekonomik, iş ve romantik ilişki durumumla ilgili istatistiksel öngörüler yapmaya başladı. “Bunlar pek ilgimi çekmiyor,” dedim. Akıl küpü ne görmek istediğimi sordu, “Çocuklarım olsaydı nasıl olurlardı acaba?” diye sordum. “Babası kim?” diye sordu. “Diego Silva, doğum tarihi 23 Ekim 2548,” dedim. Karşımda biri kız biri erkek 8 yaşlarında iki çocuk belirdi. Çok sevimliydi ikisi de, kızım bana meraklı meraklı bir şeyler soruyor, oğlum da heyecanlı heyecanlı bugün arkadaşlarıyla yaptıkları yaramazlıkları anlatıyordu. Kızım Diego’nun ince uzun bir kopyasıydı adeta, onun gibi koyu tenli, açık kahverengi gözlüydü, bembeyaz dişleri vardı ama köpek dişleri biraz çarpıktı. Oğlum daha çok bana benziyordu. Gözleri benim gibi yeşil değil maviydi. Göz rengini nereden aldı acaba diye düşündüm. Benden biraz daha açık tenli, koyu kahve saçları olan sağlıklı bir çocuktü. İçim bir hoş oldu, acaba gerçekten böyle çocuklarım olur mu bir gün diye düşündüm. Diego da yanımda durmuş, beni ve çocuklarımızı izliyordu, yüzünde keyifli, hatta salakça denebilecek bir gülümseme yayılmış, öylece çocuklara bakıyordu.

Volga da benim yaptığımı yaptı, “Bu çok ilginçmiş,” dedi. Geçmişinde birlikte olduğu birkaç erkeğin adını ve doğum tarihini verdi, onlardan doğacak çocuklarına baktı. İkinci erkek arkadaşından olacak çocuklarının ikisi de çok solgun yüzlü, ayakta durmakta zorlanan çocuklardı. Erkek arkadaşının kalıtsal anemisi varmış, bu da çocuklara geçmiş. “İyi ki ondan çocuk yapmamışım,” dedi. Öteki olası çocukları sağlıklı gü-

zel çocuklardı. Onlara çok sevindi, hatta bazıları için anında isimler uydurdu.

Müzede daha görececek çok şey vardı ama Sirena bizi buldu, Tiare ile yeterince konuşup hasret gidermişler. Tiare Sirena'ya ondan ayrıldıktan sonraki yaşantısını, onu ve çocuğunu terk etmenin kendisinde yarattığı büyük boşluğu anlatmış. "Keşke daha cesur olsaydım, gençtim ve çok bencilce davrandım" demiş. Sirena'dan sonra birçok sevgilisi olmuş ve mesleğinde de hızla ilerlemiş, başarılı olmuş. Ama Sirena'yı hiç unutamadığını, ismini bile bilmediği çocuğunu hep merak ettiğini anlatmış. Sirena da kendi yaşadığı zorlukları ve dayanacak gücü kalmadığında Ardoni'yi evlatlık vermek zorunda kaldığından dolayı suçluluk duyduğunu anlatmış ve bu sırada gözyaşlarını tutamamış.

Diego bundan sonra nereye gideceğimizi sordu, ben "Bilmiyorum ama ben artık yoruldu, tarihte ileri geri gidip durduk, kafam almıyor artık," dedim. Sirena "Tamam, o zaman eve dönelim," dedi. Volga, "Hangi eve?" diye sorunca Sirena muziplik olsun diye, "Canlandırma: eve dönelim," dedi. Kendimizi yolculuğa başladığımız kubbenin altında bulduk. Sirena, "Düşündüğümde daha zekiymiş," dedi ve güldü.

Sirena'ya "Kafamı kurcalayan bir soru var," dedim. "Neymiş?" diye sordu. "Tiare ile bugün Uzay Bilimleri Akademisi'nde yaşadıklarınız gerçek mi yoksa sanal mıydı?" diye sordum. Sirena parmağını çenesine dayayıp biraz düşündü. "Biraz kafanız karıştı, değil mi?" diye bir soruyla yanıt verdi. Gerçekten daha önce Wellington'a bir gittiğinde Tiare'ye uğradığını ve buna benzer şeyler yaşadığını söyledi. "Bunu yeniden ya-

şamak kafamdaki bazı soru işaretlerini silip atmama yardımcı oldu, sanırım artık Tiare'nin beni izleyen hayaletinden tamamen arındım," dedi.

Tarih ağı'ndan çıktığımızda Margo'yu gördük. Bizi ne kadar beklediğini sorduk. "Hepsi hepsi on dakika," dedi. Zamanın ne kadar göreceli bir boyut olduğunu bir kez daha kavradık. Kafamı kurcalayan bir başka konu da nasıl olup da Tarih Ağı'nın tek tek Tiare ya da bizim gibi sıradan kişilerin geçmişini bu kadar ayrıntılı olarak bilebildiği idi. Margo, "Çok basit, bu bilgiler zaten sizde var, Tarih Ağı da bunları beyninizin yaydığı elektromanyetik dalgalardan okuyor ve kişilerin karakterlerinden, yaşanmış olaylar, duygular, konuşulanlar ve karşılıklı etkileşimlerden kimin hangi durumda nasıl davranacağını öğreniyor ve öngörebiliyor," dedi. "Ben de tam bunu tahmin etmiştim işte" diyerek konuyu kapattım.

10

Rainer'in Notlarından

Sıradışı bir gün. “Bunu mutlaka yazmalıyım,” dedim kendi kendime. Polgar, Liu ve bana, “Erotik tiyatroya katılmak isterseniz her şeyi ayarlarım” demişti. O gün fazla yapacak bir şey yoktu. Sirena, Ses ve Diego Tarihi Canlandırma Bölgesi’ne gitmişti. Liu Polgar’ın bize verdiği sözü hatırlattı. Polgar “Tamam,” dedi ve koloniden erotik oyunlara meraklı olduğunu bildiği iki kadından bize eşlik etmelerini istedi. Essi ve Laima. Essi uzun boylu, ince, narin ve çok zayıf bir kadın. Kapkara pürüzsüz bir cildi var. Saçları kısa ve bakır rengi. Konuşurken gülümsüyormuş gibi görünüyor, hatta biraz alaycı bir bakışı var. Laima da uzun boylu ama oldukça iri bir kadın. İlk başta bana pek çekici gelmemiştir. Kadınsı olmasına kadınsı ama kollarına bacaklarına yapışık metalimsi böcekler pek de iç açıcı durmuyor. Aslında sarışınmış ama saçlarını siyaha boyatmış. O gün dudakları, gözleri, yanakları, tırnakları cırlak kırmızıya boyanmıştı. Biraz aksayarak yürüyor, bir tek bu özelliği o gün dikkatimi çekmiş, bana seksi gelmişti.

Bizim gittiğimizi görünce Volga da gelmek istedi. O da hazırlanıp bize yetişti. Hepimizin sığabileceği küçük bir hava aracına bindik. Polgar otopilot seçeneğini devreden çıkarıp aracı kendisinin uçuracağını söyledi. Yaklaşık 500 metre yüksekliğe çıktık. Quantum

kent merkezinin değişik öbekleri buradan rahatlıkla görülebiliyordu. Yer araçları yukarıdan sürekli hareket eden küçük noktalar gibi görünüyordu. Hava araçları suyun içinde hızla yüzen balıklara benziyordu. Yanımızdan dört kanatlı ince uzun kuşlar süzülerek geçti. Polgar hava aracına çılgın taklalar attırarak inişe geçti; keyfi yerinde görünüyordu. Denizkestanesine benzer büyük bir yapının tepesindeki boşluktan bir girdap tarafından çekilircesine döne döne içeri çekildik. Essi burasının *Tatlı Rüyalar* adlı eğlence ve gösteri merkezi olduğunu söyledi. Yüzlerce hava aracı kocaman sinekler gibi iç çeperde bulunduğu yere tünemişti. Biz de boş bir yer bulup aracın altında açılan geçitten tatlı rüyaların içine daldık.

Bizim gibi üçer beşer gelen gruplar da vardı, tek tek gelen gönüllüler de. Aşağılardan bir yerden tarçın kokulu turuncu renkli bir dumana eşlik eden, ilkel kabilelerin tamtamlarla yaptığı, insanı hoplayıp zıplamaya başlatan alt perdeden bir ritim duyuluyordu. Volga hemen zıplayıp dans etmeye başladı. Biz de ona katılıp dans ederek boru gibi kıvrılan koridordan herkesin yürüdüğü yöne doğru yürüdük. Önümüzdeki ikili bir yandan yürüyor bir yandan da soyunuyordu. Sadece iç çamaşırlarıyla kaldılar ve tutkulu bir şekilde öpüşmeye başladılar. Koridorun sonunda, alt katlarda çok sayıda soyunma odası vardı. Basit ama tertemiz odalar. Boş odalardan birine girdik. Nereden geldiğini anlamadığımız, okşarcasına konuşan bir ses bize üstümüzdekileri çıkarıp dolaplara yerleştirmemizi söyledi. İç çamaşırlarımıza kadar soyunduk. Tatlı ses, “İç çamaşırlarınızı ve üzerinizdeki bütün sert cisimleri de

lütfen çıkarıp dolaplara bırakın,” dedi. Genelde arkadaşlarımızın yanında çırılçıplak dolaşmak gibi bir alışkanlığımız olmadığı için birbirimize baktık, ne yapalım dercesine. Essi zarif iç amaşıklarını çıkarmaya başladı. Küçük ve diri göğüsleri harika görünüyordu. Klodunu çıkardı, küpelerini ve kolunu sarmalayan porselen bilekliği de. Onu arzuladığımı anında anladı çünkü ereksiyonumu gizleyemiyordum. Bana tüm güzelliği ile gülümsedi. Ben de her şeyimi çıkartıp önümde dikelen organımla bir sonraki talimatı beklemeye başladım. Neyse ki bu durumda çok fazla bekleyip utanmama, sıkılmama gerek kalmadı. Duvardaki kapaklar açıldı ve üst üste dizili giysiler belirdi. Tatlı ses o giysilerden birer tane alıp giymemizi söyledi. Giysilerde boy farkı yoktu. İki parçadan oluşan giysinin şort kısmını alıp giydim. Süt renkli şortu giyerken kumaşı esnedi ve belime rahatça oturdu. Giysinin st kısmını da kollarımdan geçirip giydiğimde üstüme yapışıp tüm vücut hatlarımı ortaya koydu.

Laima da soyunup her şeyini çıkardı. Vücudunun çeşitli yerlerini, hatta kalçalarını da saran metalimsi böcekleri de. “Ne kadar ilginç, takılıp çıkartılabilen kabbartma dövmeler!” dedim, şaşırdı. Böyle dvmesiz daha güzel görünüyordu. O da şortunu ve bluzunu giydi. Bluz omuzlarını ve göbeğini açıkta bırakmıştı. Bizi sıkıca sarmalayan beyaz giysilerimizle silindirik biçimli koridorlardan aşığıya doğru yürümeye kaldığımız yerden devam ettik. Koridorlar farklı yönlere açılıyor, kesiliyor, tekrar kollara ayrılıyordu. Böylece farklı koridorlardan gelen gruplar karşılaşıyor ve birbirine karışılıyordu. Tüm bu koridorlar en sonunda

oldukça büyük, elma biçimli bir boşluğa çıkıyordu. Bu boşluğun, denizkestanesi biçimli yapının tam ortasında bir yerlerde olması gerektiğini düşündüm. Boşluğun yuvarlak, pembe bir zemini vardı. Bu katın üstüne saydam katlar eklenmişti. Üst katlara dışarıdan bağlanan koridorlarla ulaşılabilirdi. Toplam sekiz kat sayabildim ama çok da üstünde durmadım. Herkes dans ediyordu, yukarıda duyduğumuz ritim ağırlıklı müzik burada da devam ediyordu. Her yer bembeyaz bir ışığa boğulmuştu. Süt beyazı giysiler içinde devinen gönüllüler ara sıra ortalığı saran beyaz bir siste kayboluyorlardı. Biz de hep birlikte dans edenlere karıştık. Henüz çok kalabalık değildi ama çok sayıda gönüllü dans pistlerine akmaya devam ediyordu. Tatlı Rüyalar'ın çalışanları küçük kadehlerde nefis kokulu taze bitkilerle harmanlanmış sert içkiler sunuyordu. Bunların yanında içi sıvı dolu kapsüller de vardı. Essi altın rengi içkiyi bir yudumda içti ve kırmızı renkli oval kapsüllerden bir tanesini ağzına atıp çiğnedi. Laima kapsüllerin tatlı sanrılara yol açtığını ama fazlaca baş ağrısı yaptığını söyleyerek bizi uyardı, kendisi de onlara hiç elini sürmedi. Müzik sesi yüksek olduğu için kulağıma yaklaşıp bağırmak zorunda kalmıştı. Başta onu biraz itici bulmuştum ama şimdi bana gizemli kokusu, seksi konuşma tarzı ve ılık nefesi ile fazlasıyla kışkırtıcı gelmişti. Ben de bir şeyler söylemeliydim. Bizi uyardığı için teşekkür edip çıplak omuzunu okşadım. Koyu lacivert gözleri ile bana gülümsedi. Biraz daha dans ettik. Laima ara sıra bana bakıyordu. Ben de gözlerimi onun cömert kıvrımlarında gezdiriyordum. Yaklaşıp ellerimi tuttu ve beline

yöneltti. Kendisi de bana sarıldı. Uzun zamandır bir kadına bu kadar yakın olmamıştım. Kızardığımı hissettirdim. Alnımda boncuk boncuk ter tanecikleri birikti. Laima'yı elinden tuttum ve alt kata yöneldim. "Bana sıcak geldi, biraz hava alalım sonra yine döneriz," dedim. "Olur," dedi başını sevimli bir şekilde sallayarak. Alt kattan dışarıya bağlanan koridorlar vardı. Bir tanesini izleyip kolayca dış kabuğa ulaştık. Buradaki büyük gözlerden bir terasa çıktık. Quantum kızıl bir ışık altında boğulmuştu. Bulunduğumuz bölgenin neresi olduğunu sordum Laima'ya. "Burası Quantum'un yüreği," dedi. Merkezden bahsettiğini anladım. Gerçekten de bu bölge çok hareketliydi. Renkli, parlak, aynalı, yüksek binalara girip çıkan yüzlerce insan konuşuyor, gülüşüyor, bir şeyler taşıyor, her türden araç oradan buraya karmakarışık biçimlerde yolculuk ediyordu. Birkaç çocuk yıkılmış bir evin içinde birbirini kovalıyor, keyifli bir şekilde bağırıp çağırıyordu. Laima'ya çocukluğunda neler yaptığını sordum. Bana Quantum'da kolonide doğduğunu, genellikle oranın kurallarına göre yaşadığını, çocukluğunun da orada güven içinde geçtiğini söyledi. "Ama gençliğimde koloniden ayrıldım ve arkadaşlarımla yapmadığım çılgınlık kalmadı," dedi. Tam ne tür çılgınlıklar diye soracakken daha önce bizi yönlendiren tatlı ses duyuldu.

"Esas eğlence şimdi başlıyor, kaçırmak istemezsiniz değil mi?" diye soruyordu. Laima iki elimden tuttu ve gülümsedi. "Haydi, koşalım!" diye bağırdı ve kolumu çekti. El ele tutuşup koridorlardan koşarak müzikle devinen gürültülü kalabalığın içine daldık. Az

sonra tatlı ses, “hazır olun, korkmayın, bu eğlenceli olacak,” dedi. Müzik değişti, daha melodik ama yine hızlı bir müzik çalmaya başladı. Işıklar parlak beyazdan daha hoş, camgöbeği bir renge büründü. Her yandan hiç bilmediğim güzel çiçek kokuları yayan ılık, ipince su damlacıkları püskürmeye başladı. Gönüllüler oooo, aaaa diye şaşkınlıklarını belirten uzun sesler çıkarıyorlardı. Bir süre ılık yağmurun ve güzel kokuların keyfini çıkararak dans ettik. Ben Laima’ya sarılmıştım, o benim kulaklarımı okşuyordu. Az ötemizde Volga’yı gördük, yakışıklı, esmer, kasları belirgin bir adamla dans ediyorlardı. Diğer arkadaşlar gözden kaybolmuştu. Uzaktan bir kadın ve adamın şaşkınlıklarla sarmalanmış kahkahaları geldi. Bunun nedenini anlamamız uzun sürmedi. Güzel kokulu su spreyi üstümüze geçirdiğimiz dar giysileri eritmeye başlamıştı. Laima’nın dudakları ile aynı renge boyanmış kıpkırmızı göğüs uçları beyaz giysisinden dışarı fırladı. Ben onun göğüslerini inceliyordum, o da şortumdan merakla başını çıkarmış erkekliğime gözünü dikmişti. Lezzetli bir şey görmüş gibi “Mmm,” dedi ve dudaklarını yaladı. Çevremizdeki gönüllülerin beyaz giysileri soyulan deri gibi yavaş yavaş kayboluyor, alttan sanki daha taze, daha parlak, capcanlı yeni bir ten çıkıyordu. Çoğumuzun üstü tamamen çıplak kalmıştı. Işıklar biraz daha karardı ve rengi turuncuya döndü. Bazıları merakla ne olacağını bekliyor ve etrafına ilgiyle bakıyor, bazı çiftler birbirini okşuyor, bazıları da öpüşüyordu. Müzik yavaşladı. Herkes yeni müzikle değişik dans adımları deniyor, tek vücut olup birlikte hareket etmeye çalışıyordu. Bazı çiftlerin bu dansı iyi bildiği

nefis uyumlarından görülebiliyordu. Biz Laima ile ilk kez bu dansı yaptığımız için ve ben bu dansın adını bile ilk kez işittiğim için başta beceriksizce salınıp durduk ama Laima bana hemen birkaç basit adım gösterdi. Az sonra ben bile ikimizin uyumuna şaşırmış haldeydim, birbirimize yapışmış, dansın büyüüne kendimizi bırakmıştık. Laima'nın şortu henüz erime-mişti, bense oldukça çıplak kalmıştım. Çevremizdeki birkaç çift oldukça kötü dans ediyor, bazıları ayakla-rımıza basıyordu. Dans pisti iyice dolmuş, fazla boş yer kalmamıştı. Tatlı ses "Şimdi eğlenceli bir şey ya-palım," dedi ve herkesin yanındakilerle eş değiştirme-sini istedi. Herkes fazla düşünmeden en yakındaki çiftle eş değiştirdi. Ama bize en yakın çift iki erkekten oluşuyordu. Laima yakışıklı erkeği kaptı, bana da yü-zünün ve vücudunun her yanı kıllarla kaplı şişko adam kaldı. Ondan bana bir iki kolay dans figürü öğ-retmesini istedim. O da bana güzel bir iki hareket gösterdi. Birlikte o hareketleri denedik. İki erkek dans etmek de hiç fena değilmiş. Neyse ki kısa bir süre sonra tatlı ses yeniden eş değiştirmemizi istedi. Bu kez hem gözleri hem de öpülesi dudaklarıyla gülüm-seyen seksi bir kadın çıktı karşıma. Çok da tutkulu dans ediyordu. Bana sımsıkı sarıldı. Teni yumuşacık ve sıcacıktı. Hatta fazla sıcaktı, sanki ateşi çıkmış gi-biydi. Yarı karanlıkta turuncu ışık kabarcıkları arasın-da adının Pina olduğunu anladığım kadın kızıl saçlı görünüyordu ama ışığın renginden dolayı bundan pek emin değildim. Yüzü, yüzüme çok yakındı. Büyük, yuvarlak, kara gözlerinde turuncu noktacıklar parlı-yordu. Saçlarını birkaç yerden toplamış, minik topuz-

lar yapmıştı. Sıcak nefesini yüzümde hissettim. Bana birşeyler söylüyordu ama gürültüden anlamıyordum. Onu işitmek için daha da yaklaştım. Beni öptü. Önce hafifçe, çekinerek. Ben karşılık verince daha sıkı, daha ateşli. Dilinin benim dilimi aradığını anladım, dillerimiz birbirinin tadına baktı, evet çok lezzetliydi. Tatlı ses eş değiştirmemizi söyledi ama biz tınmadık. Ellerimi Pina'nın kalçasında gezdirdim. Belinin altındaki ince giysi hâlâ duruyordu. Elimle onu soymaya başladım. O da benim ikinci tenimden kalan parçaları kışkırtıcı bir şekilde soyuyordu. Erkeklik organımda nabzımı hissediyordum, iyice sertleşmişti. Pina bacaklarını belime sardı ve onu içine çekti. Müziğin ritmini işitemiyorduk, kendi ritmimizle sevişiyorduk. Ben etrafımda neler olup bittiğinin de ayırında değildim, Pina'ya ve onun yarattığı zevk evrenine gömülmüştüm. Zevkin doruğu budur, daha ötesi yoktur diye düşünüyordum ama yanıldığımı söylemem gerek. Bedenlerimiz, ellerimiz, dudaklarımızla, birbirimize çeşit çeşit zevkler tattırdık ve sonunda müthiş bir doyuma ulaştık. Çevremizdekilerin ne derece baştan çıktığını ancak bundan sonra fark ettim. Kalabalığın üstünde çıplak kadın ve erkek bedenleri yüzercesine hareket ediyordu. Bazı erkeklerin sırtına kadınlar binmiş, bazı güçlü kadınların sırtına erkekler binmiş, karşılıklı çiftler olarak birbirleriyle oynuyorlardı. Bu sırada ışıklar tamamen karardı. İnlemeler, zevk homurtuları, öpüşmeler, şapırtılar duyuluyordu. Birden bir şimşek çaktı ve kısa bir anlığına yanıımızdaki bir çiftin yerde sevişerek yuvarlandığını gördük. Art arda birkaç şimşek daha çaktı, tüm katlarda sevişen, öpü-

şen çırılçıplak insan kümeleri gördük. Sonra yine karanlığa gömüldük. Küçük küçük şimşekler çaktı; anlık görüntüler Pina ve beni heyecanlandırdıkça, birbirimizi okşuyor ve uyarıyorduk. Tavan ve yerdeki yüzeyde büyütülmüş görüntüler vardı. Çıplak erkek ve kadın göğüsleri, kenetlenmiş dudaklar, parıldayan diri bir kalça. Gönüllülerden anlık görüntüler. Saydam zemin ve tavandaki ekranlarda bir büyüteç belirdi. Büyüteç çılgın kalabalığın arasında dolaşırken bir noktada durdu ve oradaki görüntüye odaklandı, onu büyüttü. Bir çiftin birleşmesi tüm ayrıntılarıyla ekranları doldurdu. Çiftin çıkardığı aaahh sesleri, çığlıklar, nefes alıp vermeler müzik eşliğinin üstüne yükseltiliyordu. Bütün bunlara eşlik eden parfüm, ter ve şehvet kokusu da nasıl oluyorsa yoğunlaşıp üzerimize yağan ince yağmura karışıyor, her yerde o çiftin kokusu duyuluyordu. Büyüteç farklı katlarda farklı çiftler veya gruplar arasında dolaşıyor, sesler, kokular sürekli değişiyordu. Biraz sonra büyütecini Pina ve benim üstümüzde durduğunu fark ettim. Herkesin bu kez bizim aşk dansımızı izlediğini biliyordum. Bunun bana garip bir zevk verdiğini duyumsadım. Belki sapıkçaydı ama gerçekten de çok farklı bir haz alıyor ve bize bakan gözlerin ilgisinden şımarıyordum, ruhum okşanıyordu. Pina da bu oyundan hoşlanmış, dev ekranlarda kendi çıplaklığını görmek onu iyice baştan çıkarmıştı. Ter, ten, feromon karışımı aşk iksirimizin tepemizden üstümüze yağması ile doyumumuz zirvelere yükseldi...

Gönüllüler danstan ve sevişmekten yorulmuş, yerlere yığılmışlardı. Tatlı ses biraz uyumamızın bize iyi gele-

ceğini ama tekrar görüşeceğimizi söyledi. Anlaşılan parti henüz bitmemişti.

Taze çekilmiş kahve kokusuna benzer bir koku ile uyandık. Burada kahve bilinse de çok popüler bir içecek değil. Ama aynı işlevi gören başka içecekler var. Belki de kahve kokusunu gerçekten uyarıcı olarak kullanıyorlardır diye düşündüm. Herkes yerlere serilmişti ama altımızda yumuşak şilteler vardı. Hepimize tertemiz yeni beyaz giysiler giydirilmişti. Tatlı ses, "Sizi çok farklı bir deneyim bekliyor," dedi. Etrafıma bakındım, Pina gitmişti. Biraz ötede Polgar'ı gördüm, o da benim gibi tanıdık bir yüz ararmışçasına etrafına bakınıyordu; birbirimizi görüp selamlaştık. Bana el ve yüz hareketleri ile "Nasılsın, beğendin mi?" diye sordu, ya da ben öyle anladım. Ben de kendi jestlerimle "Çok müthiş!" dedim. Liu'yu göremedim ama herhalde keyfi yerindedir diye düşündüm.

Tatlı ses, "Etkileşim Salonu'na gidiniz," dedi. Başka güzel kadın ve erkek sesleri de yankılanırcasına aynı şeyleri yinelediler. Hepimiz ağır ağır kalkıp şiltelerin üzerinden yürüyerek çıkışlara doğru ilerledik. Yanıp sönen, yandıkça kabaran *Etkileşim Salonu* yazısı aynı zamanda gideceğimiz yönü gösteriyordu. Tatlı ses, salona girdiğimizde bulacağımız boş bir koltuğa oturmamızı söyledi. "Kimin yanına oturduğunuzun önemi yok, dün geceki gibi bir deneyim değil bu!" dedi.

Üstü kapalı büyük bir kadehi andıran saydam bir cismin etrafına geniş, rahat görünümlü koltuklar çepeçevre dizilmişti. Tatlı ses bize bunun adının *Aşk Damlası* olduğunu söyledi, sonra bize gerekli tüm talimat-

ları sıraladı. Herkes ellerini Aşk Damlası'nın üstüne yapıştırdı ve beklemeye başladı. Biraz sonra Damla'nın yüzeyinde çeşitli insan yüzleri görünmeye başladı. Tatlı ses, "Elinizi Aşk Damlası'nın yüzeyinden ayırmayın," dedi. Bana bakan yüzler canlı gibiydi, ara sıra göz kırpmıyorlardı; dudakları konuşurcasına, öpüşürcesine oynuyordu. Sırayla başka başka yüzler çıkıyordu karşıma. Bazıları tanıdık geldi ama nereden tanıdığımı hatırlayamadım. Her yüz dört saniye kadar kalıyor, sonra kayboluyor, yerine yenisi geliyordu. Bazı kadın yüzleri elimde ve kolumda hafif bir elektriklenmeye neden oldu. Tanıdığım yüzlerden biri Polgar'dı. Sonra Essi ve Laima'yı gördüm. Laima biraz daha keyifli bir elektriklenmeye neden olmuştu. Karşımda oturup elini Damla'ya yapıştırmış duran gönüllüleri de görüntülerdeki yüzler arasında görünce anladım ki bize gösterilen yüzler Erotik Tiyatro gönüllülerinin ta kendileri. Damla'ların çevresine oturmuş gönüllü öbeklerinden farklı farklı sesler geliyordu. Şaşkınlık, hayranlık, derin bir bilgeliğe ulaşmışlığın sesi; bazıları sanki birisinin adını yüksek sesle sayıklıyor, bazıları sarhoş olmuş, kafayı bulmuş gibi saçma sapan şeyler söylüyordu. Birkaç kişi şarkı söylüyor, genç bir kadın arzulu sesler çıkarıyordu. Çevremdeki sesler, çığlıklar, şarkılar ve mırıltılar giderek yükseldi, yükseldi, çılgın bir gürültüye dönüştü ve sonunda karşı ses tüm bunları yuttu. Etrafımdaki gönüllülerin çeşitli sesler çıkardıklarını biliyor ve görüyordum ama bunları işitemiyordum. İnsanların ağızları garip bir şekilde açılıyor, aaa sesleri, ooo sesleri çıkardıkları dudaklarından okunuyordu. Karşımdaki yüzler deği-

şiyor, bazılarından hafif bir elektrik almaya devam ediyordum. Birden elektrik akımı ellerimden kollarıma, oradan enseme, sırtıma, kuyruk sokumuma, kalçalarım, uyluklarıma, bacaklarıma, oradan ayak parmaklarıma ucuna dek yayıldı. Karşımda bana gülümseyen, tanımadığım, daha önce hiç görmediğim güzellikte genç bir kadın vardı. Yuvarlak bir yüzü, bir şeyler söylemeye, karşısındakıyla alay etmeye hazır ince dudakları, hınzır bir burnu, açık yeşil, kıpır kıpır gözleri vardı. Yanaklarındaki gamzeler çok hoşuma gitti. Burnunun üstünde, tam ucunda küçük bir doğum lekesi, bu yüzü doya doya izlemeye kalkışan insanı adeta tuzağa düşürüp dikkatini dağıtıyordu. Aaro bana bakıyordu, benim ona baktığım gibi. O beni seçmişti, ben de onu. Adını nasıl biliyordum ki? Herhalde Aşk Damlası aracılığıyla bir tür telepati kurmuştuk, çünkü konuşmuyorduk. Hatta birbirimize bakmak ve gözlerimizi kırpmak dışında bir harekette de bulunmuyorduk. Ama içerlerde bir yerde iki bedenden oluşan bir yumak olup birbirimize sıkıca sarılmıştık çoktan. Sonra artık bu çıplak bedenlerin bile bizi birbirimizden uzak tuttuğunu anlayıp onları da üstümüzden attık ve bir enerji yumağına dönüştük. Yumak dönmeye başladı; ikimiz birlikte dönüyorduk. Yumak döndükçe ısınıyor, ısındıkça rengi değişiyordu. Hızlandıkça pembeye, kırmızıya, turuncuya, sonunda sapsarı bir yumağına dönüştük.

Başım dönüyordu; yüksek bir yerden süzülerek Quantum Okyanusu'nun ılık sularına doğru daldığımı hayal ettim. Aaro, büyüleyici dişi, kadınların en yırtıcısı, en alımlısı. Onunla hem kısa hem de çok uzun bir

aşk serüveni yaşıyorduk. O, zamanın unutulduğu, sonsuzluk hissi veren mutluluk. Hiçbir şeyden bu kadar büyük mutluluk duyduğumu anımsamıyorum. O kısa an benim için, bizim için, ölümsüzlük anıydı. Aaro ile sevişmemiz, buna sevişme mi desem, aşkı yaşamak, aşk yapmak mı bilmiyorum; unutamayacağım bir deneyimdi. Tüm varlığımın denetimsiz bir titreşime dönüştüğünü anımsıyorum. Bir an titreşimden parçalanacak cam bir kadehe dönüştüğümü sanıp paniğe kapıldım. İçimdeki tiz çığlık kimindi? Aaro'nun mu, benim mi? Bu Aaro'nun sesi olmalıydı; benim sesim böyle çıkamazdı. Sonra tiz ses sakinleşti, güzel bir melodiye dönüştü. Aaro kulağıma aşk dolu sözler fısıldıyordu. Ben ona ne kadar güzel bir kadın olduğumu, şimdiye dek hiç bir kadının onun kadar aklımı başımdan alamadığını söylüyordum. Dönüşümüz yavaşladı, enerji yumağı soğumaya başladı. Yumak pembe ye dönüştüğünde bedenlerimiz de pembe giysilerine kavuştu. Artık dönmüyorduk ama başım dönmeye devam ediyordu. Gözlerimden yaşlar boşandığını fark ettim. Çok uzun yıllar var ki ağlamamıştım. Son yıllarda ağlama yeteneğimi kaybettiğimi düşünmeye başlamıştım, yanaklarıma süzülen damlalara şaşırdım. Öte yandan burada Aaro ile yaşadıklarımın şaşırtıcı olmayan hiçbir yönü de yoktu. Uzun süre kıpırdamadan durdum; hiçbir şey düşünmeyip mutlak doyumun, sonsuz aşkın, ölümsüzlüğün tadını çıkardım.

11

Mara

Tatlı Rüyalar'dan dönen grup aralarında fısıldaşıp ara sıra gülüyordu; hepsi çok keyifliydi. Oysa kolonidekilerin canı çok sıkındı. Volga ne olduğunu sordu.

Prof. Smirn, "Mara kaçırıldı," dedi.

Mara ismini ilk kez duyuyorlardı. Volga, "O da kim?" diye sordu.

Polgar, "Kolonide bizimle birlikte kalan 15 yaşında bir kızcağız," dedi ve yansıtıcının tuşuna bastı. Üç boyutlu bir görüntü belirdi. Kızıl saçlı, mavi gözlü, dolgun dudaklı, yaşından büyük gösteren bir kızdı. "Hedon adlı bir çetenin elinde şu anda. Polisten yardım istedik ama bir şey yapamayacaklarını, gönüllülerle birlikte bile polis sayısının çok yetersiz olduğunu söylediler."

"Peki, sizin koloninizdeki güvenlik elemanları?"

"Bizim güvenlik elemanlarımız da sayıca çok yetersiz. Topu topu dört kişi var, ellerindeki silahlar iyi fakat sadece koloni yerleşim bölgesini korumaya yeter. İki tanesi gidip Hedon'a fidye ödemeyi teklif ettiler ama herifler onlara ateş açmışlar, onlar da paçalarını zor kurtarmışlar ellerinden."

Prof. Smirn dertli dertli, "Daha çok küçük, kimbilir akıllarından ne kötülükler geçiyor," dedi. "Aslında Mara çok zeki bir kız. Ona hastalığımızla ilgili birçok şey öğretmiştim, virüsü etkisiz hale getirmenin yolla-

rını araştırıyordu. Birkaç gün önce bana çözüme çok yaklaştığını büyük bir sevinçle anlatmıştı. Belki zekâsı sayesinde biraz olsun kendini korumayı başarır.”

Ses elini silahına attı. “Gidip biz de bir şansımızı deneyelim, ne dersiniz?”

Diego, “Seninleyim, her zaman!” diyerek onu destekledi.

Keşif takımının diğer üyeleri de birlikte hareket etmeyi önerdiler. Sadece Rainer, “Çocuklar, çocuklar sakın olun, düşünmeden hareket etmeyelim” diyerek onları yatıştırmaya çalıştı.

Polgar, “Rainer haklı” diyerek onların yanına geldi. “Hedon çok manyak bir çetedir. Kötülükte sınır tanımazlar. Çetenin başı olacak serseri, çeteye istedikleri haracı ödemeyen üç işletmeciyi öldürüp karınlarını yırtıcı hayvanlara parçalamış. Sonra onları Quantum’un tam göbeğinde kalabalık bir meydana bırakıp gitmişler. Başkalarına gözdağı olsun diye. Korkunç bir görüntüydü, yansıtıcıda gördüm. Çok berbattı.”

Prof. Smirn, “Bence de iyice düşünün çocuklar,” dedi. “Zaten bir üyemizi bizden çaldılar, bir de sizin başınıza bir şey gelmesin.”

Ses silahını masaya koydu. “Merak etmeyin arkadaşlar, ben de plansız hareket etmeyi sevmem. Polgar, Prof. Smirn, bize çete hakkında ayrıntılı bilgi verin. Prof. Smirn, Quantum’u siz kurdunuz. Çeteye fark ettirmeden onların yaşadığı yere nasıl gireriz, Mara’yı tuttukları yere gizlice ulaşabilir miyiz?”

Polgar, “Tamam, bu daha güzel işte, şimdi size gerekebilecek bütün ayrıntıları anlatabilirim,” dedi. Kuzeydoğu Bölgesi’ni ve diğer zengin evlerinden olduk-

ça farklı olan Hedon ana üssünü anlattı. “Bölgenin doğusunda yüksek bir tepe göreceksiniz. Tepenin üstünde çok farklı bir yapı hemen gözünüze çarpacak. Burası çok iyi korunuyor. Evin çevresinde bahçeler ve geniş koruluklar var. Buralarda dolaşan zararsız hayvanlar olduğu ve çete üyelerinin bazen bunları avlayıp yediği biliniyor. Hedon’un yaşadığı yapı tepenin en yüksek noktasına yerleştirilmiş ve önü açık; o yüzden yapının ön tarafı giriş için uygun sayılmaz fakat belki şaşırtmaca için düşünülebilir. Bahçe ve korular da en son teknolojilerle sıkı bir denetim altında. Yapıya yer altından ulaşmak oldukça zor çünkü tepe sert granit-korundum karışımı kayalardan oluşmuş.”

Diego, “Geriye sadece havadan giriş olanağı kalıyor o zaman,” dedi.

Polgar, “Basitleştirmek gerekirse öyle,” dedi. “Fakat farklı gizlenme yöntemleri veya uyarı sistemlerini aldatma-bozma girişimleri de düşünülmeli. Ayrıca oraya girdikten sonra çıkmanız da bir o kadar zor olacaktır. Tabi eğer Mara’yı kapalı bir yerde tutuyorlarsa ona nasıl ulaşacağınızı hiç bilmiyorum.”

Diego, “Mara’ya ne yapmış olabilirler? Ondan ne istiyorlar?” diye sordu.

Polgar düşünceli düşünceli başını salladı. “Onu olsa olsa zevk aracı olarak ya da bir tür manyak oyun oynamak için kaçırmışlardır. Para isteyecek olsalar bunu biz zaten önerdik onlara. Mara’nın başına tatsız şeyler gelmiş olabilir, en kötüsüne hazır olalım.”

“Zarar vermişler midir?”

“Dedim ya, Hedon üyelerinden her şey beklenebilir. Zavallı kıza her şeyi yapmış olabilirler.”

Ses, “Aklımı bir şey kurcalıyor,” dedi. “Quantum’da yaşayanların bazıları in, bazıları cin demiştiniz. Hedon üyeleri in mi yoksa cin mi?”

Polgar, “İkisi in, diğerleri de cin,” diye yanıtladı.

“Peki cinler biz inlere göre herhangi bir farklılık gösteriyor mu?”

“Aslına bakarsan bu konuya fazla kafa yormaya zaman ayırmadık hiç. Herkes gözümüze aynı derecede gerçek görüldüğü için in ve cin arasında hiç fark gözetmeyiz. Fakat cinler inlere göre çok daha kolay öngörülebilir davranış dizilimleri sergilerler.”

Ses, “Bunu sorduğum iyi oldu. Kimler sanal peki?” diye sordu.

“Çetenin iki elebaşı var. Rodun ve Smarutzer. Geriye kalan on bir kişinin on biri de cin. Bu belki elebaşlarının seçimi, belki de rastlantı. Smarutzer çetenin esas başı, Rodun onun dostu ve bir bakıma yardımcısı. İkisi de son derece zalim, saldırgan, şehvet düşkünü ve dengesiz insanlar. Onlardan uzak durmaya çalışın. Diğer çete üyeleri de her bakımdan çok tehlikelidir. İşiniz iş çocuklar!”

Ses, “Pekâlâ, düşünelim biraz. Biz bir plan geliştirelim, sonra seninle paylaşırız,” dedi.

Polgar, “Olur, siz planınızı yapın ve iyice dinlenin,” dedi. “Ben de bu arada biraz daha araştırma yapayım, belki işinize yarayacak başka bilgiler bulabilirim.”

Ses, “Tamam anlaştık, benim iyi bir uykuya gereksinmem var,” dedi.

Rainer, “Haklısın, aslında hepimiz biraz dinlensek iyi olur,” dedi.

O gece Hedon üssüne nasıl sızacaklarını ayrıntılı olarak planladılar. Arkasından biraz uyudular. Ses oldukça gergindi ve uyuyabilmek için sakinleştirici almak zorunda kaldı.

Diego çok yorgundu ve başını yastığa koyar koymaz uyuyakaldı. Takımın diğer üyeleri de aralarında biraz daha konuştuktan sonra yatmaya gittiler.

12

Diego'nun günlüğünden Hedon'la Yüzleşme

Ses, ben, Rainer ve koloniden Mara'nın arkadaşı Zizi adında 18 yaşında bir delikanlı dört kişilik bir havalı kızakla Hedon üssüne yakın bir yere gittik. Bu bölgede birçok gösterişli ev var. Bu evlerin bir kısmı çok güzel, renkli bahçelerle çevrili. Diğerleri ürkütücü ve zevksiz, anlamsız binalar; çoğu sararmış otlar ve kurumuş ağaçların ortasında kalmış. Bahçeler genellikle dairesel bir yapıya sahip ve hepsi de yüksek elektronik çitlerle korunuyor. Kızağı kurumuş bir su boşaltım kanalına gizleyip güvenlik konumuna getirdik, dokunan yanar!

Zengin köşklerinin bir ucunda yaklaşık 200 metre yükseklikte bir tepe var. Bu tepenin üstündeki yapı uzaktan bakıldığında doğal kristal filizlerini andırıyor. Sarı, yeşil, camgöbeği renklerindeki kristaller farklı açılarda yükselip tepede birbirine destek olacak şekilde birleşiyor ve yapının dengesini tamamlıyor. Zizi'nin dediğine göre Hedon çetesi kristallerin doğaüstü güçleri olduğuna inanıyormuş, o yüzden böyle bir ev yaptırmışlar. Buraya havalı kızak ya da başka uçan bir taşıtla gelmedik çünkü çok kolay hedef olabilirdik. Yanımızda basit birer katı yakıtlı fırlatıcıyla geldik. Önce Rainer fırlatıcısını çalıştırdı ve 1000 metre yüksekliğe uçtu. Orada fırlatıcının kanatlarını açıp Hedon

üssüne doğru süzölmeye başladı ama biz onu göremiyorduk. Biz de birer dakika arayla kendimizi aynı yüksekliğe fırlattık. Fırlatmadan önce hepimiz çevreyle görsel uyum sağlayan gizleme sistemini çalıştırdık. Birbirimize yakın uçtuğumuzu biliyorduk ama çok dikkatli bakmadıkça havada birinin uçtuğunu görmek neredeyse olanaksızdı. Birbirimize çarpmadan yakın yerlere konmak üzere kimin hangi koordinatlara ineceğini ayrıntılı bir şekilde belirlemiştik. Ben de kolumdaki konumlayıcıyı kullanarak süzöle süzöle koruların arasındaki çiçekli bölgeye indim. Çok heyecanlıyım. Kısık sesle Ses'i ve diğerlerini çağırdım, hemen yakından sesler geldi. Herkes hedeflenen noktalara konmuştu. Ses'i bulup onun kolunu tuttum, hafifçe okşadım. O da benim yüzümü tatlı tatlı okşadı ve "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Fırlatıcılarımızı koruluğun içinde kolayca bulabileceğimiz bir yere sakladık. Ben boylu boyunca uzanmış uzun bir kütüğün yanındaki çalılığa, Ses de kütüğün ucundaki çalıların arasına... Gizleme sistemimiz uzun süre daha etkin kalacaktı ama içeri girdiğimizde ne olacağını bilmiyorduk. Polgar koruyucu dalgalar kullandıklarını ve bunun gizleme ve haberleşme sistemimizi bozabileceğini söylemişti. Rainer ve Zizi önden gittiler, biz hemen onların arkasındaydık. Binanın dışında bir kadınla bir erkek etrafı kolaçan ediyor bir yandan da sohbet ediyordu. Kadın adama bir fıkra anlatıyordu, adam da her fırsatta gevrek gevrek gülüyordu. Onların yakınından sessizce geçip kapıya yöneldik. Bronz kapı açıktı, fazla beklemeden sırayla içeri süzöldük. İçeri girdiğimizde büyük, loş bir salonla karşılaştık.

Birkaç garip şekilli koltuk, uzun ince iki masa, ortada iki insanın sığabileceği yatay bir kapsül vardı. Zizi bunun aynı anda hem sevişmek hem de bilinçaltından beslenen hayaller yaşamak için kullanılan bir aygıt olduğunu söyledi. Başka bir odada iki kadın vardı, birbirlerine sarılmış, çıırılçıplak uyuyorlardı. Kapısı kapalı iki oda vardı. Silahlarımızı hazırladık ve aynı anda açmak üzere kapıların önünde durduk. Sürgülü kapıları açmaya çalıştığımızda biri sessizce açıldı, diğeri açılmadı. Kapısı açılan oda bir laboratuvarı, içeride bir adam çalışıyor, renkli tozlar tartıyordu. “Rodun, sen misin?” diye seslendi, bizi göremedi. Yanıt gelmeyince umursamadı ve işine devam etti. Zizi açılmayan kapının elektrooptik algılama sistemini inceledi ve silahını pikometre lazer düzeyine getirip tetiğe bastı. Bu kadar düşük enerji düzeyinde olduğu için silah zor işitilebilecek küçücük bir tıkırtı yaptı ve kapı açıldı. Mara içeride yatıyordu. Bitkin görünüyordu. Kollarında ve bacaklarında morluklar, yara bere izleri vardı. “Kim o, ne istiyorsunuz benden? Öldürün de kurtulayım!” diye mırıldanmaya başladı. Zizi hemen yanına gidip sakın olmasını, gizleme sistemi kullandığımız için bizi göremediğini, onu kurtarmaya geldiğimizi fısıldadı. Mara’nın kocaman gözleri umutla etrafına bakındı. “Benimle oyun oynamıyorsunuz umarım,” dedi. Zizi, “Hayır, biziz, Hedon üyeleri gelmeden buradan çıkmamız gerekiyor,” dedi. Bu sırada korktuğumuz gibi gizleme sistemimiz yavaş yavaş kaybolmaya yüz tuttu. Mara Zizi’nin soluk hayalini gördüğünde çok sevindi ve ona sarıldı. Sonra bizi fark etti ve soru dolu gözlerle Zizi’ye baktı. Zizi, “Merak etme,

onlar arkadaşlarımız, seni gönüllü olarak kurtarmaya geldiler,” dedi.

Mara, “Kesinlikle kapıdan çıkamayız, orada nöbetçiler var,” dedi. Zizi, “Biliyoruz, onları girerken gördük,” dedi. Nereden çıkabileceğimizi sordu, Mara ana kapı dışında bir çıkış yolu daha bildiğini söyledi. Karşıdaki laboratuvarda çalışan adama görünmeden bizi bir üst kata çıkardı. “Dikkatli olun, şurası Rodun ve Smarutzer’in odası, çıt çıkarmayın,” diye fısıldadı. Gösterdiği odanın kapısı kapalıydı. O odanın yanında çeşitli içkilerin ve bizim daha önce hiç görmediğimiz garip eşyaların bulunduğu bir oda vardı. İçeride kimse yoktu. Oda bahçeye bakan bir balkonu vardı, Mara bizi ona yöneltti. Rainer aşağıya baktı. Dört-beş metrelik bir yükseklikte duruyordu. Aşağıda değişik çiçeklerle süslenmiş bakımlı bir bahçe vardı fakat dikkatli atlamak gerekiyordu çünkü bazı yerlere süs olsun diye piramit biçimli sivri kayalar yerleştirmişlerdi. Rainer hızla bize planı hatırlattı. “İlk olarak ben atlayacağım ve planladığımız gibi evin arka tarafında silah ve patlayıcıların bulunduğu depoya doğru koşacağım. Rodun ve Smarutzer ortada yok, diğerleri beni görünce mutlaka peşimden geleceklerdir. Siz biraz bekledikten sonra koruluğa doğru ses çıkarmadan koşacaksınız ve fırlatıcılarınızı çalıştıracaksınız. Ben başımın çaresine bakarım.” Rainer diğerlerinin yanıt vermesini beklemeden atladı, yere düştüğünde düşüşünü yumuşatmak için yana doğru ustaca yuvarlandı. Mara’ya da atlamasını işaret etti. Mara da atladı. Arkasından Zizi atladı. Rainer depoya doğru koşmaya başladı. Nöbetçilerden biri onu gördü ve peşinden koştu. Tam

Ses aşıya atarken kapı açıldı ve iki kişi bağıarak iherideki odaya girdi. Ses'e, "Kaç, ben gerekeni yaparım," diye bağırdım. Öndeki kadını vurdum, arkasından gelen adam ise bana ateş açtı ama ıskaladı. Telaşla balkondan atladım, ayağım burkuldu. Peşimizdeki adam yukarıdan ateş etmeye başladı. Ses gizlenmişti, onu vurdu. Birlikte koruluğa doğru koştuk. Koşarken canım çok yanıyordu ama dişimi sıktım ve koşmaya devam ettim, sonunda fırlatıcılarımızın bulunduğı yere ulaştık. Bahçedeki nöbetçiler Rainer'in peşinden ateş etmeye başladılar. Rainer karşılık verdi ve birini vurdu. Bu sırada Rodun ve Smarutzer evden koşarak çıktı. Rodun küfürler yağıdırarak bize doğru koştı. Smarutzer Rainer'in peşinden gidenlere bağıarak bazı emirler verdi ve onlarla birlikte koşmaya başladı. Rodun sürekli ateş ediyordu. Beni de Ses'i de vurdu. Fakat Zizi de Rodun'u vurdu. Rodun yere düştü. Ortalık bir an için sessiz kaldı. Zizi ne durumda olduğumuzu sordu. Ben kalçamdan yaralanmıştım ama çok fazla kanamam yoktu, "İdare ederim," dedim. Fakat Ses kötüydü. Sırtından yaralanmıştı. Epey kan kaybediyordu. Bu sırada Rainer de yanımıza geldi. Peşindekilerden bazılarını haklamış sonra depodaki bazı patlayıcıları ateşlemişti. Smarutzer ve diğere çete üyeleri depodaki patlamaların tüm binayı yok etmesini engellemeye çalışırken Rainer onları atlatıp yanımıza gelmeyi başarmıştı. Ses'i kucakladım ve Rainer'in yardımıyla fırlatıcıyı çalıştırdım. Zizi ve Mara iyi görünüyordu. Hepimiz fırlatıcılarımızla kendimizi yukarı fırlattık. Depoda korkunç sesli patlamalar oluyordu. Hedon üssünden bizi görenler ateş ettiler. Neyse ki

başka vurulan olmadı. Fırlatıcılarımızın kanatları sayesinde süzülerek kızıağı sakladığımız yere indik. Hemen kızıağı binip koloniye doğru yola çıktık. Kristal köşkteki insanlar buradan görünmüyordu ama bize ateş etmeye devam ediyorlardı. Hızla oradan tüydük. Ses'in durumu giderek kötüleşiyordu. Yarasını sardık. Ölürse ne olacağını çaresizce düşünüyordum. Kalçam sızlıyordu. Berbat bir durumdaydım.

Koloni'ye vardığımızda Ses'in yüzü iyice solmuştu. Hemen birkaç kişi yardıma koştu. Moleküler biyolog olduğunu söyleyen bir adam Ses'in sırtını açtı ve inceledi. Bize ne olduğunu sordu, ben de fazla ayrıntıya girmeden başımıza gelenleri anlattım. Adam bedene saplandığında bir kez daha patlayan küçük parçaların Ses'in sırtından girdiğini, bunların oldukça derinlerde hasara neden olduğunu söyledi. Hemen bir taşıma aracı çağırıp Ses'i bakım merkezine götürmelerini söyledi. Ben de onlarla birlikte bakım merkezine uçtum. Bakım merkezi uçakların kolayca hasta ve yaralıları bırakabileceği şekilde tasarlanmış yüksek bir binaydı. Uçağımız altıgen yapılı bir boşluğa girip piste kondu. Mor ışık saçan üniformalar giymiş iki görevli koşarak geldi ve Ses'i kapalı bir taşıma kabinine yerleştirdiler. Taşıma kabinine oksijen ve hücre yenileyici gaz karışımı veriliyordu. Görevlilerden biri Ses'in yanına geçti, beni de karşı tarafa oturtular. Diğer görevli kabinin önüne geçti ve kabin hareket etti. Ses'in elini tuttum. Çok soğumuştur. Gözlerini açıp annesinin ve sonra da benim adımları sayıkladı. Yeşil gözleri kanlanmıştı. Onu ne kadar çok sevdiğimi söyledim. Ağlıyordu. Bir kapı açıldı ve bakım merkezinin

koridorlarından birine girdik. Duvarlarda kızıl renkli levhalar ışıltıyor, koridorları hafifçe aydınlatıyordu. Bir salona girdik. Doktorlar, sağlık uzmanları ve operatörler Ses'in başına toplandılar. Onu soyup bir spreyle yıkadılar, sonra steril bir önlük giydirdiler. Bir görevli Ses'in parmağından kan aldı, minik bir şırıngayla saydam bir tüpe boşalttı. Kırmızı renkli sıvı tüpün içinden hızla emilerek bir ölçüm aletine ulaştı. Sağlık uzmanlarından iri yarı ve uzun boylu olanı küçük bir ekranda okuduğu verileri inceledi ve karaciğerde hasar olduğunu söyledi. "Hasta her an komaya girebilir," dedi. Kötü oldum. Adama kızdım içten içe, eminim bir hata yapıyor diye düşündüm. Operatör kadın değerleri inceledi. "Sadece karaciğer değil, pankreas ve ince bağırsaklar da işlevlerini yapamayacak derecede kötü," dedi. Operasyon yapacaklarını, bu tip operasyonlara alışkın değilsem çıknam gerektiğini söylediler. Ses'i dudaklarından öptüm. Kulağına onu çok çok sevdiğimi, hayata sıkı sıkı tutunmasını söyledim. Salondan çıkıp dışarıda beklemeye başladım. Koridorları adımlamaktan başka yapacak bir şey bulamadım. Bir yandan da Ses'in ölebileceğini düşünüyordum. Durumu gerçekten de hiç umut verici görünmüyordu. Bu sırada kalçamda bir acı hissettim ve kendi yaram aklıma geldi. Bir an için bunu kendime saklamayı ve böylesinin daha onurlu bir davranış olacağını düşündüm ama sonra kendi kendime bunun saçmalık olduğunu kavradım. Okulda böyle kahramanca düşüncelerin yersiz olduğu ve esas hedefin ekibi korumak, verilen görevi başarıyla tamamlamak olduğu öğretilmişti. Hemen bir sağlık görevlisi bulup

yaramı gösterdim. Beni bir odaya aldılar. Yüzükoyun yatağa yatmamı istediler. Popomu açıp bir jel sürdüler. Sonra uyuşan etime sivri uçlu kalem benzeri bir nesne sapladılar. Bu nesnenin ucu sanki içerideki dokuları emip yerine hemen katılaştıran bir sıvı boşaltıyordu. Birkaç işlemden sonra kalçama dikiş atıldılar ve başka bir yatağa aktardılar. Bir süre yüzükoyun yatmam gerekiyormuş. Ses'in durumunu sordum. "Bilmiyoruz ama sorar size söyleriz," dediler. Uzun bir süre ne düşündüğümü bilmeden bekledim. Beni ne zaman çıkaracaklar buradan diye düşünürken üç sağlık görevlisi geldi. Her biri sırayla birer sözcük söyledi. Bir tekerlemeyi sırayla söyleyen çocuklar gibi. "Arkadaşınız", "Ses", "öldü". Sonra en baştaki ekledi: "Üzgünüz". Bu haberi verdikten sonra ikisi çıktı gitti. Kalan kısa saçlı kıvrırcık saçlı kadın Ses'in öldüğünde nasıl bir seremoni istemiş olduğunu sordu. Ben seremoni istemediğini, bedeninin araştırma veya sanat için bağışlanmasını istediğini söyledim. Kadın şaşırarak bana baktı. Quantum'da bu tür bir araştırma veya sanat bulunmadığını söyledi. "O zaman sadece tahmin yürütebilirim," dedim ve yakılıp küllerinin toprağa karıştırılmasını istedim. Kadın "Tamam," dedi ve istediğim zaman gidebileceğimi, tedavimin tamamlandığını söyledi.

Koloniye döndüğümde beni Rainer karşıladı. Kötü haberi almışlar. Herkesin çok üzgün olduğunu söyledi. Mara, "Başın sağ olsun," dedi ve Ses'i öven sözler söyledi. "Sizler olmasaydınız Hedon üyeleri benim üstümde sapık deneylerine devam edeceklerdi, ta ki ben ölene kadar," dedi. "İnsanın en sapkın yanlarını

ortaya çıkaran ilaçlar geliştirmişler, bunları benim yanımda bir oğlan ve bir kıza verdiler. İkisini de bir odaya kilitlediler ve gözetlemeye başladılar. Bana da zorla izlettirdiler. Kız ve oğlan önce birbirlerine kötü bir şey yapmama kararı aldılar fakat bir süre sonra ilaçlar etkisini göstermeye başladı. İkisi çılgınca birbirinin üstündeki giysileri parçaladılar, sonra da orada buldukları kesici aletlerle, bıçaklar, testereler, neşterlerle birbirlerine saldırdılar. Kız oğlanı, oğlan kıızı yaraladı. Birbirlerinin kanlarını yalayıp cinsel organlarına sürdüler. Bana bu iğrençlikleri zorla izlettirdiler.” Bana bu kadar üzüntülü bir günümde bunları anlattığı için benden özür diledi. “Sorun değil,” dedim. “Ses’in kocaman bir yüreği varmış,” dedi. “Tanrı onu bağışlasın!” diye ekledi arkasından. O gece yanımda Ses yokken uyuyamadım. Kalkıp pencereden kentin parıltıya ışıklarına baktım. Yüzlerce araç binaların tepelerine iniyor, yüzlercesi de kalkıp farklı yönler uçu-yordu. Ses’i bir daha göremeyeceğimi düşünmek içimde bir boşluk yarattı. İnce bir sızı karnımdan yukarı doğru tırmandı ve ağzımda paslı bir demir parçası yemişim gibi kötü bir tat bıraktı. Uzun süre umutsuz ve üzgün, o karanlık gecede öylece Quantum’un ışık oyunlarına baktım.

Bir ara öfkelen dim. “Ses gitmiş olamaz, biri bana bunun kötü bir şaka olduğunu söylesin!” diye yalvardım. Sonra yatıp uyumaya çalıştım ama yine uyuyamadım ve sabahın ışıkları odamı aydınlatsın diye bekledim. Günün ağarmaya başladığını hatırlıyorum, sonra yorgunluktan sızmışım.

Uyandıktan sonra bizim ekibi buldum, hepsi koloninin günlük işleriyle uğraşıyordu. Binaların bakım ve onarım işleri, savunma sistemi raporlarının incelenmesi, haftalık bütçe, alışveriş, temizlik, bahçe bakımı, küçük ölçekli tahıl, meyve, sebze hasatının toplanması, çocukların eğitimi... Yapılacak çok şey vardı. Kolonidekiler bu işleri paylaşmış, herkes sırayla gücü yettiğinde her işi yapıyordu. Rainer evlerden birinin çatısına çıkmış, bozulan güneş pili döşemelerinden birini değiştiriyordu. Kumaş şeklindeki güneş pili döşemesini çekerek kolayca yerinden çıkardı ve yenisini serdi, iyice gerdi ve alttaki tutucu yüzeye oturttu. İşlem bu kadar basitti. Polgar ve Sirena bir bitkinin sivri dikenleri arasından inci gibi parlayan meyveleri topluyordu. Dikenlerin bedenlerine batmaması için sert ama esnek birer tulum giymişler, ellerine sağlam eldivenler takmışlardı. Sirena gülümseyerek bana inci görünümlü meyvelerden iki tane verdi. Birini dikkatlice ısırdım; sert kabuğun altındaki sulu, lezzetli meyveye dişlerimi geçirdim, yeni toplanmış lavanta gibi hoş bir kokusu vardı. Liu'nun nerede olduğunu sordum, koloniden birkaç öğrenci ile ayrılmış, bugün onlara basit suçlara karşı savunma konusunda uygulamalı dersler verecekmiş, o yüzden Quantum'un en belalı yeri olan merkez bölgesine gitmişler. Volga'yı mutfakta buldum. Koloniden birkaç gönüllü ile birlikte öğle yemeğini hazırlıyordu. Burası çok büyük bir mutfaktı. Gündoğumu-1 kolonisinde yaşayan yaklaşık 350 kişiyi doyuracak yemeklerin büyük bir kısmı burada hazırlanıyordu. İsteyen gruplar kendi dairelerinde de yemek pişirebiliyordu ama genellikle koloniye

ait ortak tahıl, et, sebze gibi ürünler büyük mutfakta pişiyor ve konutlara dağıtım tüpleri üzerinden gönderiliyordu. Mutfak sirke, sarımsak ve başka birçok tanımadığım yabancı kokuyla dolmuştu. Volga Rus yemekleri yapacağını söyledi ama istediği malzemeleri bulmakta zorlanıyordu. Ben de biraz kafamın içindeki dumanları dağıtmak için çalışmamın iyi olacağını düşündüm. Polgar'ı bulup ona ne iş yapabileceğimi sordum. Polgar beni işlerin koordinasyonu ile ilgilenen Raişa adlı bir kadına gönderdi. Raişa ne tür bir iş istediğimi sordu. Ben "Ne olursa olsun," dedim. Kadın "Pekâlâ, bunu sen istedin," dedi ve yapacağım işi ayrıntılarıyla açıkladı. Bana bir işçi tulumu ve gerekli gereçleri verdi.

Yarım saat kadar sonra yanıma verdikleri iki görevli ile birlikte iğrenç kokular arasında geniş bir lağım kanalının içinde yürümeye çalışıyorduk. Koloninin bütün atıkları suyla karıştırılıp bu kanala gönderiliyor, oradan da bir arıtma merkezine pompalanıyordu. Pompalardan biri arızalanmıştı ve ona ulaşmak için tek yol bu kanaldan geçmekti. Raişa'ya ne iş olursa olsun dediğim için şimdi kendime küfrediyordum. Yanımdaki adam ve kadın da pek mutlu görünmüyorlardı. İkisinin de ağzını bıçak açmıyordu. Pompalara kadar olan yolda yeterince su olmadığı için yürümek zorundaydık. Pompaların olduğu noktadan sonra suyun debisi bir şişme botu kaldırmaya yettiği için botla hareket edebilecektik. Birkaç dakikalık yürüyüşten sonra kokuya biraz alıştım ama yine de buna çok uzun süre dayanabileceğimi sanmıyordum. Raişa'nın araç gereçler arasında yanıma verdiği küçük oksijen

tüpünü ara sıra yokluyor ve kullanmayı biraz daha erteliyordum çünkü çok fazla dayanmayacaktı. Kirli suyun içinde yürümek de yorucu bir işti ve daha şimdiden terden sıırıslıkam olmuştum. Sonunda pompalara ulaştık ve arızanın nerede olduğunu araştırdık. Yanımızdaki kadın arızalı pompanın birkaç parçasını kurcaladıktan sonra enerji gelmediğini anladı. Kablo-lardan biri oksitlenmiş ve parçalanmıştı. Yanımızda yenisi de yoktu. Şimdi aramızdan bir gönüllünün gi-dip uygun kabloyu getirmesi gerekiyordu. “Ben gidip alırım,” dedim, en azından orada lağım kokusunun içinde bekleyeceğime biraz temiz hava alma şansı olur diye düşünmüştüm. Adamla kadın “Tamam biz seni bekleriz,” dediler. Ben aynı yoldan yavaş yavaş geri döndüm. Ne kadar dikkatli olursam olayım aya-ğım kanalın içindeki bir çukura girdi ve yüzüstü pisli-ğin içine düştüm. Kalkıp elimden geldiği kadar üstü-mü başımı temizledim ve oksijen tüpümü çıkarıp so-lumaya başladım. Bu beni lağım kanalından çıkana kadar idare etti. Çıktığımda Raişa’yı buldum, halime bakıp gülmeye başladı ama kokudan burnunu tıkadığı için hava almakta zorlanıp kıpkırmızı kesildi. Ben aldırış etmeyip durumu anlattım. Kadın gülmekten ken-dini alamıyordu ama bir yandan da depodan bir kablo bulup getirmeyi başardı. Yanıma bu kez iki tane oksijen tüpü alıp yeniden yola koyuldum. İş arkadaşlarım sabırsızlıkla beni bekliyorlardı. Kabloyu değiştirip pompayı çalışır duruma getirdik. Kanaldaki pis su akmaya başladı ve suyun akışı giderek hızlandı. Yanı-mızda taşıdığımız botu şişirdik ve akış yönünde geldi-ğimizden daha uzun bir yolu çok daha kısa bir sürede

kat ettik. Geriye yürümek yerine bu yolu izledik, böylece hem kanalda başka problem olup olmadığını görebilecek hem de hızla dışarıya ulaşabilecektik. Kanal bizi açık bir havuza çıkardı ve burada koku azaldı. Bot durgun havuza ulaştığında arıtma tesisinin duvarlarına doğru kürek çektik. Burada kimse yoktu, arıtma tesisi sessizce çalışıyordu. Bu tesis binlerce yarı-organik kamış benzeri organizmadan oluşuyordu. Su bu kamışlar tarafından alttan emiliyor ve kamışların içindeki nanoölçekli tüyler tarafından süzülüyor, mikropları öldüren bazı mineraller sayesinde arıtılıyordu.

Orada basınçlı suyla üstümüzdeki tulumları temizledik ve soyunup duşumuzu aldık. Kötü kokularımızdan arandıktan sonra 45 dakikalık bir yürüyüş yaparak Gündoğumu-1'e geri dönmeyi başardık. Raişa bizi gördüğünde pompanın tekrar çalışır duruma geldiğini söyledi ve bize teşekkür etti. Ben de bana böyle bir iş bulduğu için kendisine minnettar olduğumu söyledim. Hepimiz buna güldük ve sonra birlikte öğle yemeği için yemek salonlarından birine gittik. Bizim takımdakiler de yemeğe geldi. Volga'nın Quantum'da bulabildiği yemeklik malzemelerle yaptığı Rus yemeklerinden tattık. Bazıları tanıdık geldi ama çorba çok berbattı. Ben masadakilere sabahleyin başıma gelenleri anlattım, hep beraber talihsiz maceralarım güldük.

Bu olaydan sonra bir hafta kadar kolonide çeşitli işlerle uğraşarak günlerimi geçirdim. Takımdaki arkadaşlar ara sıra buradaki işlere yardımcı oluyor ya da etkinliklere katılıyorlardı. Birkaçı da Quantum'un çıl-

gın olanaklarından yararlanıyordu. Üzüntümü dağıtmak için beni de bu çılgın eğlencelere çağırıyorlardı ama ben sadece çalışmak, kitap okumak ve uyumak istiyordum.

Bir gün öğle yemeği sırasında salona Mara girdi. Yüzünde gizleyemediği bir mutluluk vardı. Sirena onu görünce yanında yer açıp oturmasını işaret etti. Genç kız, “Yemek yiyecek durumda değilim, çok önemli haberlerim var!” dedi. Polgar’ın yüzü aydınlandı. “Yoksa?” dedi ve umutla bekledi. Mara, “Evet,” dedi. Biz iyice meraklanmış, bu şifreli konuşmanın ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorduk ki Mara, kristal bir kadeh gibi çınlayan bir sesle virüsün yol açtığı felci tedavi etmeyi başardığı müjdesini verdi. “Hastalığa yol açan virüsü yok eden bir karşı virüs buldum,” dedi. Heyecandan her yanı titriyordu, yanakları, çıplak kolları al al olmuştu. “Tüm benzetimler ve deneyler başarılı. Karşı virüs işe yarıyor. Bana gerekli malzemeleri bulursanız hemen tedaviye başlayabiliriz.”

Ben bunun nasıl olacağını sordum, sonuçta burası sanal bir ortamdı, nasıl gerçek bir tedavi uygulanabilirdi? Mara, “Merak etme,” dedi ve bunun işin en kolay kısmı olduğunu söyledi. O ve erkek arkadaşı Zizi virüsten etkilenmemişti. Quantum’dan çıkıp karşı virüs içeren bir serum hazırlayacaklar ve sağlık görevlilerinin yardımıyla felçlilere bunu enjekte edeceklerdi. Polgar odasında dinlenen Prof. Smirn’i aradı ve hemen gelmesini istedi. Az sonra yaşlı kadın yemek salonuna girip merakla Polgar’a baktı ve ne olduğunu sordu. Mara ona müjdeli haberi verdi. Karşı virüsü deneyebilecekleri birkaç gönüllü gerektiğini söyledi.

Salondakilerden Bilonia adlı kadın, “Kolonideki en yaşlı inlerden biriyim, tedavi için beni denek olarak kullanabilirsiniz. Sağlığıma kavuşursam belki Aurora’da birkaç yıl daha yaşayabilirim. Burası da güzel ama Aurora’yı ve orada kalan kardeşimi özledim,” dedi. Prof. Smirn, serumun etkisini ne kadar sürede gösterdiğini ve yan etkilerini sordu. Mara, tedavinin birkaç aşamalı olduğunu, toplamda dört gün kadar sürdüğünü söyledi. Yaptığı benzetimlerde önemli bir yan etki bulamamış. Bazı cin deneklerde bulantı ve baş dönmesi, bazılarında kusma, bir kişide de kabızlık görülmüş, hepsi o kadar.

Prof. Smirn düşünceli bir şekilde başını kaşıyıp, “Gali-ba sonumuz geldi!” dedi. Hepimiz buna çok güldük.

13

Aurora'ya dönüş

Mara Hayal Bar'daki kozasından çıktıktan sonra görevlilerin kendisine uzattığı gece mavisi rengindeki yumuşak giysileri giydi ve onlardan birine son yıllarda Aurora'da ne gibi değişiklikler olduğunu sordu. Görevli kadın aklına gelen birkaç yeniliği sıraladı. "Son üç yıldır Aurora'nın önderliğini Nola Novalis ve Ral Syzcka aldılar. Nüfusta önemli bir değişiklik yok, şu anda 160 ile 170 arasında değişen bir nüfusa sahibiz. Quantum'da sürekli yaşayan 1443 kişiden geriye 1211 kişi kaldı. Aurora Kent Danışma Kurulu'nda bir üye yeni bir yasa önerisi vererek Quantum'daki gibi burada da sanal vatandaşlar oluşturulmasını istedi. Bu yolla ekonomi ve üretimin güçleneceğini iddia etti. Kurulun diğer dört üyesi bu öneriyi tehlikeli bulup reddettiler."

Bu arada kadınla birlikte çalışan görevli adam onu çağırdı. Kadın "Özür dilerim, benim işime dönmem gerekiyor fakat daha çok bilgi istersen binanın önündeki parkta küçük bir yapı göreceksin, orası *Danışma Kaynağı*'dır. İstedığın her türlü bilgiye oradan ulaşabilirsin," dedi. Mara teşekkür edip Yönetim Binası'ndan çıktı ve parktaki koni biçimli yapıya girdi. İçerisi boş, duvarlar çıplaktı, sadece dışarıya bakan yirmi kadar çınar yaprağı biçimli pencere vardı. Mara pencerelerden birinin camına dokundu. 8-10 yaşlarında bir oğ-

lanın kafası belirdi. Bu bir hologramdı. Çilli yüzlü sevimli oğlan, “Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu. Mara, “Bana Aurora’da son beş yıldaki yenilikleri anlatabilirsin,” dedi.

“Tabi ki efendim. Beş yıl öncesi 206 yılı oluyor. 206 yılında Aurora’da yeni bir anaokulu, bir hastane ve bir de çok amaçlı merkez açıldı. Çok amaçlı merkez okuma, etkileşimli sanal oyun, spor, felsefe tartışmaları ve gönüllü eğitim gibi farklı etkinlikler için, gerektiğinde iç tasarımı anlık olarak değişebilen bir merkezdır.”

“207 yılında *Alba Yaban Hayvanları ile Etkileşim Etik Kuralları* adında bir rehber oluşturuldu. Bu rehberin amacı yaban hayvanlarının evcilleştirilmesi, avlanması, işlenmesi, onlarla deney yapılması gibi farklı konularda Aurora sakinlerine yol göstermektir. Aynı yıl heykel sanatçısı Zuum, kuzey tepesinde Alba kâşiflerinin anısına 22 metre boyunda bir anıt oluşturdu. Anıtın en belirgin özelliği oraya gelip anıta dokunan bir Aurora sakinine Alba kâşiflerinden hangilerinin o kişinin ataları olduğunu, bu insanların Dünya’nın neresinden geldiğini, başarılarını, görevlerini, Aurora’ya katkılarını anlatacak olması.”

Mara, “İlginçmiş, ilk fırsatta denemem gerek,” dedi.

Çilli oğlan, “Ben denedim çok eğlenceliydi,” dedi. Mara şaşırdı.

Oğlan konuşmasına devam etti. “208 yılında Aurora’nın önderleri Kraus Skyloop ve Lavander Ngoyo görevlerini tamamladılar. Danışma Kurulu yeni önderler olarak Nola Novalis ve Ral Syzcka’yı belirledi. Güney Okyanusu’nda saptanan balık ölümlerini araş-

tırmak üzere üç kişilik bir ekip oluşturuldu. Araştırma ekibi yaptığı incelemeler sonucunda okyanus dibinden gelen volkanik bir sızıntının bölgesel ısınmaya neden olduğunu ve bunun toplu ölümlere yol açtığını belirledi. 208 yılının bir başka önemli gelişmesi ise Quantum'da işlenen suçlarla ilgiliydi. Kent Danışma Kurulu ve Yüksek Hukuk Konseyi'nin ortak çalışması sonucunda Quantum'da suç işleyen birinin sadece Quantum'da yargılanabileceği, suçun sanal olmasından dolayı Aurora'da yargılanıp cezalandırılmayacağına karar verildi.”

Mara oğlana son anlattığı madde ile ilgili ne düşündüğünü sordu. Oğlan gözlerini kırıştırtıp, “Aslında bence bu yanlış bir karar, Quantum'da olan biten Aurora'yı ilgilendirmez diye düşünemeyiz,” dedi. Mara, “Evet, bu karar beni de rahatsız etti. Kişisel nedenlerle orada yapılan haksızlıkların burada da cezalandırılması gerektiğini düşünüyorum,” dedi. Bir yandan da bu oğlanın gerçek bir karşılığı olup olmadığını düşünüyordu.

Mara geriye kalan yıllardaki gelişmeleri de ilgiyle dinledi. Sonra çilli çocuğa teşekkür edip evine gitmek üzere oradan ayrıldı. Kenti sürekli dolanan bir Aurobus yakaladı. Birkaç dakika sonra evine varmıştı.

Mara doğal polimer, fosil ve ahşap karışımı malzemelerden yapılmış iki katlı evlerinin önünde durmuş, beş yıl içinde evin ne kadar değiştiğini düşünüyordu. Evin bahçesini çirkin otlar bürümüş, ağaçlar bakımsızlıktan cılız dallarındaki kararmış, susuz meyveleri bile taşıyamaz olmuştu. Evin duvarları ak sarmaşıklar tarafından sarılmış, bunların bir kısmı susuzluktan yap-

raklarını dökmüştü. Mara, Aurora'nın güvenli bir yer olduğunu, hiç de Quantum'a benzemediğini hatırladı. Kimse eve dokunmamış, içeri girmeye çalışmamıştı. Beline kadar yükselmiş çalıları dikkatle aralayıp kendine bir yol açtı ve evin kapısına ulaştı. Kapının ortasındaki düğmeye bastı ve kapı açıldı. Genç kız evin zemin katını dolaştı. İçeride küf kokusu vardı, ortam fazlasıyla nemliydi. İçerideki ağaçlar büyümüştü, dışarıdakilere göre daha sağlıklı görünüyorlardı. Duvarlarda annesinin ve kendi küçüklüğünün görüntüleri küçük bir nokta gibi başlayarak büyüyor, her yeri kaplıyordu, sonra başka görüntüler, arkadaşları, annesinin arkadaşları, annesinin annesi ve sadece fotoğraflardan tanıdığı sperm babası, farklı sperm babalarından olan kardeşleri... Sahi, Dora teyzem ve çocukları neler yapıyorlar acaba diye düşündü. Yemek koruyucudan yiyecek bir şeyler buldu, üzerindeki etiketlerin renklerine baktı. Çoğu bozulmuştu ama yine de yiyebileceği birkaç kutu yemek kalmıştı. Onları alıp canlandırıcı-pişiriciye yerleştirdi. Birkaç dakika sonra yemek hazırды. Önce biraz tadına baktı. Yenemeyecek kadar kötü değildi ama yine de tadı garip geldi. Quantum'da yediğim yemekler sanki daha lezzetli ve besleyiciydi diye geçti aklından. Üst kattaki odasına çıktı. 13 yaşındaki Mara'nın hayal dünyasına şaşırdı. Yerde duran bir defteri kaldırıp baktı. Birkaç kez, "Annemi Quantum'da bulacağım" yazmıştı. Annesini düşündü. Mara 10 yaşındayken annesi Quantum'a gitmiş, bir daha da geri dönmemişti. Dora teyzesinin dediğine göre annesi çılgın arkadaşlarıyla orada ormanın derinliklerinde, çevresinde hipersonik

bir duvar olan gözetleme kulesinden yırtıcı hayvanları izlerken hipersonik sistemde bir güç kesilmesi olunca, güçlü ve çelik gibi pençeleri olan bir hayvan kuleyi parçalamış, oradan düşen annesini ve arkadaşlarını üç sivri boynuzunu saplayarak öldürmüştü. Sadece bir kişi yaralı olarak kaçmayı başarmıştı. Bu olaylar üstüne Mara daha fazla evde kalmaya dayanamamış, küçük de olsa annesini bulma umuduyla Quantum'a gitmişti.

Yatağında bir sürü renkli, parlak, ışıltılı giysi vardı. Evden çıkarken kırmızı-beyaz bir tulum ve her biri üç fosforlu parçadan oluşan yeşil ayakkabılarını giymişti. Quantum'a gittiğinde üzerinde bunlar yoktu, sadece aklında bunların görüntüsünü götürebilmişti. Sadece bunların görüntüsüydü götürebildikleri. Kitaplıkta Alba teknolojisine sahip, yani uçucu manyetik birçok kitap vardı. Eski dünya çağlarının anısına burada üretilmiş selüloz yapraklı kitaplar da vardı. Kitaplar matematik, doğa bilimleri, uçuş mühendisliği, uygarlık tarihi, felsefe, mitoloji gibi konulardaydı. Birkaç klasik aşk öyküsü ve macera romanı da vardı. Hâlâ benzer şeylerden hoşlandığını düşündü. Şimdi üstünde Aurora'ya geri dönenlere verdikleri standart giysiler vardı. Bunlarla dolaşıp dikkati çekmek istemiyordu. Kalçaları büyümüş, boyu uzamış, bacakları ve kolları genişlemiş, göğüsleri dolgunlaşmıştı. Annesinin odasına girmek istemiyordu ama bir yandan da onun giysilerini merak ediyordu. Çekinerek annesinin odasına girdi. Fazlaca oyalanmadan giysilerin olduğu bölmeye yürüdü, oradan üstüne uyacağını düşündüğü rahat giysiler buldu. Üstündekileri çıkarıp annesinin açık

yeşil, geometrik desenlerle bezeli spor takımını giydi. Biraz dar gelmişti ama sorun değildi. Kemerdeki minik bir düğmeye bastığında giysi gevşedi ve üstüne tam oturdu. Annesinin giysilerini, odasındaki eşyaları inceledi. Annesinin yatağına uzanıp tavandaki görselleştiricide onun son kayıtlarını tekrar izledi. Quantum'da kaybolduğu yıl annesi yirmi üç yaşındaydı. Ufak tefek, hareketli, sürekli espriler yapan bir kadın. Hayat dolu, konuşkan ve sevecen. Menekşe rengi gözleri Mara'ya sevgi, etrafına merakla bakıyor. Birkaç arkadaşı ile Quantum'a gideceğini, macera dolu günler yaşayacağını anlatıyor. Mara, Macera ararken başına gelecekleri, bir daha buraya dönemeyeceğini bilemezdi anne, kim bilir neler yaşadın, diye düşündü.

Genç kız odasına dönüp bir süre daha anılarıyla oyalandı. Sesli günlüğünü dinledi. O zamanlar üstünde çalıştığı bir astronomi problemini okudu. Şimdi bu problem gözüne oldukça zor göründü çünkü birçok formülün anlamını çoktan unutmuştu. Sonra kapının açıldığını duydu. Duvarda Zizi'nin görüntüsü belirdi. Mara aşağıya koşup Zizi'yi karşıladı. Sarıldılar. Zizi heyecanlı görünüyordu. Ailesiyle buluşmasını anlattı, onları görmeyeli birkaç ay olmuştu. Mara onun sözünü kesmeden Zizi'nin annesiyle, babasıyla, küçük kardeşiyle konuştuklarını dinledi. Sonra, "Bilonia ile görüştün mü? Herhangi bir sorun var mı?" diye sordu. Zizi, "Merak etme, her şey yolunda," dedi. "Onunla konuştum, herhangi bir yan etki ya da dikkate değer bir rahatsızlık yaşamamış. Son birkaç yıldır nasılsa

serumu aldıktan sonra da sağlığı aynıymış. Şimdilik Araştırma Binası'nda gözetim altında kalıyor.”

Mara, “Quantum'da belki öyledir ama buradan da bu sonuçları doğruladın mı?” diye sordu.

Zizi, “Evet, Bilonia'nın sağlık raporlarını Prof. Smirn aracılığı ile istettim, her şey yolunda görünüyordu. Ayrıca 1300 tüp serumu da hazırladım,” dedi.

Mara, “Harika, çok sevindim buna, hemen gidelim o zaman,” dedi. Annesinin bir zamanlar kullandığı üç kişilik güneş bisikletini evin yanındaki depodan çıkardı. “Quantum'daki arkadaşlarımızı daha fazla bekletmeyelim.” Mara ve Zizi hızla yakındaki büyük Yönetim Binası'na gittiler. Burası Nola ve Ral'in, Rainer ve arkadaşlarını karşıladığı bölgeydi. İçeri girip Hayal Bar'a geçtiler. Bakım elemanları günlük denetimleri yapıyor, hareketsiz duran bedenlerin yaşamsal gereksinimlerinin yaşam destek birimleri tarafından programlanan şekilde sağlanıp sağlanmadığını belli aralıklarla denetliyorlardı. Görevli adamlardan biri yanındaki genç kıza, “Her şey yolunda görünüyor, kalp atışı, glikoz düzeyi, kan basıncı normal, kas refleksleri normal, hızlı göz hareketleri beklenen oranlarda, yarın da diğer değerlere bakarız,” dedi. Kız, “1033 numaralı kullanıcımızın cildi biraz sarı, üre değerlerini inceleyelim,” dedi. “Öyle mi? Dikkat etmemişim, istersen hemen...” Adamın yanıtı yarım kaldı. Bina girişinden silah sesleri geliyordu. Camlar kırıldı, havalandırma donanımında delikler açıldı. Tavandan aşağıya metal, cam, panel parçaları dökülüyordu. Mara girişe bakınca saldırganları hemen tanıdı. “Bunlar Rodun ve Smarutzer. Peşimizden gelmişler. Bizi öldürecekler!”

Zizi, "Gel, bu taraftan kaçalım," diye bağırdı ve Mara'nın kolundan çekip onunla birlikte koşmaya zorladı. Rodun avını görmüştü. Mara ve Zizi'nin peşinden koştu ve "Elimden kurtulamazsın Mara, benim küçük fahişem," diye bağırarak etrafına ateş etti. Mara ve Zizi yan kapılardan birinden kaçıp güvenliğe sığındılar. Güvenlik görevlileri birkaç koldan binaya girip Hedon'un elebaşlarına ateş etmeye başladılar fakat karşılarındakinin ne kadar çevik ve acımasız manyaklar olduklarını bilmiyorlardı. Smarutzer bir yandan kaçarken bir yandan da savunmasız kozalardaki çıplak Quantum yolcularına ateş ediyordu. Rodun ise çelik merdivenlerden çatıya tırmandı ve oradan kaçmaya başladı. Smarutzer onun peşinden yukarı kaçtı. Çatıdan etrafa parçalama etkili şok dalgaları saçan bir silahla ateş ediyordu. Güvenlik görevlilerinden biri ve uzaktan olayları izleyen bir çocuk vurulup yere düştü. Smarutzer çatının arkasından atlayıp ortadan kayboldu. Rodun çatıdan güvenlik görevlilerine devamlı ateş ediyordu. Güvenlik görevlileri çatıya bir sis bombası fırlattılar. Ortalık sis ve duman olmuştu, binanın yarısı görünmüyordu. Güvenlik görevlileri siste de görebilen maskelerini taktılar ve binaya doğru koşmaya başladılar. Tam o sırada Rodun ve Smarutzer hiç beklenmedik bir köşeden, hareketli çalıların arasından fırlayıp Mara ve Zizi'yi koruyan iki görevliye ateş açtılar. Görevlilerden biri omuzundan yaralandı. Mara ve sevgilisi kaçmaya başladılar. Rodun koşup Mara'nın arkasından atladı ve onu ayak bileğinden yakaladı. Zizi yetişip ona sağlam bir yumruk attı. Smarutzer gelip Zizi'yi kollarından tuttu ve kısa sürede etkisiz

hale getirdi. Mara Rodun'un çenesine bir tekme attı, bir çatırdama sesi duyuldu. Bu fırsattan yararlanan kız dolambaç biçimli çalıların arasında ortadan kayboldu. Rodun, "Seni köpeklerime becerteeceğim," diye haykırarak Mara'nın gittiği yöne doğru koştu. Çalıların arasında onu gördü ve bacaklarına nişan aldı. Tam o sırada korkunç bir uğultu ve ona eşlik eden bir foşurtu duyuldu. Gökyüzünden pıhtılaşmış kana benzer bir sıvı yağıyordu. Rodun'un kolları, başı, belinden üstü kıpkırmızı, ağdalı sıvıyla kaplandı. Heykel gibi hareketsiz kalakaldı. Çığlık atıyor ama sadece bir mırıltı duyuluyordu. Sarı gözleri dehşet ve öfke ile Mara'ya bakıyordu. Mara da şaşkınlık içinde donakalmış ona bakıyordu.

Az sonra Smarutzer'in bulunduğu tarafta da aynı güçlü foşurtu duyuldu. Öbek öbek kan kırmızı sıvı Smarutzer'in üstüne yağdı. Smarutzer ateş etmeye yeltendi ama parmağına söz geçiremiyordu. Anlamsız gözlerle acele etmeden kendisine doğru yürüyen genç kadına baktı.

Kadın gülümseyerek, "Sen Smarutzer olmalısın, ben de Ses, tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve elini uzattı. Smarutzer öfkesinden inliyor, kanlı gözleri alevler saçıyordu. Ses, "Demek elimi sıkma nezaketini bile göstermeyeceksin," dedi ve güvenlik görevlilerine döndü. "Onları götürebilirsiniz."

Mara ve Zizi Ses'e doğru koşup ona büyük bir sevgiyle sarıldılar. Mara büyük bir sevinçle, "Öldüğünü sanmıştık, son anda ölümden döndün demek ki," dedi.

Ses, "Yanılyyorsun," dedi ve Mara'nın ellerinden tuttu. "Öldüm. Gerçekten de öldüm. Ama sadece Quan-

tum'da. Eğer o sırada kozamda da kalbim dursaydı, bir kalp krizi yaşasaydım, burada, Alba'da da ölmüş olurum. Tanrıya şükür, kalbim sağlamış.”

Mara, “Ne kadar üzüldüm bilemezsin. Kolonide herkes senin için çok üzüldü,” dedi.

Ses, “Sağlık görevlileri beni yaşama geri çektiler,” dedi. “Buraya döndüğümde hiç bir şeyim kalmamıştı. Aslına bakarsan hâlâ sağ olduğuma inanmakta zorluk çekiyorum. O kadar gerçekçi bir ölümdü ki, ikinci bir yaşama şansı verilmiş biri kadar mutluyum.”

Biraz duraksadı ve soran gözlerle Mara'yı süzdü. “Peki ama Quantum'da ölsem bile gerçekte hayatta kalma şansım olduğunu nasıl olur da bilemezsin?”

Mara, “Haklısın, bunun %50-%50'lik bir durum olduğunu biliyordum,” diye yanıtladı gülümseyerek. “Ama Quantum'da gerçekliğe zarar gelmemesi için bu olasılıktan hiç bahsetmeyiz. Bunu kendimize bile itiraf edemeyiz.”

Zizi de başıyla onayladı. “Mara haklı. Genel ilke olarak Quantum'da uzun süre yaşayacaklara Alba'daki gerçekliği unutmaları öneriliyor. Cinler zaten Alba diye bir yer bilmiyorlar. Onların bütün gerçekliği Quantum ile sınırlı. İnler de orada “mış gibi” yaşamak istemiyorlar. Bu yüzden, yazılı olmayan bu kurala uyuyorlar. Kimse Quantum'da başkasına burada ölsem bile Alba'da hayatta kalabilirsin demez.”

Mara önemli bir şey aklına gelmişçesine Ses'i sarstı. “Baksana, Diego'yu bir an önce geri getirmeliyiz. Senin öldüğünü düşündüğü için hayalete döndü. Neredeyse üzüntüden canına kıyacaktı.”

Ses endişeli bir sesle elini Mara'nın omuzuna koydu. "Gerçekten mi? Bunu denememiştir umarım."

Bu arada güvenlik görevlileri ve çevreden olaylara tanık olanlar Ses ve arkadaşlarının başına toplanmıştı. Görevlilerden biri, "Önderlerimiz binada inceleme yapıyor. Az sonra bizim yanımıza geleceklerini söylediler," dedi. "Bu arada cesaretiniz ve zekânız için sizi kutlamak isterim. Biz o manyakları durdurmayı başaramadık. Siz olmasaydınız kimbilir daha ne kadar çok insan ölecekti."

Ses, "Hepsi bana sağladığınız bilgiler ve şu yaratıcı kıızıl pelte sayesinde," dedi. "Neydi onun adı, kan çorbası mı ne?"

Görevli adam güldü. "Evet, halk arasında adı öyle. Asıl adı viskodinamik pelte."

Biraz sonra Nola ve Ral hızlı adımlarla yanlarına geldiler. Ral, "Hepiniz iyi misiniz?" diye sordu. "Duyduğum kadarıyla Quantum'dan gelen teröristler sizi hedef almış."

Mara, "Her şey yolunda Ral," dedi. "Ses o adamların icabına baktı."

Zizi, "Baksanıza, adamlar heykel gibi kaskatı kesildiler," dedi ve sırttı.

Nola Ses'i tebrik etti. "Öldürücü silahlar da kullanabildiniz ama sadece savunma amaçlı bir silah kullandınız. Kendinizi daha büyük bir riske attınız. Bu Aurora için çok güzel bir örnek. Bu tür silahları daha da geliştirmemiz için de iyi bir fırsat. Fakat bu adamlarla ne yapalım bilemiyorum."

Ses, "Neden, yasalarınız yok mu?" diye sordu.

Nola, "Tabi ki var," dedi. "Ancak bu adamlar Aurora'da kayıtlı değiller. Belki Quantum'dan dönüp kayıtlarını bir şekilde sildirdiler, belki birileri bunu onların adına yaptı, bunu henüz bilmiyoruz. Bu yüzden de Hayal Bar görevlileri onların kim olduklarını bilmiyordu, yasalarımız gereği böyle bir kontrol zaten yok."

Ral, "Nola haklı," dedi. "Aurora'ya döndükten sonra bir yerlerden silah bulmuşlar. Burada terör yaratmaya devam edecekler. Quantum'da işledikleri suçlar yüzünden onları burada yargılayamıyoruz. Onları geldikleri yere geri göndermemiz gerekir fakat Quantum'da suç işlemeye devam edeceklerini bile bile bunu nasıl göze alacağız?"

Mara, "Quantum'da suçluların tutsak olarak kaldığı bir ada var," dedi ve ekledi, "Tabi onları yakalamayı başaran olursa."

Nola, "Çorak Ada'dan bahsediyorsun," dedi.

Mara başıyla onayladı. "Quantum'da bitki yetişmeyen ender yerlerden biridir. Huzur askerlerine, bu adamların bana yaptıklarını anlatırsam ve elimdeki görüntülerle, tanıkların görsel kayıtlarıyla desteklersem onları bu adaya gönderirler. Oradan çıkmaları da hiç kolay değil çünkü okyanusta insan etinden hoşlanan sayısız yaratık bulunuyor. Pek olacak şey değil ama okyanusu onlara yem olmadan geçtiler diyelim, silahsız olarak ormandan geçmeleri de bir o kadar zor."

Nola, "Evet Mara, bu bence de en iyi çözüm. Biz huzur askerlerine gereken bilgiyi veririz ve teröristlerin adaya konmasını sağlarız, sen kafanı bununla yorma," dedi.

Mara, gülümseyerek Hayal Bar'daki kozaları gösterdi. "Teşekkürler. Şimdi daha önemli bir konu var. Bize yardımcı olursanız, Quantum'daki inlerden buraya dönmek isteyenleri geri getirebiliriz."

Nola, Mara'nın beklediği tepkiyi vermedi. Sanki biraz gergindi. "Gelin, içeri girelim," dedi. Ral ile birlikte Araştırma Binası'na yöneldiler. Diğerleri de onları izledi. Yuvarlak bir salona girdiler. Salon çepeçevre rahat koltuklarla döşenmişti. Tam ortada dairesel bir oturma grubu vardı. Nola ve Ral ortaya oturup diğerlerine çevredeki koltukları işaret ettiler.

Ral gülümsemeye çalıştı. "Prof. Smirn bize virüsün tedavi edilebileceğini söyledi. Bir karşı virüs geliştirilmiş. Bu güzel bir haber ama biz emin olmak istiyoruz."

Nola sırtını rahat koltuğa yasladı. "Bu çok önemli bir gelişme ama ben de Ral'a katılıyorum. Kimseyi gereksiz yere umutlandırmak istemeyiz. Ayrıca oradakiler artık Quantum'a alıştı. Buraya dönmek hem onlar için hem buradakiler için büyük sorunlar yaratabilir. Siz bu konuda neler biliyorsunuz?"

Zizi heyecandan sesi titreyerek, "Mara bu konuda çok şey biliyor," dedi. "Çünkü karşı virüsü geliştiren kişi o!"

Nola şaşkınlıkla Mara'ya baktı. "Mara mı? Ben onu öğrenci sanıyordum."

Mara, "Evet, bir bakıma öğrenci sayılırım. Okula gitmeyi bıraktım ama kolonide bana yararlı bilgiler verebilecek kişilerden ders alıyordum," dedi.

Ral onaylamayan bir şekilde başını salladı. "Standart eğitimden geçmedin ve gerçek öğretmenlerden ders

almıyorsun. Hem daha genceciksın. Şaka yapıyorsun herhalde.”

Mara öfkeli gözlerini Ral’a dikti. “Ne zamandan beri bilimle uğraşmak için belli bir yaşa ermek gerekiyor Ral? Okumayı söktüğümünden beri matematikle ilgilen-dim. Çocukken temel bilimlerle ilgili okunması gereken neredeyse bütün kitapları okumuştum.”

Ral, “Diyelim ki bilimle biraz ilgilisin,” diye itirazını sürdürdü. “Ben Quantum’da bir araştırma merkezi olduğunu hiç işitmedim.”

Nola, “Ben de öyle bir şey hatırlamıyorum,” dedi. “Deneylerini nasıl yaptın o zaman Mara?”

Mara sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı. “Quantum’da araştırma merkezi yok ama benzetim sistem-leri ve yazılımlar en ileri düzeyde. Bunları en etkin biçimde kullanmayı bilmek gerekiyor. Bu olası ve ben bunu gerçekleştirdim.”

Zizi, “Ayrıca gönüllü bir denekte karşı virüsü denedik ve hiç bir önemli yan etki görmedik” diyerek Mara’yı destekledi.

Ses, Nola ve Ral’a şaşkınlıkla bakıyordu. “Bakın, çok önyargılı davranıyorsunuz. Mara çok önemli bir buluş yaptı. Endişelerinizde haklı olabilirsiniz ama bir an önce bu karşı virüsü denemelisiniz. Oradayken Aurora’yı özleyen çok kişi gördüm.”

Salonun kapısından bir kadın sesi geldi. “Ben onlardan biriyim. Evet, Quantum’da arkadaşlarım vardı ve güzel günlerimiz oldu. Orası ilginç bir yer olabilir ama yine de hiç bir şey gerçek hayatın yerini tutamaz.”

Zizi sevinçle, “Bilonia!” diye bağırdı ve koşup kadını kucakladı.

Yaşlı kadın, iki sağlık görevlisinin yardımıyla salona girmişti. Zizi'ye tutunup yavaş yavaş yürüyerek geldi, Mara'nın yanına oturdu ve sağlık görevlilerine, "Siz şimdilik gidebilirsiniz, ben iyiyim," dedi.

Mara, "Bilonia, nasılsın? Aurora'daki hayata alışabiliyor musun?" diye sordu.

Bilonia ince sesiyle güldü. "Ah güzel kızım, alışmak mı diyorsun? Yuvama döndüm ben. Gerçek hayatı çok özlemişim. Kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum," dedi. Sonra Nola ve Ral'e otoriter bir sesle, "Mara'ya en büyük bilim ödülünü vermelisiniz. İşte, beni sağlığıma kavuşturdu. Burada oturmuş hâlâ neyi bekliyorsunuz? Bir an önce Quantum'daki arkadaşlarımı geri getirmelisiniz," diye söylendi.

Ral nazik bir sesle, "Bilonia, siz görmüş geçirmiş, çok değerli bir büyüğümüzünüz," dedi. "Sizin deneyiminiz ve düşünceleriniz bizim için önemli. Ama siz de takdir edersiniz ki yeni bir ilacın insanlarda denemesi için çok sayıda tıbbi prosedürden geçmesi gerekir. Mara sizi denek olarak kullanmadan önce yetkililerden izin almalıydı. En ufak bir şey ters gitse ölebilirdiniz."

Bilonia omuz silkti. "Prosedür mü? Tanrı aşkına, sizin prosedürlerinizi beklerken ben çoktan öteki dünyayı boylardım. Hem Mara beni denek olarak kullanmadı. Ben gönüllü olarak onun ilacından yararlandım. Risk olduğunu biliyordum ama kolonideki bilim insanları ki bunların arasında İnez Smirn ve Polgar Gmerlo da var, onun çalışmalarından her zaman büyük bir övgüyle bahsederlerdi."

Ral sinirlenerek yerinden kalktı. “O zaman Aurora yönetimi olarak biz herhangi bir sorumluluk alamayız.”

Nola, “Lütfen sakın ol Ral,” dedi ve Mara’ya baktı. “Mara, anladığım kadarıyla yaptığın araştırmalar felç virüsünü büyük ölçüde etkisiz hale getiriyor. Lütfen bize birkaç gün izin ver, prosedürleri hızlandırmanın bir yolunu bulalım ve önemli bir tehlike görülmezse isteyenlere serumu uygulamaya başlayalım, ne dersin?”

Bilonia, “İşte bu kadar! İsteyince her şeyin çaresi bulunur, prosedürlerin bile,” diye bağırdı ve arkasından öksürmeye başladı.

Mara, hafifçe başını sallayarak onayladı. “Tamam, birkaç gün daha beklemekte bir sakınca görmüyorum. Bu arada izin verirsiniz Bilonia’yı gözetim altında tutup ondan bazı ölçümler almak istiyorum.”

Nola gülümseyerek, “Sağlık görevlilerimizle konuşurum, onlar sana gerekli desteği verirler,” dedi.

Mara, “Teşekkürler,” dedi ve gururla gülümsedi. “Zizi 1300 tüp serumu hazırladı bile. Siz onay verdiğinizde serumları uygulamaya başlarız. Tedavi yaklaşık olarak dört gün sürüyor.”

Nola ayağa kalktı. “Aurora’da çok şey değişecek gibi görünüyor. Buna kendimizi hazırlamalıyız.”

§

Polgar bana o inanılmaz müjdeyi verdiğinde önce bir an için sersemledim. Sonra sevinçten sarılıp onu öptüm. Bana garip garip baktı.

Yaşıyor! Ses yaşıyor, Ses yaşıyor!

Ölmek istiyordum. Tanrı'ya canımı alması için çok dua etmişim. Ama iyi ki beni fazla ciddiye almamış. Buradaki arkadaşlarımla vedalaştım ve koşa koşa istasyona gittim. İstasyondaki tren vagonlarından birine bindim. İçeride Aurora'ya gitmeyi bekleyen birkaç kişi daha vardı. Kapılar kapandı. Lokomotif hızlanmaya başladı. Tünele girdik. Her yer karardı. Üstümüzdeki giysilerin nasıl değişeceğini görmeye çalıştım ama ortalık katran karasıydı. Bir fener yaktım ama fener ışık yaymadı. Sonra tünelin karşı ucunda bir aydınlık belirdi. Yavaş yavaş ortalık aydınlandı. Yürüyerek aşılması olanaksız olan dağın öteki yanına geçmiştik. Aslında sanırım tren yolculuğu sırasında hepimiz uyuyorduk. Çünkü kendimi Hayal Bar'daki kozalardan birinde uyurken buldum. Çıplaktım fakat üşümüyordum. Kendime gelmem birkaç dakika sürdü. Etrafıma bakındım. Aşağıda sağlık görevlileri koşuşturuyordu. Elllerinde pembe sıvı dolu cam tüpler vardı. Mara ve Zizi'yi görünce hemen tanıdım. Sanki bu tüp dağıtım işini onlar yönetiyor gibiydi. Sonra kozam açıldı. Sırtımda yumuşak iki el hissettim. Arkama bakmadım. Kokusundan ve dokunuşundan Ses olduğunu anlamıştım. "Gerçekten sen misin?" diye sordum.

"Gözlerini kapat," dedi, kapattım. Dudaklarımda sıcacık dudaklarını hissettim. "Seni öpmeyi ne kadar özlediğimi bilemezsin," dedim. Soyunup yanıma uzandı. "Sende hiç utanma yok mu?" diye sordum. "Senden utanmıyorum, senin yanında başkalarını zaten göremem," dedi. Bir örtü buldum, ikimizin üstünü örttüm.

Örtünün altından birbirimizi okşamaya başladık. “Seni ne kadar çok özlediğimi tahmin edemezsin,” dedi. “Az kalsın intihar edecektim,” dedim. Parmağını dudığıma bastırıp beni susturdu, sonra beni ıslak dudaklarıyla öptü. Fısıltıyla “İşte, artık yanındayım, endişelenme,” dedi. Diri göğüsleri tenime değiyor, garip bir heyecan veriyordu. Sonra bedenlerimiz birbirinin üstünde kaymaya başladı. Bir süre sonra çekinmeden sevişiyor ve çığlıklar atıyorduk. Çevremizde çalışan sağlık görevlileri umurumuzda değildi. Uzunca bir süre seviştikten sonra ikimiz de zevkten, mutluluktan, heyecandan delicesine kendimizden geçtik. Uyuya kalmışız. Uyandığımızda Aurora’da hava kararmaya başlamıştı. Tüpten çıkıp giyindik. Ses’e artık Dünya’ya dönmek istediğimi söyledim. Gözlerinde sevinçli bir pırıltı belirdi. Bir şey demedi ama benim gibi düşündüğü belliydi.

14

Yıl 201 Ay 10 Gün 1

Aurora Kent Tarih Tutanaklarından Bir Bölüm

Quantum'dan Aurora'ya geçiş yapan 2560 kişinin yerleştirme ve uyum süreçleri devam ediyor. Bu süreçte Aurora'da bulunan 73 görevli ve 45 gönüllü bu çalışmalara yardımcı olacak...

6 yaşında Simo Gray-03 isminde bir erkek çocuğu ortadan kayboldu. Çocuğun güvenlik geçidinden geçip kent duvarlarının dışına çıktığı anlaşıldı. Ailesi ormanlık bölgede yolunu kaybetmiş olacağını düşünüyor ve yırtıcı hayvanların saldırısına uğrayacağını dan korkuyor. Arama çalışmaları birkaç koldan sürdürülüyor...

66. el sanatları konferansı kültür-sanat yerleşkesinde başladı. Konferans etkinlikleri kapsamında seminerler, hareketli sergiler, sualtı el sanatları gösterileri ve danslı yemekler yer alacak...

Doğa bilim araştırmacıları kuzeydoğu sıradağlarında daha önce hiç görülmemiş keseli bir yırtıcı hayvan keşfetti. Üç ayaklı, çevik ve yüksek ağaçlara zıplama yeteneği olan bu hayvana ilk görüldüğü tepe olan Manarra'nın adı verildi...

Aurora Başkanı Nola Novalis, Quantum'daki bazı uygulamaların Aurora'ya da getirileceğini, bu konuda sosyal bilim uzmanları ile çalışmalar yapıldığını açıkladı...

Aurora Kent Danışma Kurulu, Eski Dünya'lının başvurusunu değerlendirdi. Alınan ortak karara göre Ma-vi Çöl'de bulunan Hawking adlı hasarlı uzay gemisi Aurora'ya getirilecek. Yapılacak onarım ve bazı eklemeler sonucu kullanıma hazır duruma getirilmesi beklenen uzay gemisi Eski Dünya'lılara teslim edilecek. Eski Dünya'lılarla yapılan anlaşma gereği Aurora'dan dileyen 4 kişi onlarla birlikte Eski Dünya'ya dönüş yapabilecek. 4 kişiden fazla başvuru olursa gidecek olanlar akıl küpü tarafından rassal olarak seçilecek...

(*Tarihçi'nin kişisel notu.* Bu Eski Dünya'ya dönüş fikrini kim ortaya attı bilinmiyor. Bence çok saçma. Oraya kim dönmek ister ki? Evet, belki bilim ve teknoloji konusunda bizden ilerideler, doğa ile uyumlu olarak yaşıyorlar ve son derece ilerlemiş olan teknolojilerine rağmen sade bir yaşam tarzı sayesinde bu dengeyi koruyabiliyorlar, en azından gelenlerin bize anlattıkları böyle. Fakat yine de 2 milyar insanın yaşadığı bir gezegende yaşadığımı düşünmek bile saçlarımı diken diken ediyor.)

Bilim kadını Mara Pomaranczowa'ya geliştirdiği karşı virüs sayesinde 1211 Quantum sakini sağlığına kavuşturması nedeniyle törenle Aurora'nın en önemli ödülü olan Üstün Hizmet Onur Ödülü verildi. Bu ödül şimdiye dek sadece Prof. Inez Smirn'e verilmişti.

Eski Dünya'dan Diego Silva, Rainer Berg, Ses Kızılkant ve Aurora sakinlerinden Zizi Yao-M'ye, Mara Pomaranczowa'nın Hedon çetesinden kurtarılması sırasında gösterdikleri cesaret ve çaba nedeniyle Alba Başarı Ödülü verilecektir...

§

Aurora'da sakin bir gündü. Hafifçe yağmur yağıyordu. Toprak, bitkiler ve çiçekler baş döndürücü bir koku yayıyordu. Bir tür sert çimen örtüsüyle oluşturulmuş geniş bir yolda Aurora sakinleri küçük gruplar halinde yürüyor ve bir yandan da sohbet ediyordu. Ara sıra güneş bisikletleri, çocuk arabalı motojetler ya da Au-robuslar geçiyordu. Sert çimen bu taşıtlar altında eziliyor ama sonra hemen dikelip eski görünümüne kavuşuyordu. Geniş yolun iki yanında bakımlı çalılar, ağaçlar, sürekli şekil değiştiren çiçek öbekleri ve hareketli heykeller vardı. Yol birkaç kilometre boyunca bu şekilde devam ediyor, küçük yerleşimleri yönetim ve araştırma binalarına bağlıyordu.

Rainer ve ekibi Yönetim Binası'nda yoğun ışık perdeleriyle tanımlanmış yarı açık mekânlardan birisinde toplanmıştı. Rainer, "Yarın ayrılıyoruz. Gitmeden yapacağımız şeyleri konuşsak iyi olur. Görevimizi tam anlamıyla gerçekleştirebildik mi? Bir daha buraya dönme şansımız olmayacak" dedi. Her zamanki gibi yüzünde hiç bir kıpırtı yoktu, ne gülümsüyor ne de bir gerginlik belirtisi gösteriyordu.

Sirena, "Yarın ayrılıyoruz ve sen hâlâ görev düşünüyorsun" dedi.

Volga elini Rainer'in elinin üstüne koydu. "O bir görev adamı, bırakın görevini hakkıyla yapsın."

Rainer elini çekti. "Bakın arkadaşlar, biliyorum, Alba'ya ve buradaki insanlara çok bağlandınız. Fakat Dünya'daki ailelerimiz ve arkadaşlarımız da bizi bekliyor. Üstelik buradaki keşiflerimiz dünya bilim insan-

ları ve kamuoyu için büyük önem taşıyor. En doğru ve kapsamlı bilgilerle dönmemiz gerekiyor."

Ses, "Bütün gözlemlerimi akıl küpüne aktardım" dedi. Diego elindeki kalın kırmızı pelte dolu biyoplastik çubukları salladı ve "Ben de" dedi.

Rainer, "Quantum'un planlarını Prof. Smirn'den aldınız mı?" diye sordu.

Diego, "Ben aldım" dedi. "Tüm ayrıntıları değilse de planların büyük kısmını ve yazılımın bir kopyasını yüksek güvenilirlikli belleklerden birine aktardım."

Sirena, "Alba'yı özleyeceğim" dedi.

Volga, "Ya Quantum'u?" diye sordu.

Sirena burnunu kırıştırdı. "Pek değil. Hareketli ve heyecan verici bir yer, üstelik gerçeğe çok yakın. Ama ben tam gerçekliği seviyorum. Yağmur yağdığında gerçekten ıslanayım. Ekmeğin kokusu yeni pişmiş, gerçek bir ekmekten gelsin. Sevdiklerime gerçekten sarılmak, onların sıcaklığını duymak, gözlerinin içine, içine bakmak istiyorum."

Ses Sirena'ya şefkatle sarıldı. "Sevdiklerine yakında ulaşacaksın."

Diego, "Biz de yakınlarımıza, dostlarımıza kavuşacağız" dedi.

§

Diego'nun günlüğünden

Ayrılık Günü

Alba'daki son sabahımız. Dışarıda hafif ama sonu gelmeyen bir yağmur yağıyor. Buranın yağmuru bizim oralara göre çok daha ince, ipeksi, insan ıslandığını

hemen fark etmiyor. Gökyüzü kahverengi, krem renkli bulutlarla kaplı. Aurora önderleri Nola ve Ral, Quantum'da arkadaş olduğumuz Prof. Smirn, Polgar, birkaç koloni üyesi, Mara ve Zizi, birkaç Aurora'lı genç ve çocuk bizi uğurlamaya geldiler. Bizimle birlikte Dünya'ya dönecek olan Aurora'lılar kura ile belirlendi. Dönüş yolunda 9 yaşında bir oğlan, 2 erkek ve bir kadın, toplam 4 yeni yol arkadaşımız olacak.

Mühendisler, gönüllü ustalar ve robotlardan oluşan bir ekip bizim için Hawking'i çölden alıp buraya getirmişti. Aurora'da geliştirilmiş olan hızlandırılmış moleküler üreteçlerin de yardımıyla bozulan parçaları yeniden üretilip Hawking'i kısa sürede eskisinden de iyi bir duruma getirdiler. Bazı bölmeler ve dış görünümünde biraz değişiklikler olmuş ama bu değişikliklerin solucandeliklerinin kendine has dinamiklerinde ve direncinde herhangi bir fark yaratmayacağını hesapladıklarını söylediler. Rainer ve Liu bu hesaplamaları incelediler ve onayladılar.

Hazırlıklarımız sürerken birdenbire gökyüzü sapsarı bir renge büründü. Her yer gözü kamaştıran parlak, sarı bir ışıkla kaplandı. Bu yoğun ışığa garip bir koku eşlik ediyordu. Kükürt kokusu gibi...

Az önce tepemizde süzülen birkaç sedef kuşu cansız, kuru topaklar halinde ayaklarımızın dibine düştü. Elektrikli testere, polis sireni ve kurt uluması karışımına benzer kulak tırmalayan bir ses hepimizi yerimizden zıplattı. Korkuyla sesin geldiği yere, tam tepemize gözlerimizi çevirdik. Hawking'in belki yüz katı büyüklüğünde 40-50 kadar uzay gemisi gökyüzünü kapladı. Bakmakta zorlanıyorduk çünkü keskin sarı

ışık bu gemilerden geliyordu. Aradan birkaç saniye geçti ve uzay gemileri gökyüzünde belli bir yükseklikte durdular. Beşik gibi ileri geri sallanıyolarlar, sanki dengede kalmaya çalışıyorlardı. Işığın gücü biraz azaldı, rengi turuncuya dönüştü, akkor bir çelik parçasının büründüğü renk gibi.

Çevremde Ses'i aradım, hemen yanıbaşımıdaydı, elini tuttum. Ağzı açık, gözlerini akkor halde parlayan uzay gemilerine dikmiş, ilk kez gökkuşağı gören küçük bir kız çocuğu gibi bakıyordu. Gemilerin ince uzun boynuları ve yumurta gibi yuvarlak hatlı başları vardı. Gövdeleri altıgene yakın bir biçimdeydi. Arkadan iki yandan sivri kanatlar çıkıyordu. Tüm uzay gemileri dengelerini sağladıktan sonra rengi de biçimi de farklı, daha küçük bir uzay gemisi geldi. Siyah renkli bu gemiden martı sesine benzer tiz, gürültülü bir çığlık yükseldi. Bu büyük olasılıkla bir komuttu. Çığlıktan hemen sonra gemilerin karınlarından teleskobik borular çıktı ve uzayarak Aurora'nın yeşil zeminine kadar geldi, sonra da toprağa saplandı. Boruların en alt bölmelerinde birer sürgülü kapı açıldı.

Bu arada Aurora güvenlik görevlileri çevremizde bir halka oluşturmuştu. Her an ateş etmeye hazır, bekliyorlardı. Yaklaşık iki dakika bekledik, kapılardan kimse çıkmadı. Gürültü en üst perdeden devam ediyordu. Ral, "Bunlar *Can Avcıları Varhaalonlar*," dedi. Kırmızı yüzü açık pembeye dönmüş, sanki kanı çekilmişti.

Güvenlik görevlileri borulardan çıkmasını bekledikleri Varhaalonları kolayca etkisiz duruma getirmek için kapılara iyice yanaştılar. Kapılar bunu hissetmiş gibi aniden kapandı. Görevliler birer adım daha atmıştı ki

tüm kapılar yeniden açıldı ve kapı boşluklarından koyu yeşil damlacıklar duştan saçılan incecik su spreyleri gibi güvenlik görevlilerinin üstüne fişkırmaya başladı. Biri yüzüne gelen sıvıyı eliyle engellemeye çalıştı. Diğerleri yanıyorum diye bağırıyordu. Bir görevli yere düşüp, üstüne ilaç sıkılmış bir hamamböceği gibi sırtı yerde debelenmeye başladı. Nola “Geri çekilin!” diye bağırdı ama çok geç kalmıştı. Güvenlik görevlilerine yardım etmek için başka görevliler geldi, üzerlerine temiz su sıkıldılar.

O sırada gemilerden çok sayıda platform indirildi. Hepsinde de sekizer Varhaalon vardı. Elleri ucu çengelli sopalar ve başka garip silahlar, üzerlerinde kalın kumaştan sarı-kahverengi üniformalar vardı. Gri renkli derilerinde, saçsız kafalarında ve yüzlerinde büyük kahverenkli benekler ve sivilce benzeri çıkıntılar vardı. Platformlar yerden üç-dört metre yukarıda durdu. Varhaalonlar oradan üstümüze atladılar. Auroralı dostlarımız onlara bayıltıcı gaz püskürten silahlarla ateş ettiler. Varhaalonlu yaratıklar gülmekle horlamak arasında sesler çıkardılar; hiç etkilenmiş benzemiyorlardı. Yaratıklardan biri elindeki sopanın ucundaki çengeli Sirenanın boynuna geçiriverdi. Sirena böyle bir hamle beklemiyordu, şaşırmıştı. Kaçmaya çalıştı ama çırpınmaları bir işe yaramadı. Hepimiz çok telaşlanmıştık, yaratığın üstüne atıldık. Ama o, öteki elindeki silahı ateşledi ve bizi geri püskürttü. Bir başka çengel de Rainer’in boynuna geçti. Şimdi güvenlik görevlileri bizi korumaya çalışıyorlar ve yaratıklar üzerinde yeni silahlar deniyorlardı. Bu silahlar da onların üzerinde hiç etki etmedi. Kısa bir süre

sonra hepimiz çengellerle yakalanmıştık. Platformlar yere kadar indirildi, bizi boğazımızdan çekerek koyun gibi sürüklediler ve platformlara çıkardılar. Rainer çılgına dönmüş, avaz avaz bağılıyor, Almanca hiç duymadığımız küfürler savuruyordu. Volga ve Liu etrafındaki yaratıklara vurmaya çalışıyorlardı ama çengel onları yaratıklardan uzak tutuyordu.

Platformlar bizi yukarı çekti. Yanımızdaki görevlilerden biri, "Son duanızı edin, işimiz bitti!" diye haykırdı. Ses, "Olamaz, bu şekilde ölmeyi kabul etmiyorum!" diye bağırdı. Cebimde küçük yedek bir silah olduğunu anımsadım. Bizimkilere "Ben ateş ettiğimde siz de çengellerden kurtulup üzerlerine atılın, son bir şansımız olabilir," diye seslendim. İçerisi loştu. Yosunlu bir gölün dibinde yüzüyormuşum gibi bir duyguya kapıldım. İç çeperlerden koyu yeşil bir ışık yayılıyor-du. Bazen ışık bozuk bir floresan gibi kesintiye uğruyor, sonra tekrar yanıyordu. Gözlerim bu loş ortama alıştığında, ki tam alıştığı da söylenemez, tavandan birer metal şerit indiğini gördüm. Daha doğrusu bu yarım metre enindeki şeritler tavana bitişikken aşağıya doğru sarkıtıldılar. Şeritlere bağlı X şeklinde ince ama sağlam çerçeveler vardı. Bizi ite kaka o X'lere bağlamaya çalışıyorlardı. Ben küçük tabancamla yaratıklardan birinin ayağına ateş ettim. Ayaklarındaki derinin çok ince olduğunu fark etmiştim. Yaratık böğürdü ve yere düştü. Bizimkiler bunu fırsat bilip saldırdı. Nola Varhaalonlar'dan birinin gözüne metal bir çubuk soktu. Yaratık korkunç bir ses çıkarıp orada yere yığıldı. Aurora güvenlik görevlileri ellerinde kalan silahlarla savaşılmaya başladılar. Hepimiz bu son

şansımızı kullanmak için kan ter içinde boğuşuyor, yaratıkların zayıf bir yerini bulup oradan yaralamaya çalışıyorduk. Ama ne yazık ki onlar daha güçlüydü ve sayıları bizden çok daha fazlaydı.

Hepimizi sımsıkı yakalayıp X'lere yapıştırdılar. Evet, farelerin yapıştırıcılı tuzaklarda yapışıp kalması gibi bizi de kollarımızdan ve bacaklarımızdan iyice gerip bizden X harfleri oluşturdular. Aralarından biri, diğerlerinden biraz daha küçük boylu olanı (fakat bunun alnının ortasındaki sivilce hepsininkinden daha büyüktü ve ikinci bir burnu andırıyordu) bize hangimizin canını önce teslim etmek istediğini sordu. Saniyenin onda biri kadar kısa bir süre içinde iki şey düşünmeyi başardım. Birincisi, yaratık bizim ortak dilimizi konuşuyordu. "Bu nasıl olabilir?" diye düşündüm. İkincisi, ölmek dememişti, tamı tamına "canını teslim etmek" demişti. Bizim dilimizi bilmek bir yana, küçük ayrıntılara bile hâkimdi. Rainer yine Almanca okkalı küfürlerinden birini savurdu. Koca sivilceli yaratık, "Gönüllü olduğumu görüyorum, son nefesinizde bile nazik ve düşünceli yaratıklarsınız siz," dedi ve bir kafa hareketi yaptı. Varhaalonlu üç yaratık Rainer'e doğru yürüdü. Tüm diğer Varhaalonlar da Rainer'e doğru döndü. Yeşil ışık iyice bozulmuş ve insanın sinirlerini bozmaya yeminli bir floresan lambası gibi kısa aralıklarla çakmaya başlamıştı. Rainer'in sağındaki ve solundaki yaratıklar ellerini ve ayaklarını X şeklinde iki yana açtılar ve anlayamadığımız ama kaba bir şiire benzeyen dizeleri yüksek sesle okudular.

Yaratıkların sözcüsü bu dizelerin ne anlama geldiğini bize çevirme inceliğinde bulundu.

“Bizler Can Avcılarıyız. Uzak diyarlara uçar, başka dünyalara konar, yıldızlardan kopmuş bir ışık yağmuru gibi toprağa akarız.

Can Avcılarıyız bizler.

Avladığımız alt sınıf yaratıkların zavallı canlarını asil Varhaalonların özgür bedenlerine aktarıyoruz.

Canımıza can katar, bizi başlatan Yüce Varhaal’a biraz daha yaklaşıyoruz.

Siz ki amaçsızca sürünen sefillerdiniz.

Hayatınızın hiçbir anlamı yoktu.

Şimdi canınız soylu Varhaalon canına eklenince, hiç olmazsa ölümünüzün bir anlamı olacak.”

Rainer’in karşısında duran yaratık titredi. İçinden yeşil fosforlu bir ışık çıktı ve Rainer’e uzandı. İki üç saniye içinde Rainer’in işi bitmişti. Gözleri kapandı ve başı yana devrildi. Ben de son duamı mırıldandım. Sıra bana gelmişti. Ses’e onu sevdiğimi son kez haykırdım. O da beni sevdiğini, bir başka dünyada buluşacağımızı söyledi. Karşımda duran cesede benzeyen yaratık gözlerini bana dikti ve şiirini okudu. Sonra kollarını ve bacaklarını açtı. Bütün vücudundan fosforlu, gizemli bir ışık yayıldı, bana doğru geldi ve içime sızdı. Nefesim kesildi. Işık beni sakinleştirmişti ama ölüm duygusu beni dehşete düşürdü. İçimden bir şeyler akıyordu, doğum yapıyormuşum gibi bir duyguya kapıldım, bu duyguyu hiç tanımasam da.

Ben öldükten sonra sıra Ses’e geldi. Ses ölmek için direndi ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hepimizin canını tek tek aldılar. Seremoniyi, şiir ve ışık gösteri-

lerini sonuna kadar sürdürdüler. Gerçekten canımız onlara yeni bir can katıyor muydu bilemem. “Ölmeme rağmen nasıl oluyor da arkadaşlarımla ölümünü görebiliyorum?” diye düşündüğümde, gerçekten de canımız bu yaratıklarda var olmaya devam ediyor demek ki, gibi mantıklı bir açıklama aklımı çeldi. Sonra bir süre bilincim kapandı.

Tekrar kendime geldiğimde Hawking’in yakınlarında çimenlerin üstünde yatıyorduk. Tam Varhaalonların üstümüze atladığı yerde. Ses’in de uyanıp başını tutarak doğrulduğunu gördüm. Koşup ona sarıldım. Bizim canımızı beğenmeyip acaba vaz mı geçtiler diye sordum. Hemen yanımda Nola vardı. Yerden kalkıp üstünü başını silkeledi. “Öyle bir şey yok,” dedi. Ses şaşırmıştı. Gözlerini kocaman açıp “Varhaalonlar yok mu, bize saldırmadılar mı?” diye sordu.

Nola güldü. “Evet, Varhaalonlar var ve gerçekten de buna benzer can alma seremonileri olduğu söyleniyor,” dedi. “Ama bilin bakalım ne oldu?” diye sordu. Rainer, “Yine mi?” dedi. Nola başını salladı. “Evet, Alba düşü, bu kez çok çabuk gelişti ve hepimizi faka bastırdı,” dedi.

Alba’ya geldiğimden beri kimbilir kaçınıcı kez, “Neyse sadece bir düşmüş,” dedim.

2690 yılı. Uzay gemisi Hawking, solucan deliğindeki uzun, mide bulandırıcı, göz karartıcı ve klasik fizik kurallarıyla açıklanması olanaksız kestirme yolculuğundan sonra uzay boşluğunda madde-antimadde tepkimesi iticiler yardımıyla ışık hızına yakın hızlarda olmasına rağmen oldukça sakin bir şekilde ilerliyordu.

Malzeme mühendisliği, endüstri mühendisliği ve endüstriyel tasarım alanlarında önemli bir akademik kariyere sahip olan yazarımız Murat Bengisu'nun ilk bilimkurgu romanı yakın geleceğe dair bir distopyaydı. Yeni romanı "Alba" ise daha barışçıl ve çevreci bir uygarlık kurulması düşüncesi ile başlıyor.

Alba, savaşarak yok olma noktasına yaklaştıktan sonra akıllanan ve yeni teknolojilerle donatılmış uzay gemileri ve bilimsel gelişmeler sayesinde artık başka gezegenlere ulaşım oralarında koloniler oluşturmayı başaran insanların keşfettiği yeni gezegenlerden birisi. Okyanuslar, mavi çöller ve beyaz ormanlarla kaplı bu gezegeni keşfeden öncülerin kurduğu koloni yıllar içinde büyüyor.

Alba, içinde heyecan verici sıradan barındıran bir gezegen. Alba'yı ve orada yaşayan öncüleri ziyarete gelen bir keşif grubunun gözünden bu esrarengiz, tehlikeli, sıradışı dünyada yaşanan olayların tanığı oluyoruz...

K A F E K Ü L T Ü R

